

mai thảo suối độc

nguyễn đình vương

Suối đòc

MAI THẢO

suối độc

mai thảo

bìa: *Nguyễn Đồng*

trình bày: *Muôn Phương*

nguồn: *Internet*

Muôn phương góp lại, trả về muôn phương

suối độ

MAI THẢO

NGUYỄN ĐÌNH VƯỢNG
xuất bản 1973

CÙNG MỘT TÁC GIẢ

đã in

truyện ngắn

Đêm giã từ Hà Nội. Tháng giêng cỏ non. Giòng sông rục rở. Người thầy học cũ. Bầy thỏ ngày sinh nhật. Đêm lạc đường. Chuyển tàu trên sông hồng. Mưa núi. Bản chúc thư trên ngọn đỉnh trời. Một địa chỉ hoa.

tùy bút

Căn nhà vùng nước mặn. tùy bút tập một

truyện dài

Mái tóc dĩ vãng. Khi mùa mưa tới. Viên đạn đồng chữ nổi. Đêm kỳ diệu. Cùng đi một đường. Tới một tuổi nào. Sóng ngầm. Một đời còn tưởng nhớ. Lối đi dưới lá. Lười đêm ngà ngọc. Trong như hồ thu. Cũng đủ lãng quên đời Mang xuống tuyến đài. Một ngày của Nhã.

Sau giờ giới nghiêm. Thời thượng. Hết một tuần trăng. Sống chỉ một lần. Để tưởng nhớ mùi hương. Hạnh phúc đến về đêm. Sau khi bão tới. Gần mười bảy tuổi. Sống như hình bóng. Tình yêu màu khói nhạt. Chìm dần vào quên lãng. Công trường phía bên ngoài.

CHƯƠNG

1

Trong lòng cái hỏa lò xinh xắn đặt ngay ngắn chính giữa cái bàn sắt nhỏ, ngọn lửa thoát đầu le lói lớn dần. Những thỏi than cháy hồng thoát ra những tiếng nổ khô gọn lách tách. Một lát. Rồi là tiếng nước sôi réo và một búp khói trắng toát từ miệng vôi ấm từ từ bốc lên. Ném mạnh mẩu thuốc lá mới hút đến nửa chừng xuống đất, Trường xách lấy ấm nước, quay gót, lưng thưng đi lên nhà trên.

Buổi sáng mới bắt đầu. Đêm vừa rút. Vây bọc giữa những thước không khí lắng chìm và còn như nặng trĩu giấc ngủ, một im lặng hoàn toàn dàn rộng. Khép lại cánh cửa căn buồng bếp còn nhờ nhờ bóng tối bỏ lại sau lưng,

Trường bước nhẹ nhàng không gây nên một tiếng động nhỏ trên cái hành lang hẹp chật dẫn ra phòng khách. Đèn bật sáng chói. Trường bước vào. Đó là một căn buồng khá rộng trần cao, tường xanh nhạt với những rèm cửa màu tím buông rủ bất động trên những thành cửa sổ. Một bộ sa-lông kiểu mới, thấp và lực lưỡng chiếm gần hết khoảng chính giữa căn phòng. Máy truyền hình hiệu National bốn chân kê chéo một góc. Góc đối diện, một cái tủ đứng lồng kính, thấp thoáng những ly tách đủ cỡ và những nhãn hiệu nhiều màu dán trên những hàng chai xếp sát vào nhau. Mặc dầu trang hoàng khá mỹ thuật, căn buồng, dưới ánh đèn vừa bật phơi bày một vẻ trống trơn buồn bã. Đêm ở đây, còn là một con mắt ráo hoảnh mở lớn trong im lặng.

Trường đặt ấm nước xuống một cái đầu thấp, lấy xuống từ trên mặt tủ một bộ đồ trà. Bằng những cử chỉ từ tốn, chậm chạp, Trường mở nắp ấm, lấy trà cho vào, rót nước vào ấm,

đậy nắp lại, nhìn đồng hồ tay, đi thẳng sang buồng ngủ.

Ánh đèn bật sáng. Nhưng người con gái nằm trên giường không hay biết gì hết. Nàng đang ngủ, thật say. Trường tiến lại sát thành giường, chống tay, đứng nhìn. Qua cái mỏng nhẹ thấp thoáng của tấm màn phủ kín, mái tóc đen nhánh của người con gái nổi bật trên nền chăn gối trắng muốt.

– Nga! Trường cúi xuống và gọi lớn.

Người con gái ậm ừ trong miệng, trở mình và lại ngủ tiếp. Trường cau mặt, vén màn, ngồi xuống thành giường. Chàng lay mạnh người con gái. Và gọi tiếp, nhiều lần, lớn hơn, gắt gỏng hơn:

– Nga! Nga!

Người con gái quần quai, vùi sâu mái tóc vào mặt gối. Nhưng cuối cùng nàng cũng phải

thức trước sự lay gọi tàn nhẫn và quyết liệt của Trường. Từ trong đồng chăn nệm phảng phất mùi son phấn nồng nàn, người con gái hỏi vọng lên, tiếng nàng còn nặng trĩu giấc ngủ chưa ra thoát:

– Gì thế anh?

– Dậy.

– Mấy giờ rồi anh.

Đồng hồ trên tay Trường chỉ đúng bảy giờ. Nhưng Trường trả lời:

– Tám rưỡi rồi. Dậy.

– Trời đất! mới tám rưỡi. Để cho em ngủ đã.

– Không được.

Luôn tay dưới lưng người con gái và kéo nàng ngồi lên, Trường nói, rành rọt từng tiếng:

– Em phải dậy và phải về ngay bây giờ.
Anh phải đi đăng này.

Người con gái lão đảo bước ra khỏi giường. Hai tay bưng lấy mặt, ngăn cản một ánh đèn sáng rỡ làm nàng chói mắt, người con gái nhăn nhó đi về phía buồng tắm. Trường im lặng nhìn theo. Chàng thấy chàng thật tàn nhẫn. Nga, đêm qua, như Liễu, như Huệ những đêm trước, chỉ dành được sự chiều chuộng của chàng khi đêm còn đầy đặc bóng tối chung quanh. Khi Trường còn nằm bên cạnh họ.

Ra khỏi giường, buổi sáng này như tất cả những buổi sáng và như thế không biết đã bao nhiêu năm, Trường không bao giờ chịu cho người tình một đêm được ở lại dưới mái nhà chàng lâu hơn nửa tiếng đồng hồ sau phút chàng thức dậy.

Với Trường, buổi sáng tới, người đàn bà xinh đẹp quyến rũ nhất, người tình một đêm nồng nàn đắm thắm nhất cũng đột nhiên

không còn ý nghĩa. Trường bắt họ thức dậy, bắt họ mặc quần áo, và đuổi họ ra khỏi nhà không tiếc thương.

Mười lăm phút sau. Người con gái trở ra phòng khách. Trường ngồi trên ghế bành, ly trà nóng bỏng trên tay, im lặng uống từng hớp nhỏ.

– Anh đuổi em về thật sao?

Trường lạnh lùng:

– Tuần sau em lại tới. Thôi em về đi và đóng cửa lại cho anh.

Đứa con gái xách sắc tay, mở cửa đi ra. Trường đưa mắt nhìn theo. Phút này, chàng mới lưu ý tới cái hình dáng chàng đã ôm ấp trong tay suốt đêm trước. Đứa con gái thật xấu. Thân hình nó to mập, không một khoảng trống một đường cong khêu gợi. Những đầu ngón tay nứt nẻ tố cáo một thiếu thời cực

nhọc. Mặt nó tròn hoay như một cái đĩa. Cặp mắt nhỏ tí, cái nhìn dĩ thỏa vẩn đục. Cái áo dài đỏ chói, quá chật, cắt đứt thân hình nó thành từng khúc cứng ngắc.

Đứa con gái đã bỏ đi, và Trường nhớ lại cái phút nó xuất hiện trước mặt chàng, khoảng gần nửa đêm qua. Lúc đó, canh sì phé vừa dứt. Mấy người bạn đã đứng lên, về mệt mỗi chán chương hiện rõ trên từng khuôn mặt. Còn lại một mình, Trường đưa mắt nhìn cái cảnh tượng bữa bãi của một canh bạc đã tàn. Những mẩu thuốc lá vất vừa bãi trên sàn nhà. Một cái ly đổ nghiêng trên mặt bàn. Những cây bài nằm lẫn lóc. Một tấm thảm rớt xuống tự bao giờ mà không một ai buồn nhặt lên. Trường đã ngắm nhìn cái dung nhan tiêu tụy của người con gái bán vui hạng bét, và cái ý nghĩ thứ nhất của chàng phút đó là đẩy đứa con gái ra ngoài đường, đóng cửa lại.

Nằm xuống đệm với một người đàn bà, người đàn bà ấy ít nhất phải có một cái gì đặc

biệt. Hoặc một khuôn mặt dễ thương. Hoặc một thân hình quyến rũ. Đứa con gái thiếu hết. Nó chỉ là một xác thịt thô tục.

Vậy mà, cuối cùng rồi, như mọi đêm, như một lần, Trường đã lảng lạng mở cửa buồng ngủ cho đứa con gái đi vào. Tới bốn mươi sáu tuổi, người ta không có quyền khó khăn như thời còn trẻ. Hàng trăm người đàn bà đã đến với đời Trường. Những người đàn bà đắt giá, lộng lẫy. Những nhan sắc mê hồn, những bông hoa kiêu diễm nhất đã là những người tình của Trường ngày xưa. Nhưng ngày xưa đã qua đi. Ngày xưa không phải là bây giờ. Bây giờ Trường không còn cái quyền được lựa chọn.

* * *

Trường chép miệng, nhún vai, rót cho chàng chén trà thứ hai. Buổi sáng lên dần. Trên con đường nhỏ chạy qua trước cửa nhà, những tiếng động đã lác đác nổi lên.

Phía bên kia, một chiếc xe vừa rú máy ra khỏi ga-ra. Nắng dường như đã dấy. Một thoáng vàng thắp thoáng hiện lên ở những khung cửa.

Trường đứng lên tắt đèn, mở một cánh cửa sổ. Một tiếng cười lớn nổi lên ở bên ngoài.

– Cho em về rồi hả?

Lâm ngừng xe Honda, tắt máy, đẩy cánh cửa sắt bước vào. Trường chỉ ghế cho bạn:

– Đừng lồi thôi. Ngồi xuống đó.

Lâm gầy và nhiều tuổi hơn Trường, nhưng dáng điệu hồn nhiên và trẻ trung hơn. Đôi bạn đã giao du khá thân mật với nhau kể từ những ngày họ cùng học chung một trường ở Hà Nội. Cuộc chiến bùng nổ. Đôi bạn thất lạc nhau, cuộc thiên đô như một hướng gió chiều thổi bay mỗi người về một hướng. Khi Trường gặp lại Lâm ở Sài Gòn người bạn chơi

bồi lũng lấy một thời đã trở thành một người chủ gia đình đứng đắn, đồng thời là một công chức gương mẫu. Trong khi Trường tiếp tục sống cuộc đời làm bằng những xâu chuỗi nổi chìm và gió bão của chàng, con thuyền phiêu dạt là Lâm đã tìm về một bến đậu.

Lâm lấy một người vợ quê mùa, làm cha một đám con tám đứa, ngày hai buổi đạp xe đi làm, đoạn tuyệt hoàn toàn với quá khứ.

Chuyện đời đổi thay ghê gớm hơn là sự đổi thay của những màn kịch trên sân khấu. Với Lâm và Trường, một tuổi trẻ đều đã qua đi, nhưng tình bạn của họ vẫn còn nguyên vẹn.

Những buổi sáng đến sở làm sớm hơn thường lệ, Lâm lại tạt qua nhà Trường. Sau đó, Trường thường rủ Lâm ra đầu phố ăn sang.

Lâm ngồi xuống ghế, tự pha cho mình một chén trà. Lâm nháy mắt, hất hàm:

– Em nào thế?

Trường chép miệng:

– À! Một em.

– Ở đây một đêm với cậu?

Trường nhún vai thay vì cho một câu trả lời không cần thiết.

– Bà đầm và tụi nhỏ vẫn mạnh?

– Vẫn thế. Chúng nghịch như phá. Nhà lúc nào cũng như chợ vỡ. Người lớn muốn điên đầu luôn.

Lâm nhìn quanh, nhìn sự trống trải, nhìn sự yên tĩnh của căn phòng khách buổi sáng.

– Đến đây yên tĩnh quá. Thích thật.

Trường châm một điếu thuốc, hút, ngả đầu, tựa lưng vào thành ghế bành, thở một hơi khói thật dài lên trần nhà:

– Không thích lắm như cậu tưởng đâu.

Lâm ném cho Trường một cái nhìn thèm muốn. Lấy vợ. Nghĩ thật đại. Làm cha một đàn con nhỏ. Nghĩ thật phiền. Tiền lương chưa hết tháng đã hết. Hôm nay, con bệnh. Ngày mai, vợ đau. Hôn nhân đến với Lâm tự nhiên, gần như một tình cờ không định trước. Đi lại với một người đàn bà, có con phải lấy người đàn bà đó làm vợ, với Lâm, tất cả những sự việc thay đổi một đời người ấy là từng lớp sóng dồn dập lôi cuốn. Và Lâm nhu nhược, dễ dãi, đã để cho lớp sóng đó xô đẩy mình đi.

Những lần đến thăm bạn, thấy người bạn, sau bao nhiêu năm vẫn độc thân và vẫn tự do, vẫn chỉ đến với đàn bà như một tình nhân không ràng buộc, Lâm đã phục Trường vô tả.

Theo Lâm, sống một đời sống như Trường mới là sống đến “giọt mật cuối cùng” đời sống một người đàn ông thời đại theo đúng với ý nghĩa phải có của danh từ. Đến chơi Trường,

do đó, với Lâm, còn là tìm kiếm lại cái hình ảnh của chính Lâm ngày xưa, cái hình ảnh đó chỉ còn là quá khứ.

Lâm hỏi:

– Vậy sống thế nào mới hợp với ý muốn của cậu?

– Khác.

– Khác thế nào?

Đôi mắt Trường nhìn lên trần nhà, mơ màng:

– Tôi không biết. Thật tình tôi cũng không biết như thế nào. Nhưng phải khác.

Trường vùng đứng lên:

– Mà nhất định phải khác.

Lâm cười:

– Cái gì làm cho khác?

– Một người. Một việc gì đó. Một tình cờ nào đó.

Lâm xoay xoay cái chén nhỏ trong lòng tay.

– Mà tại sao phải khác mới được chứ?

Trường trả lời, không nghĩ ngợi, tưởng như chàng đã đặt cho chàng câu hỏi này nhiều lần, và cũng đã trả lời cho câu hỏi này nhiều lần:

– Tôi già rồi. Đã đến lúc phải thay đổi, phải sống khác.

Lâm cười lớn, tiếng cười hồn nhiên, vang động:

– Anh khác xưa nhiều rồi mà anh không biết đó.

– Chẳng hạn?

– Ngày xưa không bao giờ anh để một người đàn bà sau khi đã ngủ một đêm với anh ra ngô một mình. Mà đưa tiễn người đàn bà ấy ra tận ngoài đường lớn. Kiểm xe cho người đàn bà ấy rồi mới về.

Trường đứng sững trong một giây phút ngạc nhiên bất ngờ. Chàng không ngờ đôi khi Lâm cũng có được một nhận xét tinh tế. Cùng với số tuổi đời ngày lại ngày, tháng lại tháng chồng chất trên hai bờ vai mỏi, cùng với những chán chường mới nhú, những hoài nghi hiện hình, con người hào hoa phong nhã rất mực với phái yếu những ngày nào đã sút giảm đi thật nhiều cái phong độ hào hoa xưa cũ. Từ lâu, Trường không còn cảm thấy phải tuyệt đối lịch sự, phải tuyệt đối hào hoa với đàn bà như xưa nữa.

Bây giờ là những người đàn bà đến một mình. Và về cũng một mình. Không từ biệt.

Không đưa tiền. Trường gật đầu, thú nhận:

– Đúng. Gì nữa?

Lâm chỉ tay xuống bộ đồ trà:

– Cái này nữa. Cũng là một thay đổi.

– Tôi không thấy.

– Những thói quen mới lâu dần thay thế những thói quen cũ. Một nếp sống mới lâu dần rồi cũng nhận chìm được một nếp sống khác biệt trước nó vào lãng quên. Cũng vẫn vì thói quen mà anh không nhận thấy sự thay đổi đó thôi. Ngày xưa có bao giờ anh uống trà tàu? Mà rượu, và cà phê.

Trường nghiêng đầu ngẫm nghĩ:

– Cũng đúng.

Ngày xưa. Những ngày xưa huy hoàng lộng lẫy của Trường. Những ngày xưa bình

minh. Những ngày xưa bông hoa ngát hương. Những ngày xưa mặt trời chói lọi. Bảy giờ Hà Nội đang ở giữa cái thời kỳ vàng son thanh bình nhất của Hà Nội. Đó là thời kỳ của những đêm kịch ở nhà Hát Lớn, những chợ phiên ở Ấu trĩ viên và những đêm hội tung bùng trên thảm cỏ Hồ Gươm.

Trường trưởng thành trong nếp sống làm bằng những hưởng thụ muôn mặt ấy. Ngay từ ngày còn ở trường, Trường đã nổi tiếng ăn chơi. Chàng không được coi là người học trò gương mẫu nhất. Nhưng là chàng trẻ tuổi hào hoa, ăn diện nhất của cái xã hội học trò.

Đánh đàn, hát, bơi lội, cái gì Trường cũng giỏi. Những bộ quần áo của Trường bao giờ cũng đắt tiền và bám sát lấy thời trang. Trường lại khỏe mạnh, đẹp trai, ăn nói có duyên, biết chiều chuộng đàn bà.

Những cuộc tình nở ra, không đếm hết, như những bông hoa trong bát ngát nắng hồng

một buổi sáng mùa xuân. Hoa, rượu, đàn bà và ánh sáng, đó là hình ảnh cuộc sống niên thiếu của Trường.

Những ngày tháng mang màu sắc một đại hội kéo dài chỉ chấm dứt với ngày thiên đô. Trở về Hà Nội mấy năm sau, Trường nối tiếp lại với nếp sống cũ, và như thế cho tới ngày chàng vào Sài Gòn. Tuổi tác bắt đầu bắt Trường lưu ý đến sự phá hoại âm thầm của nó.

Những đêm thức khuya, buổi sáng trở dậy, thấy mệt mỏi hơn. Cùng với những đường nhăn thứ nhất hiện hình, và những sợi tóc hai bên thái dương bắt đầu mệt mỏi, và những đường máu trong thân tưởng như chạy chậm hơn xưa.

Một tuổi trẻ nào rồi cuối cùng phải qua. Và hết. Người ta có thể tin ở sự trẻ trung vĩnh viễn của tâm hồn, nhưng một buổi sáng ngắm mình trong bóng gương, không thể không

ngậm ngùi ít nhiều trước cái dung nhan chứa màu tàn tạ.

Trường nghĩ không bao giờ chàng ân hận về những chuyện gì đã xảy ra hay tiếc thương những cái không bao giờ trở lại. Nhưng những điều Lâm vừa nhắc đến cũng làm chàng buồn bã.

Chàng chống chế:

– Uống trà tàu buổi sáng cũng thú lắm chứ!

Lâm cười:

– Đã đành. Nhưng đó là một cái thú buồn rầu.

Lâm nhìn đồng hồ:

– Còn nửa tiếng nữa.

– Mới tới giờ ông Phán tới sở?

– Đúng như vậy. Mặc áo đi.

– Đi đâu.

– Ăn sáng.

Trường hơi cảm thấy ngán ngại một chút. Chàng đang muốn một mình. Yên lặng với buổi sáng yên lặng. Trầm ngâm với ban mai không tiếng, lặng lẽ và băng khuâng giữa cái quạnh hiu của đời chàng đã hết buổi trưa, đã tới buổi chiều. Cái thú của cô đơn cũng như cái thú của chén trà uống một mình trong buổi sáng. Nó buồn rầu. Nhưng nó là một cái thú.

Trường hỏi:

– Ăn sáng ở đâu?

– Tùy cậu. Ra đường rồi liệu sau.

– Thôi, hẹn nhau ở đường Tự Do đi.

– Đồng ý. Tôi đi trước vậy.

Lâm nói cho Trường biết quán ăn Lâm muốn tới, đoạn đứng lên đi ra. Trường dọn bộ đồ trà đưa xuống bếp, trở lại buồng ngủ mặc quần áo. Người con gái không còn ở đó nữa, nhưng mùi hương phấn còn phảng phất.

Trường nhìn đồng chăn gối bừa bãi bằng một cái nhìn ngao ngán. Căn nhà chàng thiếu hẳn một bóng dáng, một bàn tay đàn bà. Một người đàn bà đảm đang, thuần hậu, với những ngón tay búp măng trắng muốt, và một cái nhìn sâu thẳm, dịu dàng. Một người đàn bà thật Việt Nam, thật nội trợ. Nhưng Trường không bao giờ có được một người đàn bà như thế.

Với Trường chỉ là những đứa con gái chơi bời, đậu xuống đời chàng trong một khoảng khắc, như những cánh bướm về đêm.

Trường chép miệng, đóng cửa buồng ngủ, đi ra.

Một phút sau, chiếc xe hơi hai chỗ ngồi nổ máy, lùi ra khỏi ga-ra. Trường phóng xe thật nhanh. Như mọi lần.

Xe ra tới khỏi ngõ, Trường lấy kiếng dầm đeo lên mắt. Nét mặt Trường nghiêm trang và buồn bã. Thêm một ngày cho một cuộc đời đã nặng trĩu năm tháng. Thêm một ngày mà Trường không biết dùng nó để làm gì. Đánh bạc, uống rượu, ăn nằm với đàn bà, không thể coi những hưởng thụ mang ít nhiều tội lỗi và rất nhiều đọa lạc ấy là tất cả đời sống. Hay là mình đi đâu xa, thật xa, trong ít lâu, Trường nhủ thầm.

Chàng có một người chị ruột ở bên Lào, Bà chị tha hương từ sau ngày lên xe hoa về nhà chồng, thỉnh thoảng vẫn viết thư cho Trường, tỏ ý lo lắng không ngừng cho cuộc sống bấp bênh phóng túng của Trường. Và lá thư nào cũng không quên mời chú Trường sang chơi với các cháu ít lâu.

Văng bật đi, trong một thời gian dài, biệt tích khỏi cái thành phố này trong một vài năm gì đó cũng là một điều hay. Cho đầu óc được mới lại. Sống dưới một vòm trời khác, người ta nhất định phải thay đổi, Trường lại nghĩ thầm.

* * *

Nắng đã rực rỡ trên những hàng cây và những mái nhà khi Trường ngừng xe trước quán cà phê trên đường Tự Do.

Lâm ngồi ở một góc, đang uống cà phê. Trường đẩy cửa bước vào. Hơi lạnh tỏa ra từ mấy chiếc máy điều hòa không khí gây cho Trường một cảm giác mát mẻ dễ chịu. Quán còn thưa thớt người. Trường ngồi bên cạnh Lâm, thở một hơi thật dài, và nói lớn:

– Có lẽ tôi sắp đi xa.

Lâm bẻ một miếng bánh croissant lớn, nhai nhồm nhoàm:

– Đi xa?

Trường gật, cương quyết:

– Thật xa.

Lâm hỏi, giọng giễu cợt:

– Chân trời nào, góc biển nào?

– Chưa định, nhưng ít nhất cũng là đi xa khỏi nước. Đi ngoại quốc, ở hẳn đó. Lấy một người vợ khác giống. Để ra một bầy con lai. Không bao giờ trở về Sài Gòn nữa. Cậu nghĩ sao?

Lâm trả lời cho xong:

– Hay lắm.

Trường cau mặt, làm vẻ không bằng lòng:

– Bộ cậu tưởng tôi nói đùa?

Lâm trợn mắt:

– Đâu có. Nhưng nghĩ đến chuyện giang hồ từ bao giờ thế?

Trường cười. Chàng không nghiêm trang hơn được nữa.

– Mới.

Lâm vặn:

– Mới là từ bao giờ.

– Từ dọc đường ở nhà xuống đây.

Lâm ngó Trường bằng một cái nhìn ngờ vực:

– Định chạy trốn một người đàn bà nào, một con nợ nào?

– Lúc này chưa có một người đàn bà, một con nợ nào đáng cho mình chạy trốn.

– Thì ai mới được chứ?

– Mình.

– Anh?

– Phải. Tôi. Đi xa để chạy trốn chính cái con người mình. Anh không thấy cuộc chạy trốn đó ngoạn mục và quyến rũ sao?

Lâm nhún vai:

– Đã đành là ngoạn mục và quyến rũ lắm. Ông Trường làm gì mà chẳng ngoạn mục và quyến rũ. Nhưng chạy trốn như thế mất công và vô ích lắm.

– Tại sao?

– Bởi vì đó là một cuộc chạy trốn về trước mặt. Chạy tới đâu cũng vẫn gặp mình ở đó.

Thôi, uống cà phê đi. Cho tôi còn phải đi làm.

– Cậu cứ việc đi trước. Tôi thừa thì giờ.

Lâm đã bỏ đi rồi, Trường ngồi lại một mình.

Và những ý nghĩ miên man mung lung lại đưa Trường trở lại với con người chàng những ngày tháng xưa cũ. Ngày xưa. Trường cũng đã nuôi nấng ôm ấp cho chàng một giấc mộng thật đẹp. Đó là giấc mộng của tất cả những chàng thanh niên mới lớn, thèm khát những biển rộng, mơ tưởng những chân trời. Một chuyến tàu rời ga, bánh sắt lăn đi, không ngừng, trên con đường vạn dặm. Một con thuyền rời bến, vượt qua những đại dương đến cùng những thế giới. Thật là những hình ảnh đẹp. Viễn du say người như men rượu. Viễn du đã làm Trường ngây ngất suốt một thời kỳ niên thiếu.

Mộng tưởng chỉ nở hoa với một tuổi nào. Mộng tưởng là độc quyền của tuổi trẻ. Lâu dần

rồi ham muốn xô dịch ở Trường phai nhạt và chìm lắng dần dần. Bỏ trường, lăn mình vào cuộc đời, những hệ lụy của đời sống thường nhật hủy diệt dần mòn cái tâm hồn lãng mạn của người thanh niên muốn lấp biển muốn vá trời ngày trước. Không lên đường nữa. Thôi mơ những sân ga. Thôi mộng những chuyến tàu. Tự một lúc nào, đôi cánh kỳ diệu của tuổi trẻ thiên thần đã rụng xuống.

Sống với Trường hết là một bay lên. Trong chàng, một ngọn lửa đam mê đã nguội dần. Bây giờ là sống giữa thành phố này. Sống quần quanh. Sống tù hãm. Với những cái nhỏ chật. Với những cái vụn vặt, và với những người con gái đến đêm hôm trước và ra về buổi sáng hôm sau.

Quán cà phê đông dần. Từ những khách sạn đắt tiền và những tòa nhà chọc trời hợp thành khu phố trường giả thượng lưu nhất của thành phố, đám kiều dân ngoại quốc đã

từng đàn lục tục kéo vào. Họ gọi đồ điểm tâm và cười đùa âm ỹ,

Trường kêu cho chàng ly cà phê thứ hai, bỏ mặc đó không uống, lặng lẽ ngắm nhìn đám người chung quanh. Những người Mỹ to lớn phụng phệnh, nét mặt trẻ thơ và dáng điệu cởi mở. Những người Ăng Lê trầm lặng và kín đáo hơn. Nhật Bản nhanh nhẹn và Đại Hàn nặng nề đều có mặt. Đám phụ nữ Tây phương váy ngắn tóc quăn, cười nói tự nhiên như đàn ông.

Những tiếng động ồn ào bắt đầu làm Trường khó chịu. Chàng toan gọi bồi trả tiền để đứng lên thì nhìn thấy hai người đàn bà đẩy khung cửa kính bước vào. Một trong hai người đàn bà trông thấy chàng và kêu lớn:

– Anh Trường.

Lúc khác. Trường đã chỉ gạt đầu, chào lấy lệ mà không đứng lên. Chàng tối kỵ gặp một

người bạn gái ở một nơi chốn đông người, dù là người bạn gái thân thiết nhất. Lần này, Trường không lơ được. Quán hàng phút này đã chật, không còn một bàn bỏ trống. Bàn của Trường lại còn đúng hai cái ghế bỏ không. Trường đành đứng lên:

– Oanh! Lại đây.

Người đàn bà mà Trường vừa gọi tên là Oanh nắm tay người đàn bà kia lách qua những hàng ghế, tiến lại.

Trường đợi cho họ đến gần, gật đầu chào, kéo ghế cho Oanh ngồi xuống. Oanh là một chỗ quen biết cũ. Quen biết từ ngày xưa, từ hồi còn ở ngoài Hà Nội. Và quen biết ở những nơi chốn ăn chơi, những sàn nhảy.

Qua một thoáng trí nhớ vụt đến, Trường nhớ Oanh đã về nhà chàng một vài lần. Và ở lại. Nhưng Trường cũng chỉ nhớ được đến thế. Oanh đã là một khuôn mặt của dĩ vãng

mà Trường đã đẩy cho lùi dạt, khá xa, về phía sau lưng.

Oanh bảo bạn:

– Phụng, ngồi xuống đó. Giới thiệu chị Phụng. Giới thiệu anh Trường.

Đợi cho hai người đàn bà ngồi xuống ghế, Trường ngồi theo. So với lần gặp trước, Oanh gầy hơn, nhưng ăn mặc vẫn diêm dúa và vẫn giữ được tiếng nói trong sáng và nụ cười tươi vui như ngày trước. Người đàn bà mà Oanh vừa kêu tên là Phụng là một thiếu phụ. Trường đoán nàng ít nhất cũng trên bốn mươi, nghĩa là sắp xỉ với tuổi chàng. Phụng đẩy đà hơn Oanh nhưng trầm lặng và quyến rũ hơn. Chỉ bằng một thoáng nhìn ngẩn ngui Trường đã ghi nhận được ở Phụng những đường nét mà một người đàn ông muốn ghi nhận ở một người đàn bà. Phụng có một mái tóc tuyệt đẹp óng mềm ướt và đen nháy, một khuôn mặt bầu bĩnh, ở đó là một cặp mắt chập

chờn một ánh lửa đam mê chứa giấu, và một cặp môi dày.

Cặp môi đó ướm át, khiêu khích và nồng nàn dục vọng. Phụng mặc một bộ complet đen, hàng nhiều trơn. Một chuỗi hạt nổi bật trên nền áo, ôm vòng lấy một đường cổ trắng muốt.

Phụng biết Trường đã quan sát nàng, và sự quan sát đã xong. Nhưng nàng ngồi yên, nét mặt lạnh lẽo không tỏ một thái độ gì hết.

Oanh vui vẻ:

– Tưởng anh lơ em đi chứ!

Trường mỉm cười:

– Sao em lại nói thế?

Oanh bĩu môi:

– Anh chẳng thế là gì. Gặp người cũ anh lạnh như tiền. Làm như không biết bao giờ. Đàn bà chúng em vẫn ghét anh lắm về cái thói

sở khanh ấy của anh. Anh là người đàn ông sở khanh nhất thế giới.

Trường chép miệng, làm bộ buồn bã:

– Thấy mặt Oanh là thấy bị chửi mắng.

Oanh chau mỏ:

– Bộ anh oan lắm sao?

Trường gật đầu:

– Tôi oan.

– Oan Thị Kính. Thế em hỏi anh nhé, sao mấy lần em nhắn người mời anh đến chơi anh không đến? Đã không đến còn trả lời là không quen biết cô Oanh nào hết. Không quen biết thật không? Thế đi. Em kể hết cho Phụng nó nghe chuyện anh với em ngày trước, kể ngay bây giờ cho anh vỡ mặt. Hồi tháng sáu năm kia, ở Nha Trang, anh đã...

Trường đưa tay cản lại. Oanh đã đánh trúng vào chỗ yếu của Trường. Chàng sợ nhất

cái trường hợp một người tình cũ khi gặp lại chàng, đòi thuật lại những chuyện cũ. Như phút này, Oanh rõ ràng đang định như thế.

– Cái gì đã qua đi là qua rồi.

– Em không chịu như thế thì sao? Em cứ muốn nhớ, em cứ muốn kể lại thì sao? Tội anh với đàn bà chất cao như đồng núi. Anh coi chừng à!

Oanh dẫn Trường một hồi rồi phá lên cười lớn khiến Trường cũng bật cười theo. Tính tình hồn nhiên vui vẻ của Oanh làm cho Oanh trẻ mãi không già, Trường nhìn Oanh và nghĩ thầm. Chàng nghĩ thêm: Riêng một điều mà Oanh chưa chịu nhận thấy là mình đã già, mình không còn như trước nữa.

Trường đánh lảng câu chuyện, bằng cách quay sang Phụng. Người đàn bà, từ phút ngồi xuống trước mặt Trường vẫn lặng lẽ ngó chàng. Hai bàn tay mềm mại, trắng muốt đặt lên mặt bàn, nàng ngồi thẳng, và cái miệng đầy không

hé mở, hàng mi cong vút không chớp. Nàng chưa nói một lời nào. Phụng khác biệt hẳn với Oanh, Trường lại nghĩ thầm.

Tất cả ở Oanh đều phơi bày ra bề mặt, không một cái gì che đậy, không một cái gì chứa giấu. Với Oanh, Trường thấy liền, không phải tìm kiếm. Phụng trái lại, là loại đàn bà lặn lờ và nghiêm trang bề mặt, nhưng là loại đàn bà khốc liệt, hứa hẹn nhiều cái khác thường, nhiều cái đặc biệt. Trường nghĩ đến một đợt sóng chảy ngầm, phút nào cũng có thể bất thần chuyển thành dông bão. Loại đàn bà này bao giờ cũng kích thích Trường bằng cuộc kích thích mãnh liệt. Trường hỏi, rất lịch sự:

– Bà dùng gì?

Phụng chưa kịp trả lời, Oanh đã cướp lời Phụng:

– Đừng có đánh trống lảng. Anh chỉ được cái đánh trống lảng là không ai bằng.

Trường cười:

– Ghê gớm! Lần này xin chịu thua Oanh rồi đó. Thôi, ngồi im một chút đi. Bà dùng gì?

Phụng gọi cho nàng một ly nước cam. Lần đầu tiên, Trường nghe thấy Phụng nói và nghe thấy một cách thích thú. Phụng có một giọng nói đặc biệt, trầm và nồng nàn. Đó là một giọng nói mà người đàn ông nào cũng muốn nghe. Nghe vào một lúc thật khuya khoắt, thật im lặng, thật thân mật tình tứ, trong bóng tối của một căn buồng đóng kín, thì thầm bên tai và trên mặt gối chăn lả lơi.

Trường đưa tay, phân vua:

– Bà thấy không? Tôi đang là một người đàn ông đáng thương.

Phụng hơi phác một nụ cười tinh nghịch.

– Tôi bị bắt nạt nhiều quá?

Phụng cười thành tiếng:

– Ông là một người đàn ông mà không một người đàn bà nào bắt nạt được. Trừ phi ông muốn để cho người đàn bà ấy bắt nạt.

Trường ngạc nhiên:

– Sao thế ạ?

Phụng thần nhiên:

– Tôi đã được nghe nói khá nhiều về ông.

Trường ngờ ngác nhìn Oanh:

– Nói khá nhiều về tôi?

– Vâng. Khá nhiều về ông.

Trường làm bộ buồn rầu:

– Chắc là những điều không hay ho gì lắm.

Phụng lắc đầu:

– Trái lại. Hay lắm chứ. Ít nhất là đối với riêng tôi. Rất hân hạnh được tình cờ gặp ông

buổi sáng hôm nay, trong quán nước này. Một người mà đã lâu tôi hằng khát khao được gặp.

Trường nghiêng đầu kiểu cách. Tự nhiên, Trường trở lại với một dáng điệu hào hoa bay bướm ngày cũ. Tự nhiên con người cũ của Trường thức dậy, con người mà Trường tưởng đã đào sâu chôn chặt từ ngày nào. Điều này vừa làm Trường ngạc nhiên vừa khiến chàng khó chịu. Chàng gượng cười:

- Bà đã nghe những gì về tôi?
- Ông muốn biết?
- Vâng. Ít nhất cũng một lần, tôi muốn biết.

Phụng tùm tùm cười:

- Những gì ông đã làm, ông là người trước nhất đã biết rồi. Cần gì phải biết bằng người khác nữa.

Giọng Trường bỗng trở nên gay gắt:

– Có chứ. Tôi thấy tôi như thế nào chắc hẳn khác biệt hoàn toàn với cái thấy của dư luận về tôi. Dư luận bao giờ cũng nhỏ nhen và tàn ác. Hay lắm và bất công nữa là đằng khác. Hừ, lạ thật, tại sao mọi người không như tôi.

– Như ông là thế nào?

– Tôi không bao giờ quan tâm đến đời sống kẻ khác. Mỗi người đều có quyền sống cuộc đời mình và kẻ khác không có quyền xâm phạm và động chạm tới.

– Ông đừng tức giận.

– Tôi đâu có tức giận.

Trường nói thế, chàng cố gắng giữ bình tĩnh nhưng kỳ thực là chàng đã tức giận gần đến độ muốn bật lên những tiếng chửi thề. Đời Trường có một kẻ thù. Một kẻ thù ghê gớm không đội trời chung. Đó là dư luận. Dư luận với Trường là một con rắn.

Con rắn nham hiểm, độc ác, lúc nào cũng

chờ rình phun nọc độc của nó, vào hạnh phúc và yên vui của đời người.

Dư luận trở thành kẻ thù của Trường từ những ngày chàng còn ở ngoài Hà Nội. Hồi đó, Trường yêu một người thiếu nữ mười tám tuổi. Nàng không phải là người con gái đầu tiên đến với đời Trường, nhưng nàng là mối tình thứ nhất.

Tên nàng là Thu. Thu đẹp dịu dàng và u uẩn, cái đẹp của mùa thu xanh biếc mơ hồ năm năm về làm băng khuâng những hàng liễu rũ Hồ Gươm, Thu đẹp đài các vẻ đẹp của nàng công chúa sống trong một tòa lâu đài cách biệt. Nhờ một buổi họp mặt ở nhà một người bạn, Trường làm quen được với Thu. Thu không giống với bất cứ ai cùng một lứa tuổi với nàng. Trường yêu Thu chính vì lẽ đó. Chàng nhớ chàng đã yêu Thu thật say mê và cũng rất chân thành.

Với những người con gái khác chỉ là chuyện đùa cợt ngông cuồng của tuổi trẻ.

Những cuộc tình tạm bợ, hời hợt, chốc lát, kiểu đó không bao giờ gây đủ gió bão khiến Trường phải tan nát, không bao giờ tạo thành một thảm kịch khiến Trường phải đau đớn. Chàng chỉ như một cánh bướm lượn vòng trên những đài hoa, lượn hết hoa này lượn đến hoa kia, không vấn vương, không sầu nhớ.

Gặp Thu, khác hẳn. Gặp Thu, ngây ngất và trầm trọng hơn đến một nghìn lần. Đêm nhớ Thu, Trường không ngủ được. Ngày, không nhìn thấy Thu, cơ hồ như hơi thở Trường ngừng, và thân thể chàng quằn quại với trái tim chàng chỉ còn là một vết thương.

Phải mất không biết bao nhiêu là công phu, Trường mới chinh phục được người thiếu nữ kín cổng cao tường đài các và kiêu hãnh như một nàng công chúa. Tiếng sét ái tình đánh xuống làm Trường choáng váng. Thu đẹp, đẹp đến độ làm Trường ngây ngất.

Hồi đó, Trường đã nhất định sẽ lấy Thu làm vợ. Nàng phải thuộc về chàng, vĩnh viễn.

Chàng không thể mất nàng, mất nàng là mất lẽ sống và không thể tìm kiếm được ở một người con gái nào khác cái khuôn mặt diễm lệ hiếm quý như châu ngọc ấy là hạnh phúc và tình yêu.

Thế mà cuộc hôn nhân cuối cùng đã không thành. Không phải là Thu không bằng lòng, không đáp lại mối tình thắm thiết chân thật của Trường. Không thành, vì một kẻ đã len vào giữa Trường và Thu và đã phá hoại. Kẻ thù đó của Trường là dư luận. Dư luận đồn âm lên là Trường chơi bời, Trường trụy lạc, Trường chỉ là một kẻ đào mỏ. Dư luận chuyển đến tai Thu và gia đình Thu đủ mọi chuyện xấu xa lớn nhỏ về Trường. Những chuyện có thật chỉ một phần nhỏ. Còn thì toàn là bịa đặt và phóng đại.

Bởi những lời đồn đại và dèm pha tới tấp mà sợi dây liên lạc giữa Trường và Thu cuối cùng đã bị cắt đứt.

Dư luận không chỉ hại Trường riêng một lần đó. Mà còn rất nhiều lần về sau. Cho nên Trường thù ghét dư luận, và những lời đồn đại bao giờ cũng làm chàng nổi nóng.

Oanh cười, cầm cái xắc tay:

– Thôi, để lần khác gặp nhau.

Trường cau mặt:

– Tôi đang nói chuyện với bà Phụng mà!

Phụng đứng lên theo Oanh:

– Chúng tôi phải đi. Xin lỗi nếu đã vô tình làm ông tức giận.

– Mời bà ngồi chơi đã.

Phụng ôn tồn:

– Tôi vừa thưa với ông chúng tôi phải đi.

Nhìn thẳng vào mắt Trường, Phụng đĩnh đạc nói tiếp:

– Theo ý tôi, ông không nên tức giận. Một người đã có một đời sống đặc biệt như ông phải biết xem thường dư luận.

Trường vắn lại Phụng, nghi ngờ và giễu cợt:

– Bà xem thường được không?

Phụng gật đầu:

– Có chứ. Và từ lâu. Từ lâu tôi đã xem thường. Chào ông. Mong gặp lại ông lần khác.

Phụng nói, và không chờ Oanh, nàng quay gót ung dung đi ra. Trường nhìn theo dáng đi uyển chuyển của người đàn bà. Chàng chưa khám phá được gì về Phụng. Và càng cảm thấy sự tò mò của chàng bị kích thích mãnh liệt. Trường nắm lấy tay Oanh, nghiêng đầu hỏi nhỏ:

– Ai vậy?

Oanh cười:

– Phụng. Em đã giới thiệu với anh rồi mà!

– Con khỉ. Riêng một cái tên không thì kể làm gì. Anh muốn biết là loại đàn bà nào, ở đâu, ra sao? Chưa bao giờ anh gặp một người đàn bà ngang nhiên làm mất mặt anh như thế.

– Và điều đó cũng làm anh tức giận nữa?

– Thì cứ coi là như thế.

Oanh nhìn ra Phụng đang đứng chờ nàng ngoài hè đường. Oanh muốn chiều Trường, nhưng nàng không thể nán lại được. Trường cũng biết như vậy.

– Hôm nào anh lại chơi em đi. Anh sẽ được biết về Phụng tất cả những gì anh đang muốn biết.

– Thật nhé?

– Thật. Thôi bây giờ anh cho em đi.

Trường hỏi:

– Đi đâu mà vội vàng đến thế?

Oanh bật cười:

– Đánh bạc.

Trường la lớn:

– Đánh bạc thôi?

– Chứ sao. Đánh bạc là chuyện cần thiết quan trọng nhất cho bọn chúng em bây giờ. Anh không biết sao?

Đó là câu nói cuối cùng của Oanh. Nàng mở ví tay, ném cho Trường tấm danh thiếp có ghi rõ địa chỉ của nàng. Đoạn, Oanh vội vã đi ra.

Cầm tấm danh thiếp của Oanh trên tay, Trường ngồi thờ người, suy nghĩ. Buổi sáng hôm nay không trôi chảy êm đềm và bình yên như chàng tưởng. Biết thế này, Trường chẳng nhận lời xuống phố ăn sáng với Lâm làm gì.

Từ ngày dọn về căn nhà trong cái ngõ hẻm khuất tịch ở vùng ngoại ô Khánh Hội, Trường đã hẹn riêng chàng là một lối sống lặng lẽ sẽ bắt đầu từ lần thay địa chỉ này. Đoạn tuyệt những người tình cũ. Tránh gặp đám bạn thân. Đóng cửa nằm nhà một mình. Buổi sáng pha trà tàu độc ẩm với cái không khí yên tĩnh của ban mai.

Buổi chiều, đi ngủ sớm. Những lúc nào cần có một người đàn bà để giải quyết sinh lý, Trường đã có một thứ mụ dẫu đưa một con em của mụ đến tận nhà riêng cho chàng.

Cuộc sống như một ẩn trú, một rút lui này, thật buồn rầu. Nhưng lâu dần nó đã tạo được cho Trường một tâm trạng mới gần như một niềm thơ thời bình yên. Thế cũng xong. Thế cũng yên. Trường đã đến một cái tuổi mà mọi ồn động náo nhiệt bắt đầu làm chàng khó chịu. Chàng thực tâm muốn đoạn tuyệt hoàn toàn với một thứ dĩ vãng nào đó. Đoạn tuyệt. Chặt đứt. Đoạn tuyệt hết với những hệ lụy cũ.

Chặt đứt hết những liên lạc cũ. Câu hỏi chợt đặt ra lúc này cho Trường, khi một vài lời nói của Phụng vừa làm chàng tức giận là ý muốn đoạn tuyệt và chặt đứt đó có thực hiện được không?

Trường gọi bồi trǎ tiền đứng lên đi ra.

Buổi sáng đã muộn. Nắng chói lọi trên mặt đường. Trường bước thật nhanh về phía xe hơi. Ngồi vào xe, ý định đầu tiên của Trường là trở về căn nhà vắng vẻ của chàng. Đóng cửa lại. Ngủ tiếp. Coi như không có chuyện gì xảy ra. Coi như không gặp Oanh, không biết Phụng là ai.

Tiếng máy xe nổ đều. Chiếc xe lìa chỗ đậu. Nhưng Trường không trở về nhà chàng mà lái xe đi thẳng vào Chợ Lớn.

Trước khung kính lòa nắng, khuôn mặt bầu bĩnh của Phụng như đang thấp thoáng hiện lên. Ánh mắt Phụng như đang thấp thoáng nhìn chàng. Ánh mắt Phụng tươi cười.

Nhưng cái nhìn của nàng thì chế giễu. Một người đàn bà mới gặp bỗng làm Trường nhớ đến một người đàn bà khác. Nàng ở trong Chợ Lớn.

Chiếc xe hơi hai chỗ của Trường phóng như lao trên con đường Trần Hưng Đạo.

CHƯƠNG

2

on ngõ nhỏ đột nhiên hiện ra trước tầm mắt. Chiếc xe hơi bỏ lại ngoài đường lớn. Trường đã vượt qua một đồng rác lớn, cao ngất như một trái núi, đi hết một vì tường chạy dài cao hơn tầm đầu.

Và bây giờ, chàng đã đứng lại trước con đường đất đỏ này, con đường mà đã lâu lắm chàng mới lại tới thăm. Thốt nhiên Trường cảm thấy trái tim đập thật mạnh trong lồng ngực. Con ngõ, bề ngoài, thật ra không có gì đáng làm ở Trường phải xúc động như thế. Nó chỉ là một hình ảnh một thế giới thu nhỏ. Đầu ngõ, một thân cây đứng nghiêng. Những

chùm lá thấp vàng chói ánh nắng, Hai bên những dãy nhà một tầng nằm im lìm. Không một bóng người. Trong buổi sáng đã muộn, con ngõ, với những mái nhà tối lạng, những cánh cửa đóng kín, còn như kéo dài một giấc ngủ thư thái Trường vuốt mái tóc, gọi lại trong trí nhớ một khuôn mặt, một phần đời, đoạn chàng thông thả đi vào. Mặt đất lồi lõm làm cho những bước chân Trường như thiếu một phần nào vững chãi. Tới căn nhà cuối ngõ, Trường đưa tay gõ nhẹ vào cánh cửa đóng kín.

Một tiếng chân vang lên từ phía trong căn nhà âm thầm. Cánh cửa mở hé. Một đứa con gái, tóc bỏ xõa, mặc áo cánh ngắn thò đầu ra. Khuôn mặt xa lạ của Trường chừng như làm cho nó ngạc nhiên.

– Thầy hỏi ai?

– Bà Xuyên.

Đứa con gái chưa kịp trả lời, Trường đã hỏi tiếp:

– Phải đây là nhà bà Xuyên không?

Đứa con gái chớp mắt:

– Phải, nhưng cô tôi đi vắng.

– Đi đâu?

– Cô tôi đi chợ.

– Từ bao giờ?

– Từ sớm. Có lẽ cô tôi sắp về. Mấy giờ rồi thấy.

Trường đưa đồng hồ tay lên coi:

– Chín rưỡi.

– Thế thì cô tôi sắp về rồi đó. Cô tôi dặn sẽ về trước mười giờ.

Trường hỏi người con gái:

– Chị làm cho bà Xuyên?

– Dạ.

– Lâu chưa?

– Mới được sáu tháng.

– Bà Xuyên có người làm sao còn phải đi chợ lấy?

Đứa ở gái cười:

– Tôi phải ở nhà trông chú nhỏ.

Trường ngó qua vai người con gái vào trong nhà. Nhưng căn buồng tối nhờ nhờ, Trường không phân biệt được gì hết. Trường hỏi, giọng trầm xuống trong một thoáng cảm động bất chợt.

– Chú nhỏ đâu?

– Đang ngủ. Thầy hỏi làm gì mới được chứ?

– Tôi là cha thằng nhỏ đây.

Đôi mắt đứa con gái tròn hoay trong một cái nhìn đầy bất ngờ và kinh ngạc. Nó ấp úng một giây rồi hỏi Trường, giọng rụt rè:

– Thầy là thầy Trường?

Trường gật đầu:

– Phải tôi là Trường. Tại sao chị biết?

Đứa con gái mở rộng cánh cửa, như tỏ ý mời Trường bước vào.

– Cô con nhắc đến tên thầy luôn.

– Thật sao?

– Thật mà. Cô con không nhắc làm sao con biết tên thầy được. Cô con bảo thầy là cha của chú Giao. Cô con bảo chú Giao mồ côi cha, vì thầy chết rồi. Lần nào cô con nhắc đến thầy cô con cũng khóc.

Trường gượng cười để che giấu sự cảm động:

– Chị nhớ lắm đấy. Tôi còn sống và cô chị không bao giờ nhắc đến tôi cũng không bao giờ khóc.

Miệng nói Trường đẩy nhẹ người con gái sang một bên bước vào nhà. Cánh cửa mở rộng thêm. Căn buồng hiện rõ. Đứa con gái chăm chú ngó Trường bằng cái nhìn vừa lo lắng vừa kinh ngạc. Nhưng Trường không còn chú ý đến nó nữa. Chàng đứng sững, nhìn không chớp mắt căn buồng của Xuyến, chỗ ở của Xuyến, cái thế giới buồn rầu lủi thủi của nàng. Đã sáu tháng Trường không trở lại nơi này, nhưng trí nhớ Trường còn nguyên vẹn những hình ảnh của lần thăm viếng trước. Căn buồng y nguyên như ngày đó, không một mảy may thay đổi. Vẫn bộ bàn ăn rẻ tiền kê ở giữa nhà. Vẫn cái tủ kính ba ngăn ở trong là những hàng ly cốc và chén đĩa xếp ngay ngắn. Vẫn cái không khí nghèo nàn tiêu tụy nhưng

ngăn nắp sạch sẽ là cái dấu vết đặc biệt của Xuyến, tâm hồn nàng và cuộc đời nàng.

Trường tiến lại gần cái tủ thấp. Trên mặt tủ đặt nghiêng một tấm hình lộng kính. Hình chụp Xuyến, đứng trên một thềm nhà, ôm trên ngực nàng một đứa nhỏ mới sinh. Tiếng nói của Xuyến, ngày nào, thật xa, vang lên trong đầu óc:

– Anh nhìn xem, nó giống anh như tạc. Cũng cái miệng anh. Cũng đôi mắt anh. Đôi mắt lạnh lùng và độc ác. Đôi mắt làm khổ đàn bà.

Nhưng cầm tấm hình trên tay, Trường không nhìn cái hình ảnh bụ bẫm của đứa nhỏ, mà người đàn bà, mẹ nó. Tấm hình ghi rõ cái nét mặt hăng cừu của Xuyến, cái nét mặt dịu dàng buồn, nhần nhục và chịu đựng, cái nét mặt mà mỗi lần hiện về trong trí nhớ Trường lại muốn xua đuổi ngay vì nó lại dày vò chàng, khiến chàng lại cảm thấy tràn đầy tội lỗi.

Đôi mắt Xuyên. Đôi mắt im lặng không nói. Đôi mắt Xuyên. Đôi mắt ngó nhìn không thôi. Đôi mắt ấy, phút này, qua khung kính mỏng, vẫn lặng lẽ và xót xa ngó chàng như ngày trước.

Trường thở dài đặt tấm hình xuống chỗ cũ, quay lại:

– Chú nhỏ đâu?

Đứa con gái chỉ tay về phía buồng trong:

– Trong kia thấy.

– Có ai ở trong đó nữa?

– Không.

Trường vén tấm màn ngăn chia buồng trong với buồng ngoài, nhẹ nhàng bước vào. Đứa con gái vào theo. Nó nói:

– Tối lắm. Để con bật đèn.

Trường giơ tay ngăn lại. Chàng không

muốn làm kinh động giấc ngủ của thằng nhỏ. Giữa một đồng chăn đệm trắng toát, thằng bé nằm nghiêng, hai bàn tay nắm chặt, bần bật trong thú giấc ngủ thiên thần chỉ có được của tuổi thơ. Trường cúi xuống. Bóng tối lờ mờ khiến Trường không thấy được rõ. Nhưng Trường biết được là, so với lần thăm viếng trước, đứa nhỏ đã lớn.

Trường từ từ đặt nhẹ bàn tay lên mái tóc mềm mại, đứng yên như thế, thật lâu, trong một tâm trạng bàng khuâng ngậm ngùi. Đứa con tôi đây, một phần đời ngày trước của tôi đây, Trường nhủ thầm. Một phần đời còn gần gũi biết chừng nào nhưng cũng lại như xa lạ không biết chừng nào. Trường nhắm mắt lại. Đầu óc chàng tối đen, hỗn loạn trong giây lát. Rồi là tiếng của đứa ở gái:

– Cô con đã về.

Một luồng điện bàng hoàng làm rung động toàn khắp những đường dây cảm giác căng thẳng của Trường, cùng với một tiếng

chân đàn bà từ ngoài cửa đi vào. Trường thở một hơi thật nhẹ, cố gắng tìm kiếm một dáng điệu bình tĩnh và quay ra.

Xuyến xách trong tay một cái lẵng mây. Vào tới nhà, cử chỉ đầu tiên của người đàn bà là gỡ cái nón lá trên đầu xuống. Chùng nàng đã đi bộ một quãng khá xa dưới trời nắng lớn. Và cái nón lá không ngăn chặn được hết những tia nắng cháy của mặt trời.

Hai gò má của Xuyến ửng hồng. Những giọt mồ hôi dính bết ở những chân tóc và long lanh trên vùng trán. Đặt xong cái giỏ mây xuống đất, ngẩng đầu lên, Xuyến mới nhìn thấy Trường. Miệng Xuyến hé mở như muốn kêu lên một tiếng kinh ngạc, nhưng nàng chớp mắt và trấn tĩnh ngay được.

Thái độ này, thêm một lần nữa lại làm cho Trường cảm phục. Nàng không phải là người đàn bà quyền rũ nhất. Trường đã từng có, trước Xuyến và sau Xuyến những người tình xinh đẹp và hấp dẫn hơn. Nhưng phút này, sau cái

chớp mắt của Xuyến và khuôn mặt trầm tĩnh của nàng sau một thoáng bối rối chìm lặng, Trường lại thầm nghĩ với chàng, là Xuyến vẫn là người đàn bà đĩnh đạc và trầm tĩnh nhất trong đời mà chàng đã gặp.

Xuyến mặc một cái áo dài nâu, hàng lụa trơn, rất đơn giản. Đôi guốc mộc, quai trắng, gót không cao lắm. Mái tóc uốn cao, một đường ngôi thẳng tắp, ở chính giữa gây cho khuôn mặt vốn đã sẵn nghiêm trang, vẻ trầm lặng chững chạc của một thiếu phụ. Đôi mắt nàng thăm thẳm, chỉ thấy màu đen.

Những ngón tay, những móng chân để trần. Lòng mày, môi, da mặt cũng vậy. Xuyến đẹp cái đẹp cố hữu của Xuyến, đậm đà mà mộc mạc, lắng đọng và kín đáo, không một dấu vết nhỏ bé của trang điểm.

Trường đứng ngây người, nhìn người đàn bà đã từng đi, thật sâu thật xa vào cuộc đời chàng. Bây giờ nàng đã ra khỏi, nàng đứng đó, và Trường buồn rầu nghĩ rằng dấu vết của

nàng để lại thật sâu đậm và nguyên vẹn. Và như thế không phải vì nàng đã có với chàng một đứa con và, như thế không phải vì ngày xưa, Trường đã yêu nàng thành thực. Mà vì nàng vẫn là một cái gì thật đặc biệt. Cái duy nhất. Cái chỉ có một. Chỉ có một Xuyến. Nàng phục sức như mọi người. Nhưng nàng không giống với bất cứ một người đàn bà nào.

Một phút im lặng. Trường nghe thấy một đau nhói đầu đó trong thân thể, trong kỷ niệm. Rồi hết như mọi lần gặp lại nhau sau đoạn tuyệt lớn, Xuyến là người lên tiếng trước. Nhìn Trường, Xuyến nói, dịu dàng và thản nhiên:

– Anh vừa lại chơi?

Trường gật đầu, chàng muốn nói: “Anh chợt nhớ đến em và muốn gặp em”. Nhưng Trường không nói được như thế. Mà nói:

– Anh đi qua đây. Nhân tiện tạt vào thăm thằng nhỏ.

Giữa cặp vợ chồng đã chia tay nhau, một vực thẳm lại dựng lên, vực thẳm của một niềm kiêu hãnh vô lối. Họ tránh nói đến nhau. Họ chỉ còn dám nói đến đứa con. Làm như đứa con là sợi dây liên lạc cuối cùng và duy nhất.

– Mời anh ngồi chơi.

Trường ngưng ngập:

– Được.

Chàng vẫn đứng yên nhìn Xuyên treo cái nón lá lên tường.

– Anh đã thấy con chưa?

– Đã. Nó đang ngủ. Nó chóng lớn quá.

– Anh cũng thấy như thế sao? Em bỗng nó bây giờ một lúc đã thấy trĩu cả tay. Con đang ngủ phải không anh?

Trường gật đầu, đáp khẽ:

– Đang ngủ.

Xuyến lại bàn kéo ghế ngồi xuống:

- Năm, rót nước mời thầy uống.
- Anh không khát.
- Anh ngồi xuống đó. Anh vẫn được mạnh?
- Anh vẫn như thường. Còn em?
- Tuần trước, em bị cảm mất mấy ngày. Nhưng cũng qua loa thôi. Riêng con nó bị đau. Em tưởng nó bị thương hàn phải đưa nó vào bệnh viện.

Trường nói:

- Trời nóng nực như thế này người lớn cũng đau nữa là trẻ con.
- Vâng. Bác sĩ cũng bảo với em như thế.

Xuyến đưa mắt nhìn Trường. Người đàn ông đã từng chung sống với nàng, từng đã đem lại cho nàng những phút sống rực rỡ chói

lợi nhất nhưng cũng đã từng khiến nàng phải sống những ngày những tháng thăm sâu và đen tối người đó cũng sau bao nhiêu năm, vẫn không đổi thay và tàn tạ. Mà chỉ có đàn bà. Đàn bà đổi thay và tàn tạ. Nở và tàn. Sáng lên rồi tắt đi. Sung sướng và đau khổ.

Phía bên kia, người đàn ông ở ngoài những thăng trầm và những thay đổi đó. Có. Trường cũng có khác đi, so với ngày nào. Chàng buồn hơn. Gầy hơn và già hơn. Mắt chàng không còn sáng trong như ngày nào. Mái tóc chàng đã mất đi cái phần đen nháy, cái óng mượt của một mái tóc thanh xuân. Nhưng sự thay đổi này đâu có đáng kể gì. Một chút thôi. Gọi là một chút thôi cho rõ cái xuôi dòng của năm tháng. Ngoài ra, dưới mắt Xuyên, Trường vẫn là Trường của những ngày nào sống ở nàng. Chàng vẫn chỉ là một người đàn ông. Một người vừa là một người lớn vừa là một đứa con nít. Một người lớn khó hiểu và một đứa con nít khó chiều.

Câu chuyện giữa hai người, vẫn như mọi lần, khởi đầu vướng mắc và khó khăn. Hình như họ chỉ nói được những điều không đáng nói cho một lần gặp lại ngỡ ngàng và cảm động. Còn những điều đáng nói, muốn nói với nhau thì lại không bao giờ nói được ra. Không phải là như thế sao? Đã bỏ nhau rồi. Còn gì để nói?

Trường nhìn căn phòng. Nhìn những vì tường trống trơn, buồn bã. Nhìn những đồ đạc tiêu tụy rẻ tiền. Và nhìn lại Xuyên. Phải bằng một can đảm nào đó, Trường mới nhìn thẳng được vào mặt nàng.

– Em vẫn ở đây?

– Vâng.

– Sao em không tìm thuê một căn nhà khác?

Xuyên hơi tỏ vẻ ngạc nhiên. Sự ngạc nhiên này ở nàng rất thành thực:

– Thuê nhà khác? Để làm gì ạ?

– À, một căn nhà mát mẻ hơn. Đi lại tiện hơn.

Xuyến cười:

– Chưa bao giờ em nghĩ đến chuyện đó. Mọi thay đổi đều làm em ngại ngùng hết sức. Hai mẹ con em ở đây cũng được rồi. Ở quen rồi. Em không thích thay đổi.

Trường gật đầu, ngậm ngùi:

– Anh biết. Em không thích thay đổi.

Biết mình vừa lỡ lời, Trường vội vàng nói lảng sang chuyện khác:

– Ngân phiếu tháng trước, em đã nhận được?

– Dạ đã.

Im lặng một lát rồi Xuyến cúi đầu, nói tiếp, giọng nằng nhỏ hẳn lại:

– Anh chỉ cần gửi đủ. Không cần cho thêm.

Trường chưa kịp trả lời, Xuyên đã cầm lấy cái sắc tay. Nàng mở sắc, lấy ra bốn tờ giấy năm trăm đồng gấp lại ngay ngắn. Trở lại bàn, nàng nhẹ nhàng đặt mấy tờ giấy bạc đó trước mặt Trường.

Trường nghiêm mặt:

– Em không nhận?

Xuyên dịu dàng:

– Em chỉ muốn nhận đủ số tiền nuôi dưỡng hàng tháng tòa đã định cho mẹ con em. Đủ thôi, không hơn không kém.

Trường dần giọng:

– Anh cho con không được sao?

– Nó chưa cần đến tiền. Sau này nó lớn, anh cho nó không muộn.

Trường nhìn mấy tờ giấy bạc, mím môi, cố kìm giữ một tức giận bùng cháy.

– Em vẫn coi thường anh. Bao giờ anh cũng vẫn chỉ là một thằng đàn ông ích kỷ, khốn nạn, vô lương tâm, vô trách nhiệm, phải thế không?

Xuyến thu hai tay vào lòng, ngồi yên. Bầu không khí đột nhiên trở nên nặng nề và khó thở. Căn buồng chợt như tối tăm hẳn lại. Hai bàn tay Trường nắm chặt. Da mặt chàng đỏ bừng rồi tái nhợt. Buồng trong, đứa nhỏ chợt thức giấc, khóc ré lên. Xuyến đẩy ghế đứng lên, chạy vào với con nàng. Ngồi lại một mình, Trường lại sống lại với tất cả thảm kịch của tan vỡ.

* * *

Những ngày chia tay nhau, cả hai người đều cố làm ra vẻ thản nhiên, như ly dị là một chuyện tất nhiên, phải tới, không buồn rầu, không đau đớn. Kỳ thực là Trường và Xuyến cùng chỉ đóng một vở kịch. Vở kịch đó, tưởng

chùng như nó đã chấm dứt, kỳ thực là nó vẫn chưa chịu buông màn.

Tại sao hai người ly dị nhau? Đó là câu hỏi mà sau này Trường cố gắng tìm cho chàng một câu trả lời, mỗi khi hình ảnh Xuyến bất chợt hiện lên, cái hình ảnh trầm lặng dịu dàng vẫn làm Trường không thôi xao xuyến. Mãi mãi rồi Trường cũng tìm thấy được cho chàng, một nguyên nhân của tan vỡ và chia tay ấy.

Chàng không sống được với Xuyến, chàng phải đẩy Xuyến ra khỏi cuộc đời chàng không phải vì Xuyến là một người đàn bà hư hỏng. Mà trái lại. Điều lạ lùng và khó tin này chính là sự thật. Chia tay nhau, ly dị nhau, chính vì Xuyến tốt đẹp quá hoàn toàn quá. Và Trường thì chơi bời quá hư, hỏng quá, chàng trượt lạc từ thể xác đến tâm hồn. Xuyến là một tấm gương trong vắt mà mỗi lần soi ngấm vào đó, Trường thấy mình ghê tởm và xấu xa. Kẻ soi gương để phải nhìn mặt, phải hổ thẹn trước cái hình ảnh của chính mình không biết làm

gì hơn là đập vỡ tan tành tấm gương đó. Sống với một người đàn bà, bớt hoàn toàn hơn, chắc là tâm hồn Trường thư thái và đầu óc chàng cũng bình yên hơn, và chắc là hai người sẽ sống được bên nhau cho đến trọn đời.

Với Xuyến lại không như thế. Xuyến là lương tâm của Trường. Chàng muốn chạy trốn lương tâm mình. Và bởi vậy mà hai người phải xa nhau.

Chỉ lấy nhau được ít lâu, Trường đã thả buông vào nếp sống trước. Lại đánh bạc. Đi đêm. Uống rượu. Nhớ nhiều đêm, Trường vui bạn, đi tới sáng mới về. Xuyến không trách móc chàng bao giờ. Những buổi tối về khuya, mâm cơm lạnh ngắt trên mặt bàn, Xuyến thức và chờ đợi chàng về.

Nếu Xuyến kêu khóc, giận dữ, như tất cả những người đàn bà khác, có lẽ mọi chuyện sẽ êm đẹp. Đằng này không. Nàng vẫn tươi cười, vẫn chiều chuộng chàng.

Cái tốt, cái hoàn toàn của Xuyên dần dần làm Trường điên lên. Trước mặt Xuyên, bao giờ Trường cũng có cái cảm giác khó chịu như chàng chỉ là một đứa con nít. Trước mặt Xuyên, lúc nào Trường cũng như một người chồng khốn nạn, đẩy đặc những tội lỗi không thể tha thứ. Trường nhớ chàng đã xem một cuốn phim, hay một cuốn tiểu thuyết nào đó nói đến cái trường hợp lạ lùng này. Người chồng hư hỏng. Người vợ hoàn toàn. Cuối cùng người chồng đã giết chết người vợ. Cái xấu không ở cùng được cái tốt. Bên cạnh cái xấu, cái tốt bị tiêu diệt. Nó không còn một giá trị nào hết.

Trường không có cái can đảm điên cuồng và mất trí của người chồng trong tiểu thuyết. Chàng không giết chết được Xuyên. đành chỉ còn một cách: xa nhau.

Trường đã cắt nghĩa được tại sao mỗi lần gặp lại Xuyên, chàng lại hoang mang mất bình tĩnh. Lại bực bội. Lại tức giận. Lần này như

bao nhiêu lần trước. Xa nhau Xuyên mãi mãi là tấm gương trong suốt đó của lương tâm và tấm gương lương tâm đã trở thành một cục hình, một trùng phạt ghê gớm.

Xuyên từ buồng trong đi ra, dắt theo nàng đứa nhỏ vừa thức giấc. Thằng bé bụ bẫm, bước những bước lẫm chẫm. Nó nắm chặt lấy tay Xuyên.

Thấy Trường, nó chùn người lại, không chịu bước nữa. Cặp mắt tròn, đen láy của đứa nhỏ vừa thức giấc nhìn Trường đăm đăm. Giữa người cha và đứa con, hiện rõ sự cách biệt xa lạ của một khoảng thời gian lâu ngày không gặp.

Xuyên đẩy nhẹ vào lưng thằng nhỏ:

– Ra với bố đi con.

Trường ngồi xuống cho ngang tầm đứa bé. Chàng cố gắng phác một nụ cười mừng rỡ và nói, bằng một giọng thân mật:

– Lại đây. Lại đây với bố.

Thằng nhỏ chừng như nghi ngờ thiện chí của Trường. Nó đưa một ngón tay lên miệng, mút chặt lấy, đứng sững, hạ cảng chân nhỏ xíu như chôn chặt xuống nền nhà. Một phút rồi thằng nhỏ phụng phịu muốn òa khóc.

Xuyến đưa mắt nhìn Trường. Lần nào cũng vậy, cái cảnh tượng gặp nhau giữa người đàn ông, từng là chồng nàng, và đứa nhỏ, sự duy nhất cuối cùng còn lại của một cuộc sống chung nửa chừng tan vỡ, cũng là một cảnh tượng vừa tức cười vừa lố bịch.

Trường ngượng ngập và thằng nhỏ thì thất đảm trước người đàn ông lạ mặt. Không muốn kéo dài một giây phút bối rối chắc chắn sẽ làm Trường khó chịu. Xuyến gọi chị người làm tới:

– Bồng chú ra đầu ngõ chơi.

Trường đứng lên, chàng hỏi, gay gắt:

– Không bao giờ em cho nó biết anh là cha nó?

– Có chứ.

– Có mà lại thế?

– Anh ngạc nhiên lắm sao? Không bao giờ anh muốn có nó anh quên rồi sao? Không bao giờ anh muốn là cha của một đứa nhỏ nào. Anh chỉ muốn sống một mình, tự do không ràng buộc. Đứa con đẻ ra đã làm cho anh bức tức nhiều hơn là sung sướng. Em hiểu anh. Không bao giờ em bắt anh phải làm một người cha như những người cha khác. Anh phải bằng lòng mới đúng chứ. Tại sao anh lại tức giận. Anh tức giận hết sức vô lý.

Trường muốn tìm một lời nói nào để phản đối lại. Nhưng chàng đứng im, bởi cái lẽ giản dị là những lời Xuyên vừa nói ra đều là sự thật. Những sự thật hai năm rõ mười, không chối cãi được. Xuyên đã nói đúng. Trường không muốn dẫn thân vào một ràng buộc nào. Chàng

chỉ muốn đứng thật xa ngoài những bốn phận phải có đối với kẻ khác, cho dầu kẻ khác là những người thân yêu. Sống một mình. Sống tự do. Hoàn toàn tự do. Như mây của trời. Như nước của biển. Đó là tôn chỉ đời sống của Trường. Cái vốn chỉ thường thấy ở những con người muốn tận hưởng tất cả những thú vui muôn mặt của đời sống. Tôi phải sống, tận cùng và đến hết đời sống của tôi. Sống cho mình, không cho một kẻ nào, đúng là Trường đã muốn sống như thế và được sống như thế.

Mái gia đình, cho dầu đó là mái gia đình ấm cúng, hạnh phúc nhất, không phải là nơi chốn dừng chân vĩnh viễn của Trường.

Chàng là nhà từ năm hai mươi tuổi. Ngay từ thời kỳ còn đi học, Trường đã thực hiện cho chàng một cuộc thoát ly. Chưa đặt chân vào ngưỡng cửa cuộc đời, chưa đứng trước một cuộc khởi hành nào, Trường đã bỏ nhà, đi ở riêng với một vài người bạn. Từ đó, những cuộc tình duyên liên tiếp càng đẩy Trường

xa lìa thêm mãi cha mẹ và anh em. Tới khi lấy Xuyến, ăn ở với Xuyến, Trường vẫn coi sự chung sống với một người đàn bà và việc thiết lập một mái gia đình là hai chuyện hoàn toàn khác nhau không ăn nhập.

Cho đến khi Trường bàng hoàng được tin chàng sắp làm cha. Buổi chiều ấy Trường còn nhớ mãi. Chàng vừa ra khỏi một canh bạc. Một canh bạc thật lớn. Ăn thua đến cả trăm ngàn đồng. Chưa bao giờ Trường đỏ đến như thế. Suốt canh bạc, hình như có một ông thần tài nào đó luôn luôn ở bên cạnh Trường. Khi đứng lên ra về trời đã chạng vạng tối. Hai túi áo Trường phồng lên, trong khi những con bạc khác cháy túi. Ra tới đường, chàng gọi xe, bảo chạy thật mau về nhà: Chàng nghĩ đến Xuyến. Hôm nay được bạc, có tiền, chàng phải đưa Xuyến ra đường, đến những nơi ăn chơi sang trọng nhất.

Về tới nhà Trường thấy Xuyến nằm trên giường.

Nàng đang đọc báo. Chàng chạy vào như một luồng gió, giật tờ báo ở tay Xuyên, ném xuống đất, dựng nàng dậy:

– Mặc áo vào em. Và nhanh lên.

Xuyên hỏi khi Trường đã vào tới ngưỡng cửa phòng tắm:

– Đi đâu anh?

– Đi ăn. Đi chơi. Em muốn đi đâu, đêm nay anh sẽ đưa em tới đó. Báo cho em một tin vui.

– Gì thế?

– Anh được bạc. Tiền ném cho gà ăn cũng không hết. Trang điểm ngay đi. Chọn cho em một cái áo đẹp nhất. Anh tắm rồi chúng mình ra phố.

Nhưng Xuyên không ngồi ngay vào bàn phấn. Mà nàng từ từ tiến lại trước mặt Trường. Hai mắt nàng long lanh. Gò má ửng hồng. Nàng âu yếm đặt tay lên vai Trường:

– Em cũng chờ anh về đề báo cho anh một tin vui.

Đến lượt Trường ngạc nhiên:

– Gì thế?

Xuyến làm bộ bí mật:

– Anh đoán đi.

Trường đoán. Xuyến thường tỏ vẻ buồn bã vì ăn không ngồi rồi suốt ngày, không có việc gì làm. Nàng muốn đi làm. Cho vui. Cho có việc. Kiếm thêm tiền nữa.

– Em đã tìm được việc làm.

– Không phải. Cho tới phút này, chưa có một công sở nào cần đến em hết.

Trường lại đoán nữa. Nhưng Xuyến vẫn mỉm cười và vẫn lắc đầu. Nàng không chịu cho chàng biết ngay, mà hẹn sẽ nói với chàng sau đó, trong bữa ăn. Buổi tối hôm đó thật vui.

Có tiền, Trường thấy mình trẻ trung hẳn lại. Yêu đời hẳn lại. Vừa tắm, chàng vừa hát vừa huýt gió. Ra tới đường, việc thú nhất của Trường là đến nhà một người bạn, mượn xe hơi của y. Sau đó, Trường lái xe đưa thẳng Xuyên vào Chợ Lớn. Một buổi tối vui phải bắt đầu bằng một bữa ăn thịnh soạn ở Chợ Lớn. Trường bắt đầu như thế. Chàng đưa Xuyên lên lầu một tiệm ăn mới mở, được tiếng là sang trọng nhất, tiệm ăn có cả sàn nhảy và một giàn nhạc ngoại quốc mới sang từ Phi Luật Tân.

Đêm đó, dưới ánh đèn rực rỡ, trong tiếng nhạc du dương trầm bổng, trong một bầu không khí thỏa thuê và vui thú tràn đầy, Trường đã gọi một bữa ăn thật ngon. Những món ăn cầu kỳ nhất uống với một chai rượu chất hảo hạng, lâu năm và đắt tiền. Bên cạnh chàng Xuyên lộng lẫy hơn bao giờ, âu yếm và tình tứ hơn bao giờ hết. Hai người cắt đứt bữa ăn bằng nhiều lần dặt tay bước xuống sàn nhảy.

Cặp vợ chồng ôm lấy nhau, da thịt quen thuộc, hơi thở thân mật, vòng tay khăng khít trước rất nhiều cặp mắt ngó theo thèm muốn.

Đợi đến cuối bữa ăn Xuyến mới chịu cho Trường hay cái tin vui đầy bí mật của nàng.

– Anh gọi Champagne đi.

Trường ngạc nhiên:

– Sâm-banh?

– Vâng. Em nói rồi mà.

– Lạ lùng. Có bao giờ em uống sâm-banh đâu? Với em chỉ là trà đường và nước ngọt.

– Để ăn mừng một chuyện vui đặc biệt, người ta thường uống sâm-banh?

– Đúng thế.

– Vậy thì tin vui hôm nay là một tin vui đặc biệt?

– Chắc không?

– Chắc.

Trường tắc lưỡi nghi ngờ. Nhưng chiều Xuyến, chàng cũng khoát tay gọi bồi bàn đưa tới một chai sâm-banh. Xuyến uống hết ly rượu, ly rượu đầu tiên của nàng từ khi hai người ăn ở với nhau và khi đó, nàng mới ghé vào tai Trường, nói cho chàng biết cái tin vui, cái tin nàng nghĩ bất cứ một người chồng nào cũng đều ước ao mong đợi.

Nàng báo cho Trường biết nàng đã có thai. Cảm giác của Trường phút đó là cái cảm giác kỳ quái của một bàng hoàng tê liệt. Chàng ngẩn người. Chàng muốn nghĩ là Xuyến muốn nói đùa. Nhưng Xuyến không nói đùa. Không một người đàn bà nào lại nói đùa một chuyện thiêng liêng và đứng đắn như vậy. Câu hỏi đầu tiên của Trường, sau cái « tin vui đặc biệt »:

– Em chắc không?

– Chắc. Không chắc, đâu em có nói.

– Tại sao em biết. Những lần trước...

Xuyến ngắt lời Trường. giọng vui mừng và chứa đầy tin tưởng:

– Mấy lần trước em lầm. Lần này không lầm được nữa. Trưa nay em đã đến thăm bác sĩ, Bác sĩ cho em biết chắc như thế. Ông ta bảo là một trăm phần trăm.

Trước vẻ ngỡ ngàng của Trường, Xuyến giật mình hỏi:

– Anh làm sao thế?

Trường ôm ngang lưng Xuyến, làm bộ sững sốt:

– Thế mà cứ giấu mãi. Em làm anh bất ngờ quá!

– Anh không thích sao?

Trường vội vã:

– Thích chứ. Thích lắm.

– Sao coi bộ anh không vui.

– Đâu có.

Miệng nói, Trường cầm ly đưa cho Xuyến. Và chàng cũng cầm lấy ly uống thẳng một hơi. Men rượu, trước đó một phút, ngon say biết chừng nào, chợt có một vị gì chát đắng, chát đắng đến rùng rợn. Buổi tối hôm đó Trường khởi sự đóng với Xuyến một vở kịch.

Vòm trời xanh biếc của một hạnh phúc hồn nhiên không lo lắng, không suy nghĩ, cũng tự buổi tối hôm đó, đã có một lớp mây đen kéo tới. Đám mây lớn dần, cùng với bụng Xuyến lớn dần. Lúc người đàn bà mang thai là lúc người đàn bà cần được săn sóc và chiều chuộng nhất. Trường biết vậy. Chàng cố gắng tỏ ra âu yếm và săn sóc. Chàng mua hoa cho Xuyến. Tiền được bạc còn đó, chàng mua tặng nàng một chiếc đồng hồ tay Thụy Sĩ, gọi là để đánh dấu ngày nàng trở thành người mẹ tương lai đứa con thứ nhất của chàng.

Nhưng kịch không phải là sự thật. Người

ta cũng không thể đóng kịch được mãi, nhất là khi phải đóng kịch một cách buồn rầu và miễn cưỡng. Mặt khác, Trường cũng không thể che giấu được mãi trước một người đàn bà thông minh như Xuyến. Những cử chỉ âu yếm nhất của Trường lần lần đều hiện rõ cái cố gắng, cái giả tạo. Nụ cười làm ra vui thú nhất cũng là một nụ cười ngượng ngáp.

Đến gần ngày sanh thì Xuyến không còn nghi ngờ gì nữa về những ý nghĩ thâm kín của Trường. Một đêm kia, Trường đang ngủ và bị đánh thức dậy. Xuyến nằm thẳng, nhìn trần trần lên trần nhà. Mắt nàng giàn giụa. Trường ôm lấy nàng. Nhưng Xuyến gạt tay chàng ra.

– Em biết.

– Ô hay! Em biết gì mới được chứ?

– Anh thừa biết em biết gì. Anh không muốn có con với em.

– Em đừng nghĩ lẫn thẩn.

– Anh đừng chối. Anh nghĩ gì, ý nghĩ anh hiện ngay ra mặt. Em là vợ anh, cái gì của anh mà em không biết. Anh giấu em làm sao nổi. Anh không muốn có con.

Trường biết chàng cũng không thể chối cãi được nữa. Chàng cũng không muốn kéo dài cái chuyện đóng kịch. Nó hèn người và nó khổ sở như một thứ cực hình. Cuối cùng Trường đành phải thú nhận. Chàng đã nói với Xuyên, không phải là chàng không muốn có con. Mà chưa. Chưa muốn.

– Tại sao?

– Chúng mình còn trẻ quá.

– Bao nhiêu cặp vợ chồng còn trẻ hơn.

– Chúng mình khác.

– Khác ở điểm nào?

Trường lúng túng, không tìm được giải thích nào hơn là:

– Chúng mình là một cặp vợ chồng đặc biệt.

Xuyến vùng hét lớn:

– Đặc biệt! Đặc biệt cái nỗi gì? Sao anh không dám nói chúng mình là một cặp vợ chồng khốn nạn và đáng thương nhất.

Xuyến chỉ tức giận riêng một lần đó. Riêng một lúc đó. Nàng thở dài, lau nước mắt và lấy lại được cái giọng nói bình tĩnh của nàng:

– Anh Trường à?

– Gì em?

– Em nghĩ chúng mình không ăn đời ở kiếp với nhau đâu.

Trường đã cố biện hộ cho chàng. Chàng nói chàng vẫn yêu nàng. Đảm thắm. Như hồi đầu. Như đêm đó. Chàng nói chàng yêu nàng hơn bất cứ một người đàn bà nào chàng đã gặp trong đời, và chàng còn yêu nàng mãi mãi. Điều này, Trường không đóng kịch. Mà nói

thật. Xuyên cũng công nhận cho Trường là điều này, chàng nói thật.

Nhưng nàng không phải là người đàn bà chỉ sống với tình yêu. Nàng chẳng muốn chỉ là một người tình. Nàng còn muốn được làm một người mẹ. Thái độ của Trường, khi chàng biết hai người sắp có con với nhau, thái độ đó là một mũi nhọn đâm suốt vào trái tim hiền hậu của Xuyên, và vết thương này không bao giờ hàn gắn được.

Cũng bằng cái cơ hội bất ngờ và đau đớn này, Xuyên mới nhìn rõ con người đích thực của Trường.

Chàng như gió. Như mây. Chàng phải ở ngoài mọi ràng buộc. Chàng không phải là của riêng một người nào. Và Xuyên đã bằng lòng trả lại tự do cho Trường. Cuộc ly dị xảy đến, ít lâu sau ngày thẳng nhỏ ra đời. Êm thấm. Lặng lẽ. Như những người đã lớn tuổi, đã hiểu biết chia tay và ly dị nhau.

Điều làm cho tâm hồn Trường từ đó không bao giờ tìm thấy được yên ổn, là cái thái độ rất cứng chạc của Xuyên. Nàng đích thực là người đàn bà độc nhất làm Trường nể phục. Nàng không gây chuyện. Không làm phiền. Không đòi hỏi. Tuyệt nhiên không. Sớm muộn rồi hai người cũng phải xa nhau, Xuyên nghĩ thế. Thà xa nhau ngay. Một kéo dài nào cũng vô nghĩa và vô ích.

Ngày từ biệt, Trường đứng trước mặt Xuyên, như đứng trước một vị thẩm phán. Nàng dịu dàng, hiền hậu. Nhưng sự dịu dàng hiền hậu của nàng càng làm cho Trường bối rối.

- Em khinh anh lắm?
- Không có chuyện đó.
- Giận?
- Cũng không phải.

Tự nhiên Trường lại cảm thấy bức bối. Sự bình tĩnh của Xuyên, những lời nói ôn tồn thân nhiên của nàng là một tương phản đậm nét với thái độ nóng nảy bồn chồn của Trường. Chàng cảm thấy chàng thua Xuyên về mọi phương diện, và chính cái mặc cảm thua kém này làm Trường tức giận.

– Em nghĩ gì về anh?

– Em không nghĩ gì hết.

– Tại sao không?

Xuyên lắc đầu buồn rầu:

– Anh đừng hành hạ em nữa.

Trường đi đi lại lại trước mặt Xuyên. Chàng vẫn nghĩ lúc chia tay nhau, Xuyên phải xúc động. Ít nhất nàng cũng phải thở dài hay nhỏ một giọt lệ cuối cùng cho vĩnh biệt đau đớn. Chứ sao. Người ta không thể thân nhiên chia tay nhau, nhất là sau khi đã đến với nhau bằng tình yêu và sống với nhau một thời gian chói

lòà hạnh phúc. Trường buồn rầu và Trường muốn Xuyên cũng phải buồn rầu, phải đau đớn như chàng.

– Anh đánh cuộc chỉ vài tháng sau em sẽ ở với một người đàn ông khác.

Xuyên bật cười. Người chồng mà vụ ly dị đã đẩy trở lại vị trí một người đàn ông lạ mặt, tự phút này rất xa ngoài cuộc đời nàng, người đàn ông vững mạnh cứng cáp thực ra chỉ là một đứa trẻ.

– Rồi em sẽ quên anh.

– Sao anh biết?

– Em là người đàn bà cứng cỏi và vô tình nhất trong tất cả những người đàn bà anh đã gặp.

– Có lẽ.

– Còn có lẽ gì nữa. Sao em không dám công nhận đó là sự thật.

– Anh muốn cho đó là sự thật cũng được.

Xuyến bực mình. Nhưng trong thâm tâm, nàng lại cảm thấy sung sướng. Trường chưa thản nhiên được tức là chàng còn yêu nàng. Sự bình tĩnh của nàng còn làm Trường tức giận, như thế là nàng còn có một chỗ đứng trong tâm hồn và trí nhớ Trường, bây giờ và sau này, khi đã hoàn toàn xa cách nhau.

Tự nhiên, Xuyến muốn trêu nghịch Trường lần cuối cùng. Phải, lần cuối cùng, vì không bao giờ còn một lần khác:

– Anh nói vài tháng nữa em sẽ chung sống với một người đàn ông khác?

– Chứ sao.

– Ai?

– Ai thì em biết, còn hỏi anh làm gì?

– Anh thì sao?

– Cũng thế.

– Anh cũng sẽ có ngay một người đàn bà khác?

– Nhất định.

– Thế là giống nhau. Thế là hòa. Em đi đường em, anh đi đường anh. Anh còn tức giận cái gì nữa.

Trường bực tức bỏ đi. Chàng bước thật nhanh ra ngoài đường. Cánh cửa đóng sầm lại, thật mạnh, sau lưng chàng. Còn lại một mình, Xuyên đứng lặng. Rồi không kìm giữ được, nàng ngồi gục xuống ghế ôm đầu, nức nở khóc. Nàng đâu phải là một người đàn bà sắt đá. Nàng chỉ có một tình yêu, một tình yêu nàng định ninh sẽ bền chặt sẽ đắm thắm cho đến trọn đời. Tình yêu đó đã tan vỡ và tâm hồn Xuyên chỉ còn là mênh mông và hoang vu sa mạc. Nhưng trước mặt Trường, và như chàng, nàng không chịu tỏ ra nàng là kẻ chịu thua.

Hai người thật giống nhau ở một điểm. Họ cùng kiêu hãnh và cùng sống chết với một niềm tự ái không bao giờ rời bỏ. Nếu nàng khóc lóc, nàng vật vã, nàng van xin chàng ở lại cùng nàng, chưa chắc hai người đã chia tay nhau. Nhưng Xuyến không muốn thế. Nàng không thể như thế. Như thế rồi sớm muộn Trường sẽ coi thường nàng, chàng sẽ khinh nàng.

Như thế đó, Trường và Xuyến ra khỏi đời nhau. Cuộc chia tay mang tất cả bề ngoài dũng dũng và bình thản của một thỏa thuận hoàn toàn và có từ hai phía. Trường nghĩ thế là xong. Trường nghĩ Xuyến chỉ là một chặng đường của nhiều chặng đường, trên đó những dấu chân của Trường đi tới là một xóa bỏ những dấu chân xưa của đoạn đường cũ.

Trường lẩm. Hình ảnh Xuyến vẫn thấp thoáng hiện về trong trí nhớ. Quá khứ không chết. Nó vẫn ám ảnh Trường. Đôi mắt Xuyến, những buổi chiều buồn, những đêm không

ngủ, từ một vực thẳm nào, vẫn ngó Trường
đăm đăm.

Nàng ở thật xa, nhưng nàng là một hiện
hữu thường trực. Cuối cùng Trường phải thú
nhận với chàng là, sau Xuyến, chàng không
gặp được người đàn bà nào hơn. Nàng vẫn
là tấm gương đỏ, tấm gương trong suốt, sáng
láng, mà mỗi lần soi ngấm mặt mũi, Trường
như nhìn thấy toàn vẹn cái xấu cái tội lỗi của
mình. Trường không muốn trở lại. Chàng cố
tránh gặp Xuyến.

Đã sáu tháng nay, Trường đã tránh được.
Nhưng sáng nay chàng lại chợt nhớ tới nàng.
Nhớ lạ lùng. Nhớ ghê gớm. Hình như chàng
không thể không đến. Chàng phải đến và
chàng đã đến.

* * *

Xuyến đặt hai bàn tay lên mặt bàn. Nét
mặt nàng trầm lặng như sự trầm lặng của cái

thế giới bé nhỏ nàng đang sống. Căn buồng yên tĩnh. Không một tiếng động nhỏ. Nắng chan hòa ngoài con ngõ khuất tịch, nhưng trong này, căn phòng đầm đầm một thứ bóng mát thư thái.

Xuyến đẩy ly nước về phía Trường.

– Anh uống nước đi.

– Em bận gì không?

– Không anh ạ! Có bận là bận con thôi.

Xuyến chỉ cho Trường nhìn thấy cái máy may Singer ở góc phòng.

– Máy hôm nay em cho nó nghỉ. Hàng làm ra còn nhiều. Máy cửa tiệm trên phố chưa đặt làm hàng mới.

Cái máy may Singer là phương kế mưu sinh duy nhất của Xuyến. Nàng may quần áo trẻ con. May tới đâu giao cho những cửa hàng

bán quần áo trẻ con trên phố tới đó.

Những ngày lạnh cuối năm, Xuyên đan áo giao cho những sạp hàng ở chợ Bến Thành. Nhiều người đàn bà làm như nàng. Nhưng không một người nào có được những ngón tay đan lát thêu thùa tài tình và khéo léo như Xuyên.

Những cái áo len do những ngón tay búp măng mềm mại của Xuyên đan ra là những cái áo đẹp nhất, làm vừa lòng khách hàng nhất. Nhờ vậy mà Xuyên sống khá phong lưu. Nàng lại tiêu pha ít nên để dành được tiền.

Cuộc đời Xuyên có thể buồn thảm và cô đơn nhưng nàng không phải lo ngại về vấn đề vật chất. Trường biết như thế. Chàng lại cảm phục Xuyên hơn, nàng sống đỉnh đạc và không bao giờ than vãn.

– Hồi này anh hơi gầy.

Trường gật đầu:

– Sắp chết là đang khác.

Xuyến bật cười:

– Lúc nào anh cũng nói thế không à! Anh không nên thức khuya nhiều quá. Anh nên giữ gìn sức khỏe.

Một giây phút cảm động bất chợt. Những kỷ niệm sống lại. Thời kỳ còn sống chung với nhau Xuyến là một người vợ, còn như một người mẹ. Nàng săn sóc Trường. Nàng bắt chàng ăn uống điều độ, bắt chàng đi ngủ sớm không chịu cho chàng uống rượu nhiều. Những săn sóc của Xuyến đôi khi làm Trường bức mình. Nhưng cũng lại cảm thấy thích thú. Thiếu Xuyến cuộc sống Trường lại rơi ngã vào cái nếp hoang tàng và vô điều độ như trước.

Tháng ngày trôi thật mau qua ngưỡng cửa một đời sống tưởng là bình thản ung dung

nhưng kỳ thực hỗn loạn và hoang mang đến cực điểm. Đó là cuộc sống của Trường, từ ngày chàng xa Xuyến. Đứa nhỏ đã ba tuổi rồi. Và những người đàn bà khác đã chạy đến đòi Trường bằng một dòng chảy ào ạt.

Căn nhà nhỏ của Trường ở Khánh Hội đã đón nhận tất cả những người đàn bà ấy, là những người đàn bà chơi bời thuộc đủ mọi lứa tuổi. Mười bảy, mười tám có. Ba mươi lăm, bốn mươi cũng có. Người này một buổi chiều. Người kia, một nửa đêm. Ai tìm đến, Trường cũng nhận hết. Nhưng sau Xuyến, lòng Trường đã chết. Trước sau Xuyến vẫn là cái chớp đỉnh tình cảm của Trường. Nàng vẫn là ngọn núi cao nhất, dòng suối trong nhất, khuôn mặt xa vời và đằm thắm nhất, sự mà Trường muốn quên nhất, nhưng mà trí nhớ chàng vẫn chỉ là Xuyến, Xuyến hiện về, không ngớt, không thôi.

Trường loay hoay kiếm tìm một chuyện để nói. Những phút yên lặng đối diện với

Xuyến bao giờ cũng khiến Trường bồn chồn và lo lắng không đâu. Hình như, nếu cứ ngồi im, Trường sẽ biến thành khối thủy tinh trong suốt, Xuyến sẽ đọc được hết những ý nghĩ của Trường. Kể cả những ý nghĩ kín đáo và muốn che giấu nhất. Đó là điều Trường không muốn.

– Anh ở lại ăn cơm với em.

– Không được.

Xuyến mỉm cười:

– Chê cơm nhà nghèo?

Trường khoát tay trong một dáng điệu nóng nảy:

– Anh phải đi ngay bây giờ.

Nói như thế nhưng Trường vẫn ngồi im. Chàng lại càng bức tức với mình hơn nữa. Không biết làm gì hơn, Trường vùng đứng lên,

hai bàn tay nắm chặt, đi đi lại lại trước mặt Xuyến. Thân thể Trường bồn chồn rạo rức. Trước mặt Xuyến, thêm một lần nữa, Trường lại mất bình tĩnh. Không một người đàn bà nào khác làm Trường mất bình tĩnh. Riêng Xuyến. Chỉ một mình Xuyến.

Từ buồng ngoài, Trường đi vào buồng trong. Căn buồng này nhỏ hơn nhưng cũng ấm cúng hơn, mang những dấu tích thân mật của đời sống người đàn bà là phòng ngủ của nàng. Cái giường sắt của thằng nhỏ kê sát giường ngủ của Xuyến. Những đồ đạc đơn giản, bày biện gọn ghẽ và ngăn nắp.

Trường nhìn cái gối trắng tinh đặt trên mặt nệm.

Thốt nhiên trong Trường nổi dậy cái ý nghĩ muốn được đặt mình nằm xuống đó. Và ngủ. Ngủ một giấc thật dài.

Xuyến vào theo. Nàng lặng lẽ đứng sát

lưng Trường. Cặp vợ chồng tuy không nói ra, nhưng cùng nhớ lại những đêm ân ái cũ. Trên một mặt đệm, trong bóng tối, Xuyên không cuồng nhiệt. Nàng không có những cử chỉ ân ái táo bạo. Nhưng nàng dịu dàng, nàng đắm thắm biết chừng nào. Nàng chiều chuộng chàng. Khi chàng ngủ thiếp đi sau ân ái hoan lạc, nàng nằm bên cạnh chàng và buổi sáng thức dậy, thức dậy nào có Xuyên bên cạnh cũng là một thức dậy yên tâm.

Trường nhắm mắt lại, thở dài một tiếng mỏi mệt. Xuyên dịu dàng hỏi:

– Anh làm sao thế?

– Mệt.

– Anh nằm xuống đó, nghỉ một lát.

Trường chỉ chờ có thế. Vậy mà chàng vẫn đứng yên. Chàng cố gắng cưỡng chống lại một ham muốn đột ngột: cái ham muốn ở lại.

Nằm xuống mặt đệm trắng muốt kia. Trong cái không khí thân mật bình yên chàng không tìm thấy toàn vẹn như thế, trên bất cứ một mặt đệm nào. Nằm xuống, ở lại, tức là thua nàng. Điều này Trường cũng lại không muốn tỏ ra cho Xuyên biết.

Mở mắt, Trường rùng mình, cố gắng chống lại với một yếu đuối bất chợt. Chàng nói:

– Thôi anh về.

Xuyên giữ lấy tay Trường:

– Em hỏi anh một điều.

Không đợi Trường trả lời, Xuyên nhìn thẳng vào mặt Trường, nàng nói, rành rọt từng tiếng:

– Anh đến em có chuyện gì?

– Không.

– Anh cần gì em không?

– Không.

Trường cần nàng, phút này, cần ghê gớm. Nhưng cũng như mọi lần, chàng lại trả lời không. Chàng thua nhưng không chịu nhận. Chàng lại trả lời không.

– Anh không đợi con về sao?

– Anh không đợi được.

Một phút im lặng. Trong bầu không khí nhờ tối, cái thế giới xưa cũ tuy nhận chìm nhưng còn phảng phất nhớ thương chột sống lại. Nó bao trùm lấy Trường và Xuyên bằng một bao trùm ngây ngất. Mùi tóc và hơi thở của nàng. Mùi tóc chảy dài trên chăn đệm những đêm nào như một dòng hương.

Hơi thở ngọt và ấm như hơi gió mùa xuân chạy trên một đồng cỏ nắng. Cánh tay và ánh mắt của chàng. Cánh tay mạnh mẽ khi ôm

ghì làm cho thân thể nàng đau, nổi đau ngay
ngất mở đầu cho hoan lạc bùng cháy. Ánh
mắt chàng khi lạnh lùng, khi mê đắm, ánh
mắt ấy đậu trên da thịt nàng như một vuốt ve
êm. Cảm giác cũ, rung động cũ là những cái
đã in dấu vào tâm hồn, xâm nhập vào tiềm
thức. Chúng đang thức dậy, rất xôn xao thành
những đợt sóng ngầm. Hoảng hốt trước một
nguy cơ đang tràn tới, Xuyên vội vã lùi lại một
bước. Nàng muốn đi trở ra. Nàng không thể
đứng gần chàng. Nàng muốn chạy trốn. Chạy
trốn khỏi sự kích thích mãnh liệt vừa khởi dấy.

Trường nắm lấy tay Xuyên. Va chạm gây
thành một luồng điện làm tê liệt mọi phản
ứng.

– Em đi đâu?

Xuyên kêu lên một tiếng ngắn. Tiếng kêu
vừa như một thỏa thuận vừa như một chối
từ. Trường từ từ kéo Xuyên lại gần. Một tay
Trường vẫn giữ lấy tay Xuyên, tay kia, Trường

vòng ra sau lưng Xuyên. Vỗ cánh tay đó. Vỗ cánh tay ngày cũ. Cánh tay mạnh mẽ, khi khép lại, cứng rắn như một vòng đai sắt, và Xuyên lại sống với cảm giác ngầy ngất của một giam cầm quen thuộc. Một giam cầm mà nàng không cưỡng chống được.

Trường hôn nhẹ lên má Xuyên. Mái tóc nàng khô sạch tinh khiết. Những sợi tóc nhẹ và mềm mại. Miệng Trường đi dần từ trán xuống má. Hơi thở chàng nóng giãy. Xuyên nhắm mắt lại. Toàn thân nàng như tê liệt hẳn.

Rồi Trường hôn lên miệng nàng. Trong một trạng thái hỗn loạn mất tự chủ. Xuyên mơ hồ cảm thấy nàng bị dìu đi, tới sát thành giường. Trường kéo nàng ngã xuống.

– Đừng anh.

Xuyên chỉ nói được có thế. Miệng nàng đã lại bị cái hôn bỏng cháy của Trường khóa kín. Nàng thua rồi. Da thịt nàng, bao nhiêu đêm, bao nhiêu ngày im lìm, trong cánh tay ghì

chặt của Trường, đã thức dậy, bằng sự thức dậy đồng loạt của những đường dây cảm giác.

Bỗng, một tiếng động nổi lên. Tiếng động của một cánh cửa mở ra. Từ ngoài đường, chị hai bé thằng nhỏ đã trở về. Xuyến nghe thấy tiếng khóc của con nàng. Tiếng khóc làm nàng thức tỉnh. Xuyến đẩy mạnh Trường sang một bên. Nàng ngồi dậy và chạy ra buồng ngoài. Nàng ôm lấy thằng nhỏ.

– Sao chú khóc?

– Chú đòi về với mẹ.

Xuyến ôm chặt lấy con. Chính tiếng khóc của nó đã cứu thoát nàng khỏi giây phút mềm yếu bất chợt. Thở ra một hơi thật dài, nhắm mắt lại, Xuyến đã lấy lại được bình tĩnh. Trường từ trong buồng đi ra. Gương mặt chàng lộ vẻ bức bối. Trường vuốt lại tóc, lặng lẽ nhìn hai mẹ con Xuyến. Một lát rồi Trường nói:

– Anh về.

Xuyến tránh cái nhìn của Trường. Nàng cúi đầu xuống với thằng nhỏ. Và nói:

– Vâng anh về.

– Em không muốn anh ở lại?

Xuyến lắc đầu:

– Không.

– Em đừng tự đánh lừa mình. Vừa rồi...

– Anh đừng nói gì nữa. Giữa chúng mình đã hết. Chúng mình không nên như thế. Không bao giờ nên như thế nữa.

– Xuyến.

Xuyến đứng im, không trả lời. Giữa hai người, đứa con lại trở thành một biên giới cách biệt. Như cũ, Trường biết như thế. Chàng lặng lẽ đi ra phía cửa, Xuyến nhìn theo. Nàng muốn nói với Trường một câu cuối cùng. Trước khi chàng ra khỏi đời nàng, ra khỏi cái thế giới cô đơn buồn bã của nàng, không biết bao giờ

trở lại. Nói với chàng một lời tạm biệt. Nói với Trường một lời êm ái. Nhưng Xuyên không nói được một lời nào. Nàng có cảm tưởng nếu mở miệng, nàng sẽ òa khóc.

Cánh cửa đóng lại sau lưng Xuyên.

CHƯƠNG

3

Người con gái ngồi trên một góc đi-văng. Một chân nàng thu gọn trên mặt đệm. Chân kia buông thõng, bàn chân đong đưa nhịp nhàng trong không khí. Nàng cầm trong tay một cuốn sách dày. Một cuốn tiểu thuyết. Trang mười bảy mà nàng vừa giở tới là trang sách của một cảnh tượng yêu đương. Người nữ sinh trong truyện đồng tuổi với nàng. Con số tuổi cũng là con số của trang tiểu thuyết. Mười bảy. Tuổi đẹp nhất, rực rỡ nhất của một cuộc đời thiếu nữ. Trang sách thuật lại những phút giây mê đắm của lần gặp gỡ đầu tiên.

Sáng chủ nhật. Trời thật đẹp. Nắng chan hòa trên con đường đưa dẫn người con trai và người con gái đến chỗ tình tự của họ cuối đáy một công viên khuất nẻo. Cặp tình nhân hôn nhau sau một gốc cây. Cái hôn vụng dại nhưng điên cuồng, vội vã và mê đắm. Trang tiểu thuyết bốc lửa chiếm lấy thần trí Thúy. Thân thể Thúy nóng bừng. Nàng đọc chăm chú và không nghe thấy tiếng cánh cửa vừa mở. Phụng xách một gói đồ trong tay bước vào.

– Đang làm gì thế cháu?

Thúy giật mình, buông cuốn sách xuống:

– Cô làm cháu hết hồn.

Phụng nhìn cuốn sách, cau mặt:

– Suốt ngày đọc truyện. Mấy giờ rồi?

– Sáu giờ.

Phụng buông gói đồ cho rớt xuống mặt đất, giơ cả hai tay lên trời.

– Sáu giờ mà mày còn ngồi đó, còn vùi đầu vào tiểu thuyết. Tưởng sửa soạn rồi chứ.

Thúy mỉm cười vươn vai đứng lên. Người cô họ bao giờ cũng xuất hiện vào đúng lúc không nên xuất hiện. Như lúc này. Lúc này, Thúy chỉ muốn có một mình nàng với cuốn tiểu thuyết nói về tình yêu kia. Nhưng đang đọc đến đoạn truyện hấp dẫn thì cô Phụng về.

Thúy nhìn mái tóc người cô khác họ, mái tóc cao, khác hẳn với mái tóc lúc Phụng ra khỏi nhà khi Thúy vừa ngủ dậy.

– Cô ở tiệm làm đầu về?

Phụng gật đầu. Tiệm làm đầu ngọt ngào, đông đặc người vẫn còn gây cho Phụng một cảm giác khó chịu. Khi Phụng và Oanh bước vào, tiệm đã đông kín, không còn một ghế trống.

Người chủ tiệm coi Phụng như một khách hàng đặc biệt, nhưng y cũng không biết làm gì hơn là yêu cầu Phụng chờ đợi cho đến khi một

người khách hàng đến trước làm đầu xong. Thế là Phụng mất cả một buổi chiều cho một mái tóc.

Hai cô cháu dời phòng phách, vào phòng ngủ, Phụng đến ngồi trước bàn phấn. Nàng còn hai tiếng đồng hồ nữa. Khoảng thời gian này chỉ vừa đủ cho một sửa soạn trang điểm bao giờ ở Phụng cũng là vấn đề quan trọng

Thúy yên lặng đứng sau lưng Phụng. Nàng muốn trở ra phòng khách. Ngồi thu mình ở một góc đi-văng. Với cuốn tiểu thuyết xem dở.

Phụng vừa đánh phấn vừa nói:

– Bác Oanh sẽ lại đây đón cô cháu mình cùng đi.

Thúy hỏi:

– Những ai nữa?

– Tất cả mười hai người. Vừa một thôi ăn. Bạn của cô cả. Thúy không mời mấy chị bạn của Thúy sao?

Thúy lắc đầu:

– Không.

– Tại sao?

– Cháu không có bạn gái. Cô Phụng này!

– Gi thế?

– Cháu ở nhà được không ạ?

Phụng buông cái bông phấn xuống mặt bàn, quay lại nhìn Thúy. Đứa cháu gái đã lớn, năm nay nó đã mười bảy tuổi, nó càng lớn và Phụng càng không hiểu được nó. Nàng toan lớn tiếng mắng Thúy. Nhưng rồi nàng quay trở lại với tấm gương trước mặt. Và lắc đầu, chép miệng:

– Điên. Mà điên.

– Cháu ngại quá. Cô đi một mình không được sao?

Phụng có lấy giọng ôn tồn:

– Thúy.

– Dạ.

– Hôm nay là sinh nhật của Thúy hay của cô?

Thúy lại gần, đặt nhẹ bàn tay lên vai Phụng. Tấm gương trước mặt phản chiếu một cánh tượng âu yếm, nét mặt cau có của Phụng dịu hẳn lại. Phụng chớp mắt, nhìn chăm chăm khuôn mặt nàng và khuôn mặt của đứa cháu gái đã tới tuổi dậy thì. Chóng thật. Mới ngày nào Thúy còn nhỏ, nàng còn trẻ. Bây giờ Thúy đã lớn, và Phụng đã tới đứng trên vùng phai tàn ấy là nơi những xuân đời lộng lẫy của nàng đã tới và đã đi qua. Một cái gì đang nở hoa đang thơm hương, bên cạnh một cái gì đang lặn chìm, đang tàn tạ. Đó là hình ảnh cuộc đời Phụng và hình ảnh của một cuộc đời Thúy cùng sống chung dưới một mái nhà.

Hồi gần đây, Phụng bắt gặp nàng lặng lẽ theo dõi sự thay đổi của đứa cháu gái. Một sự

đổi thay lạ lùng và kỳ diệu. Càng lớn, Thúy càng xinh đẹp. Đứa con nít gầy còm chạy nhẩy, đùa nghịch với đám bạn hữu cùng tuổi với nó đã nhường chỗ cho người thiếu nữ sau mỗi lần sinh nhật, nhan sắc càng mặn mà và đậm thắm hơn. Nhiều lần, Phụng có cảm tưởng như nàng hờn ghen với cái đẹp ấy của một đầu cành. Nàng cố gắng xua đuổi cái ý nghĩ tầm thường ấy khỏi đầu óc. Nhưng cái ý nghĩ vẫn trở lại. Như lúc này.

– Hôm nay là sinh nhật của cháu.

– Vậy, bữa tiệc sinh nhật tối nay cũng là của cháu chứ không phải cô. Thôi đi tắm, rồi sửa soạn kéo muện.

Thúy đi vào nhà trong.

Còn lại một mình. Phụng ngồi thù người với khuôn mặt nàng chỉ mới được thoa lên lớp phấn son thứ nhất. Năm nay tôi đã bốn mươi tuổi. Phụng nhủ thầm. Nàng đã bốn mươi tuổi, đứa cháu khác họ của nàng đã tròn mười bảy

tuổi. Chồng nàng đã chết được ba năm. Tang chồng vừa xong. Người đàn bà góa ở Phụng đứng trước cái phân vân của một cuộc đời mới. Tấm hình bán thân của Nghĩa đặt trên bàn phấn gợi Phụng nhớ lại những ngày tháng cũ. Cuộc hôn nhân với Nghĩa là một cuộc hôn nhân không có tình yêu. Nhưng người ta đã chung sống với nhau, và sống với Nghĩa cũng có thể nói là Phụng đã sống một thời gian sung sướng. Với Nghĩa, ít nhất Phụng cũng được đầy đủ về vật chất.

Như thế, đã là tốt, đã là may mắn cho một cuộc đời đàn bà. Lẽ sống của Nghĩa là công việc. Rồi cũng chính là những công việc bề bộn đã giết chết Nghĩa.

Suốt thời gian chung sống với nhau, còn hình ảnh đậm nét nhất mà trí nhớ Phụng còn ghi nhận được, là cái hình ảnh một người đàn ông đêm ngày vùi đầu vào công việc, gần như đến độ lãng quên người vợ trẻ đẹp bên mình. Bàn giấy, điện thoại, những chồng hồ sơ đầy

cộm, đó là cái thế giới của Nghĩa, đam mê lớn nhất của chàng. Phụng nhớ hai vợ chồng đã nhiều lần cãi nhau về điểm này.

– Anh làm việc vừa vừa thôi có được không?

Nghĩa cười:

– Đã ăn thua gì. Nhiều người còn làm việc gấp trăm lần anh.

– Anh làm để làm gì?

– Làm giàu.

– Cho ai?

– Cho chúng mình. Cho em.

Nghĩa nhìn đời như thế. Tiền bạc với Nghĩa là một cần thiết, nếu người ta muốn sống tự do và sung sướng. Với Phụng, sống là tận hưởng thú vui hiện tại.

Nghĩa trái lại sống chỉ là không ngừng xây

dựng tương lai. Nghĩa cắt nghĩa cho Phụng nghe rằng người ta phải sống như thế. Tất cả cho tương lai. Với Nghĩa, cuộc đời còn dài, người ta có nhiều thời giờ để hưởng thụ. Nhưng trước hết phải làm việc trước đã. Bởi đó mà Nghĩa đã làm Phụng thất vọng,

Rất ít khi Phụng được Nghĩa đưa đi đây đi đó. Nàng muốn thứ bảy nào, chủ nhật nào hai vợ chồng cũng phải đưa nhau đi ăn tiệm, đi xem chiếu bóng như mọi cặp vợ chồng trẻ khác. Nghĩa không chiều nàng. Chàng cũng không thích những điều Phụng thích. Đi ăn tiệm, Nghĩa kêu món ăn tiệm không ngon bằng ở nhà làm. Nể vợ lắm, thỉnh thoảng Nghĩa cũng đưa vợ đi xem chiếu bóng. Nhưng vào rạp. Nghĩa ngủ. Lâu dần rồi Phụng cũng không đòi được đi chơi cùng với chồng nữa. Cái hồ cách biệt dựng ra từ đó. Phụng sống âm thầm, buồn rầu cho đến thẳng Khoa ra đời.

Đứa con là một an ủi, một cần thiết lớn. Nhưng đứa con cũng chỉ lấp đi được một phần

nào trống trải, cô đơn của người mẹ còn đốt cháy cho tâm hồn mình một ngọn lửa yêu đời mãnh liệt. Rồi thẳng Khoa mất. Trong một cơn bạo bệnh, lúc nó chưa đầy ba tuổi, Bất hạnh không chỉ đến một lần. Năm sau, một chuyến buôn lớn đưa Nghĩa đi xa. Chàng sang Pháp, trở về Đông Kinh. Và khi xong công việc, trên đường trở về nhà, Nghĩa đột nhiên lâm trọng bệnh.

Điện tín báo tin dữ đánh về từ Hương Cảng. Phụng nhận được ngày hôm trước thì chiều hôm sau một chiếc máy bay hạ cánh xuống phi trường Tân Sơn Nhất, chở theo cái thi thể đã lạnh ngắt của Nghĩa. Định mệnh, thật lạ lùng Người đàn ông suốt đời sống dưới mái gia đình, khi chết đi lại chọn chết ở một bệnh viện đất khách. Phụng ra tận phi trường đón xác chồng về. Mọi người tưởng nàng sẽ ngất đi vì đau đớn. Nhưng không, Phụng không nhỏ một giọt nước mắt. Chẳng phải là nàng không muốn khóc. Nhưng muốn mà

không được. Cái chết đột ngột của Nghĩa làm cho nàng bàng hoàng thì đúng hơn.

Giữa hai người, mặc dầu một thời gian chung sống với tất cả những bề ngoài của một sống chung hạnh phúc, thật ra không bao giờ có được cái ánh lửa, cái ngọn gió kỳ diệu đó của tình yêu. Mất Nghĩa, Phụng chỉ mất đi một nương tựa chắc chắn. Nghĩa còn sống, hình như Phụng không bao giờ có được cho nàng một cuộc đời riêng. Từ cái chết của Nghĩa, cuộc đời người đàn bà ở Phụng mới thực sự bắt đầu.

Lấy Phụng, Nghĩa không tạo được cho nàng những buổi sáng nguy nga, những buổi chiều lộng lẫy. Bù lại, Nghĩa để lại cho Phụng tất cả kết quả công việc làm ăn buôn bán một đời. Người đàn bà góa ở Phụng trở thành chủ nhân một gia tài lớn. Không bao giờ nữa, Phụng phải lo lắng về sinh kế. Nàng thừa tiền để sống một đời đầy phong lưu,

Đưa người chồng xấu số đến nơi yên nghỉ cuối cùng, Phụng để tang chồng, sống với linh hồn và kỷ niệm người đã khuất được đúng ba tháng. Ba tháng như một sự chết ngắn. Ba tháng như một giấc ngủ dài. Phụng đóng cửa, nằm nhà, dành hết thời gian cho con. Nhưng chỉ được ba tháng thôi.

Nàng còn trẻ quá. Nàng không thể sống như hình như bóng. Thân thể nàng còn là một khối lửa, da thịt nàng còn dạt dào rung động, nàng còn muốn sống. Và một buổi sáng kia, căn buồng đóng kín suốt ba tháng đã được mở tung mọi cánh cửa cho ánh sáng lùa vào. Người đầu tiên mà Phụng đi tìm là Oanh. Đôi bạn ngày xưa giao du thân thiết với nhau. Phụng lấy chồng, hai người không hay gặp nhau nữa. Gặp lại, cuộc đời hai người đều là hình ảnh một đổi thay lớn. Điều ngạc nhiên thú nhất: Oanh làm nữ chủ nhân một phòng trà. Thấy Phụng đến, Oanh reo lên:

– Tưởng mày chết rồi!

Phụng mặc đồ đen, nét mặt còn phảng phất nỗi buồn của những buổi chiều cô đơn.

– Chồng chết thì cũng như chết.

– Nói bậy.

Oanh kéo Phụng vào sau quầy rượu. Phụng ở nhà Oanh cả ngày hôm đó, Oanh giao cửa hàng cho một người làm công trông coi đưa Phụng lên buồng riêng ở trên lầu. Đôi bạn nằm trên mặt đệm, tâm sự với nhau đến tận chiều tối. Oanh cho Phụng biết Oanh đã bỏ chồng được sáu tháng.

– Tao tưởng vợ chồng chúng mày yêu nhau lắm.

Phụng nói.

Oanh giơ cả hai tay lên trời, hỏi lại:

– Mày với anh Nghĩa thì sao?

– Tao thì nói làm gì.

– Mà y cũng như tao. Cả hai đứa chúng mình đều lằm hết. Cứ tưởng lấy chồng là tìm được hạnh phúc. Ngờ đâu ngày lên xe hoa là ngày tự giam mình vào một nhà ngục. Đàn bà chúng mình bây giờ phải sống đời mình. Nghĩ là phải được tự do. Tự do trước đã. Thôi chặt đứt với quá khứ. Làm lại cuộc đời.

Phụng nói:

– Tao phải làm gì bây giờ?

Oanh giờ ngón tay:

– Trước hết, bỏ ngay bộ quần áo đen kia đi. Gặp lại bạn hữu cũ. Đi ăn. Đi chơi.

Phụng tỏ ý ngần ngại:

– Tao sợ thiên hạ chê cười.

Oanh chép miệng:

– Mà y còn sợ dư luận thì còn làm được gì nữa.

– Coi tao đây này. Tao ly dị với chồng, tao mở phòng trà, tao đi chơi tối ngày tao còn không sợ. Đến đây ở với tao. Đi đâu hai chị em mình cũng có nhau. Mà chịu thế không?

Phụng chịu. Phụng không dọn lại ở chung với Oanh, nhưng gần như ngày nào đôi bạn cũng có nhau ở tất cả mọi nơi, những nơi chốn ăn chơi lừng lẫy nhất.

Cuộc sống tự do ngây ngất, say đắm như một ly rượu mạnh. Tối nửa đời người, Phụng mới khám phá thấy là nàng chưa sống được gì. Khoảng thời gian chung sống với Nghĩa cuối cùng chỉ còn mang ý nghĩa một giam cầm buồn nản.

Hôn nhân cuối cùng chỉ là một trói buộc. Phụng đã chặt đứt cho nàng sợi dây trói buộc ấy. Như con chim sổ lồng, Phụng cất cánh bay vào không gian bát ngát, ở đó là những thèm khát điên cuồng nhất cũng được thỏa mãn, ở đó là cảm giác bốc lửa như một dây đàn không ngớt rung lên. Cái thế giới ban đêm của thành

phổ lớn đẩy Phụng lên cái ngai sáng chói của một bà hoàng. Bọn đàn ông chơi bởi vây chung quanh Phụng như một đàn bướm vây quanh một đài hoa. Nhiều người mê Phụng. Đòi lấy Phụng.

Trong số, có những kẻ yêu nàng thành thật. Có những kẻ yêu nàng chỉ vì cái gia tài lớn của Nghĩa để lại cho nàng. Nhưng Phụng không chịu dâng cuộc đời nàng cho riêng một kẻ nào. Nàng đã được tự do, và không muốn đánh mất cái tự do nghìn vàng vừa lấy lại. Một đêm sau cuộc đi chơi mệt lả, Oanh giữ Phụng ngủ lại với Oanh trên căn buồng riêng của Oanh ở phòng trà. Đôi bạn uống rượu say, châm thuốc lá hút, gác chân lên nhau, tâm sự đến sáng.

Oanh hỏi:

- Bây giờ mày định thế nào?
- Định? Tao không có dự định nào hết.

– Mày sẽ lấy chồng hay mày sẽ ở vậy suốt đời?

Phụng bâng khuâng:

– Tao không muốn nghĩ đến chuyện đó. Thú thật với mày, tao hết sức phân vân. Một người đàn bà có thể ở vậy đến suốt đời được không? Hình như câu trả lời là không. Tao đã lấy chồng một lần rồi. Tao không tìm thấy tình yêu, không tìm thấy hạnh phúc. Phải yêu lắm mới lấy được. Hiện giờ tao chưa yêu ai.

– Sớm muộn rồi mày sẽ yêu một người.

Phụng chép miệng:

– Lúc đó sẽ hay. Con tao mất. Chồng cũng chẳng còn. May mà có đứa cháu họ đem nó về ở cùng. Cũng bớt cô đơn.

– Con Thúy rồi lớn khôn. Rồi nó đi lấy chồng, mày không thể giữ nó ở được với mày mãi mãi.

Tự nhiên, Phụng cảm thấy bức tức không đâu.

Nàng không muốn ai nói đến Thúy. Thúy là cháu nàng, nàng đã nuôi dưỡng nó bao nhiêu năm nay. Không một ai động chạm được tới nó. Nàng nghĩ Thúy sẽ ở với nàng vĩnh viễn. Nó là sở hữu của nàng. Và không một kẻ nào cướp được.

– Con Thúy không lấy chồng.

Oanh bật cười:

– Sao mà biết?

Phụng thản nhiên:

– Tao đã hỏi nó.

– Hỏi nó muốn lấy chồng hay không?

– Đúng vậy.

– Nó trả lời mà thế nào?

– Trả lời hai cô cháu sẽ mãi mãi ở gần

nhau. Hay ít nhất cũng gần nhau cho đến khi tao chết.

– Như thế là mày ích kỷ.

Phụng ngẫm nghĩ một lát mới tìm được trả lời:

– Có lẽ như thế. Có lẽ tao ích kỷ. Nhưng kinh nghiệm không hay mà tao đã có phải là một tấm gương tốt cho cháu tao, mày không thấy là tao có lý hay sao? Đàn ông thời buổi này toàn là một bọn ăn chơi đàn đấm. Chúng chỉ có một mục đích: Chinh phục đàn bà, thỏa mãn thú tính, sau đó bỏ rơi người tình không tiếc thương. Cháu tao còn trẻ dại, còn thơ ngây. Nó chưa biết như thế. Tao có bốn phận phải nói cho nó biết những sự thật kể cả những sự thật tàn nhẫn và xấu xa nhất.

Oanh hỏi:

– Tao nghe thấy những bạn trai của cháu gái mày đến nhà mày, đều bị mày tìm cách đuổi đi.

Phụng giật mình:

– Ai nói?

– Chính mấy thằng trẻ ấy chúng nó nói. Chúng nó bảo mày canh con Thúy mày còn hơn canh tù.

Phụng thân nhiên gật đầu:

– Tao không muốn mất nó. Nhất là mất cho những thằng khốn nạn.

Phụng canh giữ Thúy thật nghiêm ngặt. Một chàng trẻ tuổi muốn gần Thúy vấp phải trở lực lớn nhất là cái thái độ lạ lùng của người cô.

Câu chuyện ngừng lại sau đó. Oanh trở mình nằm nghiêng. Một lát sau Oanh đã ngủ say, tiếng thở đều hòa. Phụng đốt thêm cho nàng một điều thuốc, nằm thao thức trong bóng tối. Giữa im lặng mênh mông, hình ảnh một cuộc đời hiện lên. Cuộc đời nàng. Lênh đênh. Trôi dạt. Một cánh lá thả vào trăm muôn

hướng gió. Một cánh bè thả trôi trên dòng nước chảy. Ngày mai là cái vùng mịt mùng đầy bất trắc của một cuộc phiêu lưu vô định không biết dừng chân ở một bến bờ nào.

Cầm bằng theo gió đưa đi, Phụng nhủ thầm và thở dài với sự cô đơn lạnh buốt.

* * *

Tám giờ tối, hai cô cháu trở ra phòng khách. Họ đã sửa soạn xong. Trang điểm ở Phụng cực kỳ lộng lẫy. Dưới ánh đèn, khuôn mặt Phụng là một vùng hào quang rực rỡ.

Những vết nhăn bị bôi kín dưới một làn phấn đánh rất khéo, màu trắng ngà hòa nhập dịu dàng với màu môi hồng phơn phớt. Mái tóc cao, làm lộ cái cổ đầy và tròn. Một đường quầng đen làm trông mắt sâu hơn. Cái nhìn long lanh chan hòa một lửa sống mãnh liệt.

Cái áo dài màu xanh thắm với những

bông hoa lớn nhạt màu hơn bó sát lấy một thân hình tuy hơi nặng nề nhưng còn đầy ắp những đường cong khiêu gợi. Một chuỗi hạt trai nằm ngay ngắn trên bộ ngực đầy và nhọn hoắt.

Nhấn kim cương óng ánh trên ngón tay trắng muốt. Mùi nước hoa đắt tiền bốc lên, vây bọc cái thân thể rạo rức bằng một vây bọc ngây ngất. Thúy nhìn Phụng, kêu lên:

– Cô diện quá!

Phụng cười, sung sướng. Làm đẹp xong, bao giờ Phụng cũng cảm thấy yêu đời và sung sướng. Nàng chép miệng làm như trang điểm là một miễn cưỡng và phấn son là bắt buộc không dùng được:

– Đi đâu cũng phải chỉnh đốn một chút, kéo người ta cười mình quê mùa.

Phụng nhìn Thúy. Ở Thúy, trái ngược hẳn với Phụng, không có một dấu vết trang điểm nào. Khuôn mặt đề trần không son phấn của

Thúy là khuôn mặt hằng ngày của người thiếu nữ, khi nàng ngồi vào bàn ăn như khi nàng thức dậy. Nhưng nhìn Thúy, Phụng phải nghĩ thầm là son phấn không cần thiết cho cái tuổi mười bảy sáng láng, tự nó đã tạo cho nó một thứ phấn son riêng, lộng lẫy nghìn lần hơn mọi thứ phấn son hảo hạng xếp hàng trên mặt bàn phấn.

Thúy phục sức theo kiểu những đứa con gái tây phương đồng tuổi với nàng. Một cái áo cụt tay màu hồng. Một cái váy, bằng lụa trắng thật cao trên đầu gối, để lộ một cặp đùi tròn lẳn. Dấu vết làm dáng duy nhất ở Thúy là mái tóc. Sự làm dáng này cũng rất trẻ trung, rất tự nhiên. Mái tóc ấy, thật dài, chia làm hai phần đều nhau, kết thành đuôi kéo về phía trước. Ở mỗi đuôi tóc, một cái « nơ » nhung đỏ chói. Phụng cau mặt:

– Sao không mặc áo dài?

Thúy cười. Nàng biết Phụng muốn nàng mặc áo dài. Như Phụng. Nhưng Thúy không

thích mặc áo dài. Và Thúy nói dối:

– Cháu chẳng có cái áo dài nào đẹp cả.

Phụng tròn mắt:

– Hai áo hàng hoa mới may đâu?

Thúy lại phải nói dối nữa:

– Chưa ỉ.

– Thì bảo chị hai nó ỉ cho. Ăn mặc như thế, váy ngắn cùn cốn thế kia, hở hang quá. Không tiện.

Thúy phụng phịu:

– Bạn cháu cũng ăn mặc như cháu hết có sao đâu?

Phụng quyết liệt:

– Cháu khác. Bạn cháu khác.

Oanh đẩy cửa bước vào tạo cho Thúy một lối thoát. Thấy Oanh, mắt Thúy sáng lên vui mừng. Thúy biết nàng đã có một đồng minh

mỗi khi giữa cô cháu có sự bất đồng ý kiến với nhau.

Giữa Oanh và Thúy, bao giờ cũng có sự đồng tình mỗi khi phải đối phó với Phụng. Bất biết phải trái, nhưng mỗi khi cần bên vực Thúy, Oanh bệnh vực liền, không nghĩ ngợi.

Thúy chạy ra đón Oanh. Họ cười với nhau. Oanh hiểu ngay ý nghĩa nụ cười của Thúy.

– Cháu lại cần gì bác?

– Bác bảo cô cháu đi.

Phụng trừng mắt:

– Cô bảo, cháu chịu khó nghe ít nhất cũng một lần có được không?

Thúy phụng phịu:

– Không.

– Hồi này mày cứng đầu khó dạy lắm rồi đấy nhé!

Những lúc giận Thúy, Phụng đổi cách xưng hô. Không gọi bằng cháu nữa, mà bằng mày. Thúy biết Phụng giận, đứng im. Nàng nghĩ lời quả trách của Phụng tuy nghiêm khắc bất ngờ, nhưng cũng có phần đúng. Hồi này Thúy hay cãi lại Phụng. Giữa hai cô cháu tuy dòng sống chung vẫn xuôi chảy êm đềm và bình yên như cũ, nhưng trên dòng chảy này, đã lác đác, đây đó một vài gợn sóng nổi lên. Đó là những gợn sóng bất đồng ý kiến giữa hai lứa tuổi khác biệt nhau trên rất nhiều phương diện. Phụng, mặc dầu mọi cố gắng hòa nhập vào hiện tại, vẫn không đoạn tuyệt được với những khởi điểm đã có từ quá khứ của nàng. Cuộc đời, mặc dầu muốn làm mới, muốn lột xác, vẫn là một nối tiếp với những cái đã xảy ra và đã qua đi, Thúy trái lại, tuổi mười bảy ở Thúy không có một mảnh quá khứ bé nhỏ nào bỏ lại sau lưng. Cái thế giới mà Thúy bước vào là một thế giới hoàn toàn mới. Cái thế giới mát như bình minh, sáng hồng như ban mai, với những chân trời xa vút huy hoàng trước tầm

mắt, những con đường chưa từng đặt chân, những bờ ngõ mới lạ chưa từng được hưởng.

Thúy yêu và sợ Phụng. Đối tượng tình cảm duy nhất của Thúy, trước ngưỡng cửa đầy hào quang của tuổi mười bảy, là Phụng. Nàng chưa có một tình yêu nào khác. Bạn trai có, nhưng Thúy chưa có một người tình nào. Người con gái sống yên vui dưới mái gia đình cô, nhưng hồi gần đây, cái thế giới bên ngoài đã bắt đầu lọt vào bằng những tiếng xôn xao.

Tâm hồn Thúy chưa có những gió bão hung cuồng nổi dậy. Đam mê chưa bốc cháy. Thèm khát chưa thành hình. Tội lỗi chưa nảy mầm. Nhưng khối tâm hồn ngây thơ trong suốt ấy đã mọc một đôi cánh và đôi cánh này đã có những triệu chứng muốn bay lên. Thúy càng lớn, tâm hiểu biết càng rộng. Điều hiểu biết thứ nhất: Phụng muốn giữ Thúy là vật sở hữu vĩnh viễn. Điểm này, Thúy đã có những bằng chứng khá cụ thể, Phụng không bao giờ chịu cho Thúy đi đâu một mình.

Mỗi lần Thúy ra khỏi nhà là một lần có Phụng lững lững đi theo như một thân hộ mệnh. Một vài người bạn trai đã đến chơi Thúy. Nhưng rồi họ không đến nữa. Sự có mặt của những tuổi trẻ ồn ào vui tươi ấy ở nhà hình như bao giờ cũng làm cho Phụng khó chịu.

Phụng không bắt buộc không nghiêm khắc với Thúy. Nhưng bằng những lời lẽ ngọt ngào và quyết liệt, bao giờ rồi Phụng cũng thành công trong mục đích bắt Thúy làm theo ý muốn của mình.

Phụng muốn Thúy giống mình, từ cách ăn mặc đến cách trang điểm. Và lần này cũng vậy. Mặc dầu Thúy đã mười bảy tuổi. Mặc dầu hôm nay là ngày của Thúy. Ngày mừng sinh nhật.

Phụng chỉ tay về phía Thúy, bảo Oanh:

– Coi xem! Nó ăn mặc như thế kia.

Oanh làm bộ ngạc nhiên:

- Ăn mặc làm sao? Đẹp đấy chứ?
- Hở hang như thế mà được à!
- Tại sao không?
- Hằng trăm cặp mắt đàn ông...

Oanh ngắt lời:

– Nhìn chứ gì? Cháu gái mày có đẹp, thiên hạ mới nhìn. Nhìn đã làm sao? Váy ngắn như thế đã làm sao? Chúng nó còn trẻ. Phục sức cũng phải theo đúng mốt trẻ trung. Mày khó tính vừa chứ!

Thúy ném cho Oanh một cái nhìn cảm ơn. Lần này Phụng đành chịu thua. Chuông đồng hồ điểm đúng tám tiếng. Oanh giục:

- Đi. Đến giờ rồi.

Ba người đàn bà cùng đi ra phía cửa. Bỗng Oanh ngừng lại, đưa tay lên đầu, kêu lớn:

- Còn quà sinh nhật cho Thúy.

Phung gặt đi:

– Vẽ vời. Người nhà cả mà!

Oanh lắc đầu:

– Người nhà là một chuyện. Hôm nay nó vừa mười bảy tuổi. Ngày sinh nhật của nó là ngày đẹp nhất đời. Thúy, bác cho cháu cái này. Nhắm mắt lại.

Thúy mỉm cười, buông thông hai tay, làm theo lời Oanh. Nàng nhắm mắt lại. Oanh lấy ở xắc tay ra một cái hộp gấm nhỏ. Lấy ra từ cái hộp một sợi dây chuyền bằng vàng. Màu kim khí óng ánh dưới ánh đèn. Oanh nhẹ nhàng luồn sợi dây vòng qua đầu Thúy, buông tay và ra lệnh cho Thúy:

– Mở mắt. Xong rồi.

Thúy nâng sợi dây chuyền trên lòng tay, ánh mắt ngạc nhiên vui mừng rục rở. Ngày sinh nhật người ta gửi đến cho nàng khá nhiều quà tặng. Ngoài bộ đồ mới may ở tiệm

y phục thời trang nhất trên đường Tự Do, quà tặng cho Thúy còn là một lọ nước hoa, một cái máy sấy tóc, một bộ đồ đánh móng tay do một người bác ruột và mấy người bạn trai của Phụng tặng. Nhưng Thúy yêu nhất là sợi dây chuyền đang nằm thành một vòng tròn óng ánh trên bộ ngực dậy thì của nàng.

Một quà tặng ý nghĩa không do nơi đồ tặng mà do nơi nó được tặng bởi một người nào. Người tặng càng thân yêu, quà tặng càng mang một ý nghĩa đậm đà và đầm thắm. Thúy chưa có người yêu. Mấy người bạn trai mới quen, cũng giao thiệp gọi là, không thân thiết. Thân và gần nhất vẫn là Oanh. Tuy Oanh cùng một lứa tuổi với Phụng nhưng Oanh đối xử với Thúy thân mật và bình đẳng như một người bạn gái, và Thúy cảm tưởng chỉ có Oanh, Oanh là người duy nhất hiểu nàng hơn ai hết, hiểu cái thích của nàng. Lần nào đến chơi với Phụng, Oanh cũng vào buồng riêng của Thúy một lát. Đóng cửa buồng lại, tâm sự. Oanh thường điều cốt Thúy là gần mười bảy

tuổi mà chưa có người yêu. Oanh còn nói đùa nhiều lần là Thúy cứ yên tâm, thế nào Oanh cũng làm mối cho Thúy một người tình, một người chồng lý tưởng.

Thúy mân mê sợi dây chuyền, không giấu được cảm động. Oanh gõ gõ vào đầu Thúy:

– Phải mất nửa buổi mới tìm được cái “của nợ” này cho cháu đấy. Bằng lòng không?

Oanh nhìn đứa cháu gái của bạn, mà tuổi mười bảy như khí hậu và mưa nắng mùa xuân đã làm cho nhánh hoa hàm tiếu trên cành càng thêm mơn mớn và khen:

– Nhưng cháu đẹp hơn. Cháu đẹp nghìn lần hơn sợi dây chuyền.

– Thật không bác? Cháu xấu như ma.

Oanh cười lớn:

– Hằng trăm anh con trai Sài Gòn rồi sẽ yêu ma, sẽ đòi lấy ma làm vợ. Thúy ạ!

– Dạ!

– Hôm nay là sinh nhật của cháu. Tuổi mười bảy của cháu là tuổi vào đời. Từ nay cháu sẽ không chỉ sống với cô, với bác nữa. Mà với đời.

Phụng gắt:

– Mà cứ nói nhảm nhí. Trẻ con không biết gì nó lại tin là thực.

Oanh lùi lại một bước, nghiêng đầu ngắm Thúy từ đầu đến chân. Và nghiêm trang bảo Phụng:

– Mà làm ơn nhìn hộ lại tao xem. Nó vẫn trẻ con hay nó đã người lớn? Tao bảo năm nay nó đã mười bảy tuổi và nó là một người con gái đã lớn. Đã đến lúc phải để mặc cho nó được sống cuộc đời của nó. Mà nhất định ngăn giữ thì cứ việc ngăn giữ. Nhưng tao cam đoan là không được lâu đâu. Dù mà bằng lòng hay không bằng lòng.

Làm như không để ý đến ánh mắt khó chịu và tức giận của Phụng, Oanh trở lại gần Thúy, đặt tay lên vai Thúy, ngọt ngào và âu yếm:

– Sang năm sẽ có một người đàn ông yêu Thúy, mua quà sinh nhật cho Thúy, mà không phải là bác và cô cháu nữa. Chúc cho Thúy như thế đó. Chúc Thúy có người yêu. Chúc Thúy lấy chồng.

Thúy rụt cổ, làm bộ sợ hãi:

– Cháu không muốn lấy chồng.

Oanh cười lớn:

– Đứa con gái nào cũng nói thế. Không muốn cũng không được.

Phụng muốn cắt đứt câu chuyện. Nàng không bằng lòng cái lối nói chuyện tự nhiên, cởi mở giữa Oanh và Thúy chút nào. Nhưng Oanh là bạn thân, Phụng nể Oanh, không dám gây chuyện bất hòa. Phụng kéo mạnh tay Oanh:

– Thôi đi.

* * *

Bàn tiệc dọn riêng một góc của phòng ăn rộng lớn, chia thành hai khu vực, một khu vực cho cơm Tây, một khu vực cho cơm Tàu. Những người bạn Phụng được mời dự tiệc sinh nhật gần đủ mặt. Họ nhai đậu phộng rau ráu, uống rượu, nói chuyện ồn ào. Tất cả đều mặc đồ lớn. Một vài người mặt mũi đã đỏ gay, mấy người nữ chiêu đãi Trung Hoa, bộ điệu nhanh nhẹn khỏe mạnh luôn tay chế rượu và sô-đa vào những cái ly lớn. Khăn bàn trắng muốt làm nổi bật bình hoa “la-dơn” với mười bảy búp hàm tiểu nhon hoắt. Số hoa cắm cũng đúng với số tuổi sinh nhật của người. Cả bọn đứng lên khi Phụng ung dung tiến đến. Bắt tay. Giới thiệu. Những nụ cười cố làm ra cho thật có duyên. Những cái liếc mắt cố làm ra muôn phần tình tứ. Thúy gật đầu chào từng

người bạn trai của Phụng. Và ngồi xuống bên cạnh Oanh.

Oanh nghiêng đầu hỏi nhỏ:

– Thế nào?

Thúy không hiểu được ý nghĩa câu hỏi. Nàng ngơ ngác:

– Cháu không hiểu.

Oanh hất hàm về phía những người đàn ông trước mặt.

– Chịu ai chưa?

– Chịu? Thúy ngạc nhiên thêm.

– Ít nhất trong số mấy cha tai to mặt lớn kia, cũng phải có một người cháu ưng chứ!

Thúy giã nẩy:

– Toàn là bạn của cô Phụng mà!

Oanh cười khúc khích:

– Bạn của cô không là người tình của cháu được sao? Tình yêu không tuổi. Một người con gái tuổi như tuổi cháu bây giờ thường hay tìm chọn người tình trong giới những người đàn ông đúng tuổi. Và có những trường hợp trái ngược lại. Những ông già đã cập kê miệng lỗ lại chỉ tìm mê những cô bằng tuổi con tuổi cháu mình.

Thúy hỏi:

– Như thế nghĩa là...

– Nghĩa là người tình của cháu phải là một người đúng tuổi mới đúng, mới hợp lý. Nhìn xem. Chấm trước đi. Tuổi cháu là tuổi yêu. Không yêu không phải là tuổi mười bảy. Cháu phải yêu. Yêu từ phút này.

Thúy nhìn sang Phụng. Và nhớ lại những ngăn cấm của Phụng. Những ngăn cấm hình như quyết liệt và nghiêm khắc nhất trên phương diện tình ái. Oanh bắt nàng là người lớn. Nhưng Phụng không cho Thúy được lớn.

Không cho Thúy được biết. Chỉ muốn Thúy vĩnh viễn là một đứa con nít. Phụng chưa cho Thúy cái quyền được tự do, được mở cho đời Thúy một lối đi riêng. Sự cấm đoán rất độc tài còn kéo dài. Kéo dài không biết đến bao giờ.

– Cô Phụng không nghĩ như bác.

– Cô cháu ích kỷ. Và lắm lần. Nói làm gì. Có một điều quan trọng cháu đừng quên là được.

– Điều gì thế ạ?

Oanh đáp gọn ghẽ ngon lành và giản dị:

– Cháu đã lớn.

Bữa tiệc bắt đầu với món chim câu nhồi yến. Thúy vừa ăn vừa kín đáo quan sát các bạn trai của Phụng. Người đàn ông nào ngồi trước mặt Phụng cũng là hiện thân một mẫu người giàu có, có địa vị, dư thừa tiền bạc. Những khuôn mặt hồng hào, phè phỡn. Những mái tóc bóng nhẫy. Những thân hình phì nộn tròn

căng trong những bộ y phục đắt tiền. Thúy nhìn và không một người đàn ông nào gọi cho Thúy, một chút cảm tình bé nhỏ. Họ vừa ăn, vừa uống rượu vừa ném cho Thúy những cái nhìn thèm muốn sờ sảng thô tục. Một vài người gọi chuyện bắt buộc Thúy phải trả lời. Nàng trả lời nhát gừng, cho xong, rồi lại quay sang nói chuyện với Oanh.

Bỗng Thúy lắng tai nghe. Giữa những tiếng cười nói ồn ào, tiếng âm nhạc từ trên lầu vọng xuống. Thúy hỏi Oanh:

- Nhạc ở đâu thế bác?
- Trên lầu.
- Cũng là phòng ăn sao?
- Không, tiệm nhảy. Cháu đã vào một tiệm nhảy bao giờ chưa?

Thúy biết Phụng đi nhảy luôn. Ít nhất một tuần lễ vài lần. Nhưng không khí một tiệm nhảy Thúy chưa được biết bao giờ. Phụng

không cho Thúy đến những chốn ăn chơi đó. Tiếng nhạc vừa từ trên lầu vọng xuống khơi dậy ở Thúy một tò mò mãnh liệt.

Bữa ăn càng về cuối càng thêm lơ lửng. Bọn đàn ông đã đánh ngã hết hai chai Martell. Một người đã lớn tiếng gọi bồi bàn rót thêm một châu rượu nữa. Người đó xem chừng ăn chơi nhất bọn. Và cũng giàu nhất. Nhìn y, người ta nghĩ tới một giám đốc tỷ phú trong một phim Mỹ, bơi lội trên tiền rừng bạc bể, ngồi bệ vệ trong một phòng làm việc rộng mênh mông như một thao trường. Bộ da phục màu tím trên người y, mang nhãn hiệu một tiệm may danh tiếng ở Luân Đôn. Cravate màu xám nhạt là một sản phẩm của Dior, giày đen dưới chân là giày nhung Ý Đại Lợi.

Thúy đã ném cho y một cái nhìn tò mò. Ban nãy, thoát ngồi vào bàn, y đã làm cho bàn tiệc phải chú ý đến sự giàu có sống sượng ngạo mạn, qua việc biểu diễn một cái bật lửa giá tiền bằng cả một kho tàng. Cái bật lửa bằng

vàng khối. Do một người bạn Pháp mua tặng. Tính thành tiền Việt Nam sấp xỉ ba trăm ngàn đồng. Mọi người truyền nhau xem cái bật lửa đặc biệt, ai cũng nhìn y bằng cái nhìn thán phục. Kể cả một người ít chịu thán phục ai là Phụng. Thúy hỏi Oanh:

– Ông lớn nào đó bác?

– Thăng Trước.

– Thăng?

Oanh thản nhiên:

– Chớ sao? Bác biết nó quá. Biết nó từ cái thuở hàn vi của nó. Từ những ngày nó thất nghiệp, ăn cơm đầu ghế, gặp ai cũng ngửa tay xin tiền. Thế mà nhờ dính líu vào một việc buôn lậu, nó giàu phất lên trong chớp mắt. Rồi nó đi thầu. Thầu mới nào trúng mỗi đó. Nó giàu, nhưng nó bần. Đê tiện và độc ác. Người ta bảo nó đối xử với phu phen vô nhân đạo và khốn nạn lắm. Cháu đừng như cô cháu, cô cháu có cái hỏng nhất là dễ bị lóa mắt bởi cái

bề ngoài. Nó ăn mặc thế kia, nhưng nó xấu xa tồi tệ hết chỗ nói. Bác gọi nó bằng thằng. Nó kỵ bác nhất. Xem chừng nó có vẻ muốn mê cháu lắm rồi đấy. Thích lấy cái bật lửa bằng vàng khối kia không?

Thúy tùm tùm.

– Nếu cháu thích?

– Chỉ tỏ ý là nó biểu cháu liến. Bác cuộc với Thúy như vậy. Không tin cứ thử coi.

– Rất tiếc cháu không biết hút thuốc lá.

– Bác biết. Lấy đi, không dùng, tặng lại cho bác.

Hai bác cháu cùng bật cười lớn, khiến Phụng nhăn mặt:

– Thúy, coi chừng.

Người đàn ông mà Oanh gọi tên là Trước buồng đũa, men sang phía Thúy một cái nhìn mà y cố gắng làm cho đằm thắm, có duyên,

và tình tứ. Y tự phụ có một cái nhìn làm cho bất cứ mọi người đàn bà thuộc mọi lứa tuổi nào cũng bối rối. Cái nhìn, mà theo y, khi dịu dàng thì như một vuốt ve ân cần, khi dữ dội, như mũi nhọn xuyên thủng mọi lớp quần áo che giấu. Biết Oanh và Thúy đang nói chuyện về mình, Trước nghĩ họ đang trầm trồ khen ngợi. Y cười, hãnh diện và lớn tiếng hỏi:

– Cam đoan đang nói xấu tôi.

Oanh thì thầm với Thúy:

– Tưởng bở.

Oanh lớn tiếng đáp lại:

– Nói hay, không nói xấu.

Trước bán tin bán nghi:

– Nói hay thế nào?

– Nói anh Trước hào hoa nhất, lịch sự nhất. Là người đàn ông nhảy giỏi nhất thành phố này.

Câu khen của Oanh làm cho Trước nghĩ ra là ngay trên lầu tiệm ăn có một vũ trường. Vũ trường đã mở cửa với tiếng nhạc dìu dặt vọng xuống. Sau một bữa ăn ngon, người ta không thể về nhà. Rượu đã ngà ngà; đã chệnh choáng, ôm một người đàn bà thơm tho trong tay, bước một vài bước du dương trên sàn nhảy là một hứng thú tuyệt đỉnh.

Trước nảy ra ý định mời Thúy lên lầu trên. Nếu Thúy biết nhảy, càng hay. Không biết, Thúy sẽ ngồi xem y biểu diễn những bước đi tân kỳ ngoạn mục. Khiêu vũ, trước sau là vũ khí chinh phục hữu hiệu nhất của Trước.

Trước lên tiếng:

– Tôi xin mừng ngày vui sinh nhật của cô Thúy, bằng một châu Champagne.

Nhiều tiếng hoan hô nổi dậy, Trước giơ tay:

– Nhưng uống Champagne phải có nhạc. Mời mọi người xong đây lên lầu.

Lần thử nhất trong buổi tối, Oanh thấy Trước phát biểu được một ý kiến hay. Một ý kiến mà Oanh hoàn toàn đồng ý. Một buổi tối phải bắt đầu bằng trang điểm, bằng làm đẹp và chỉ có thể chấm dứt bằng Champagne và âm nhạc. Màu vàng trong suốt quý phái của chất rượu sủi bọt đựng trong những ly pha-lê, tiếng nhạc bằng trầm vang xuống từ một giàn nhạc rực rỡ ánh đèn, sàn nhảy trơn nhẵn và bóng loáng như gương, đó là những màu sắc và những âm thanh không thể thiếu vắng cho một đêm ăn chơi, Oanh đã sống hằng nghìn đêm như thế.

Đêm nay cũng phải là một đêm như thế. Không thể khác. Oanh gật đầu, đồng ý với Trước:

– Anh Trước nhất định mời?

Trước làm bộ trịnh trọng:

– Tôi không nói đùa. Trước nhất vì hôm nay là ngày sinh nhật cô Thúy. Sau nữa, chuyện

ăn chơi không phải là chuyện nói đùa.

Lại nhiều tiếng cười nổi lên tán thưởng câu nói cố làm ra có duyên của Trước. Thúy quay sang Oanh:

– Tưởng bác ghét ông ta lắm.

– Ghét là một chuyện. Đi nhảy với y là một chuyện khác. Y đang muốn mất tiền, tại sao không để cho y mất. Cháu muốn về chưa đã?

Thúy nghĩ đến cuốn tiểu thuyết đang xem dở ở nhà. Đoạn truyện nàng vừa đọc tới là một đoạn thật hấp dẫn. Cặp tình nhân trong truyện đang hôn nhau, hôn nhau sau một gốc cây kín khuất cuối đáy một công viên vắng người. Thúy nửa muốn về, nửa muốn theo Oanh lên tiệm nhảy. Nàng quay sang Phụng:

– Cô về chưa?

– Muốn về trước?

– Cháu muốn về cùng với cô.

Phụng làm bộ phải chiều lòng Trước một cách miễn cưỡng.

– Lên một chút vậy.

Thúy trêu Phụng:

– Cô thích nhảy lắm mà!

Phụng hơi ngượng. Nàng nghĩ thầm là đám con gái trẻ tuổi bây giờ thật tinh quái. Chúng hiểu biết hết mọi sở thích của người lớn, dầu là những sở thích riêng tây và thầm kín nhất của người lớn. Chúng quỷ quái. Chúng tinh khôn. Chúng biết trước những cái mà số tuổi còn ít ỏi của chúng chưa có quyền biết đến.

– Thích hay không thích việc gì đến mà.

Thúy chưa chịu thôi:

– Nhưng cô thích. Hơn nữa, cô mê, phải thế không đã?

Phụng lớn tiếng giận dữ:

– Phải.

Oanh quay sang:

– Làm gì mà lớn tiếng thế Phụng?

– Nó đang dồn tao đây này. Lần sau không cho nó đi đâu nữa.

Oanh và Thúy cười khúc khích. Tối nay họ đồng lõa với nhau trêu Phụng một mẻ thỏa thích. Bữa tiệc tan. Mọi người đứng lên, dời khỏi tiệm ăn, cũng ồn do như khi họ đến.

* * *

Cầu thang dẫn lên tầng trên sáng trắng dưới ánh đèn, Tay vịn cầu thang bóng loáng. Một cái bể nhỏ nằm dưới chân thang. Trong bể, những con cá vàng bơi lội. Trên bức tường lượn vòng theo hình cầu thang xoáy tròn ốc, những hình vẽ khỏa thân nhiều màu trình bày những vũ nữ công uốn éo với những đường cong táo bạo. Trước cổ tình đi thật sát vào

Thúy. Hơi thở y nồng nặc men rượu. Một bàn tay y chạm nhẹ vào người Thúy. Thúy tránh vội ra. Trước ghé sát vào tai nàng:

- Thúy nhảy được chứ?
- Không ạ!
- Có lẽ nào.
- Ông không tin?
- Tin sao được. Con gái thời nay phải biết nhảy. Khiêu vũ bây giờ là một đạo sống.
- Vậy mà Thúy không biết.
- Tôi dạy. Bằng lòng không?
- Sợ cô không bằng lòng.
- Cần gì sự bằng lòng hay không của Phụng. Để tôi nói cho. Phụng phải bằng lòng.

Lên khỏi cầu thang, một lối đi rất rộng dẫn tới phòng nhảy. Đã lác đác nhiều cặp ôm nhau ngoài sàn nhảy bát ngát. Người chủ Tàu,

mặt tròn hoay, tay chân múp míp, chạy ra đón Trước từ cầu thang. Thái độ cung kính khúm núm của y dành cho Trước là cho một thượng khách của nhà hàng. Trước đã đổ vào nơi chốn ăn chơi này khá nhiều tiền bạc. Trước không huênh hoang không phóng đại chút nào nếu y cho y là một trong những bộ mặt quen thuộc và được trọng vọng nhất của những tiệm nháy.

Người chủ Tàu nắm lấy hai tay Trước, rung tốt, cúi gập đầu xuống:

– Lâu quá không thấy ông chủ lại chơi.

Trước lớn tiếng cho mọi người cùng nghe thấy:

– Tôi đi ngoại quốc.

– Thế hả? Ông chủ đi ngoại quốc hả? Đâu đó? Nhật Bản hay Hồng Kông?

– Hương Cảng.

– Thảo nào không thấy ông chủ tới. Dạ, mấy người thế ạ?

Trước quay lại nhìn. Bọn đàn ông chỉ còn lại một người với Trước là người thứ hai. Những kẻ khác bỏ đi hoặc rủ nhau tới một tiệm nhảy khác, hoặc đem nhau đến ăn thua ở một sòng bạc. Đêm thành phố có hằng nghìn nơi chốn ăn chơi. Những cánh bướm tán bay theo nhiều phương cách biệt. Trước đồng dặc:

– Năm người. Còn bàn không?

Người chủ tiệm cười cầu tài:

– Ai chứ ông chủ thì bao giờ cũng phải còn.

Trước gật đầu:

– Được lắm.

Trước nhường lối cho Phụng đi trước. Ba cái bóng thướt tha uyển chuyển lách mình qua những hàng ghế. Tiệm nhảy đầy đặc những bông hoa lộng lẫy. Nhưng Phụng, Oanh, Thúy vẫn là một vùng hào quang rực rỡ. Họ đi tới đâu là có những cặp mắt đổ dồn tới đó. Nhiều

tiếng thì thầm nổi lên. Oanh và Trước cùng giao thiệp rộng như nhau. Họ phải mỉm cười, gật đầu với rất nhiều người quen biết.

Riêng đối với Thúy, tiệm nháy là một thế giới hoàn toàn bỡ ngỡ, hoàn toàn xa lạ nàng mới đặt chân tới đêm nay là lần thứ nhất trong đời. Những cái nhìn đeo bám lấy cái khối thân thể dậy thì của Thúy là những tia lửa nồng nàn khiến nàng rạo rức. Lần đầu tiên, Thúy cảm thấy được thèm muốn, được nhìn ngắm. Tuổi mười bảy của Thúy phút này, mới đích thực là hình ảnh một nhánh hoa hàm tiếu. Nhánh hoa đang nở dần từng cánh dưới cái ánh nắng chói lọi nhất, chan hòa nhất của bình minh.

Người chủ tiệm đưa bọn Trước đến tận bàn; kéo ghế cho từng người ngồi xuống, cúi gập đầu chào một lần nữa rồi mới bỏ đi. Một người bồi bàn tiến lại. Trước gọi hai chai Champagne. Và khi nhạc vừa nổi, Trước đã đứng lên mời Phụng ra sân nháy. Trước ôm Phụng thật sát, Phụng đẩy Trước xa ra, nét

mặt nghiêm trang khép kín. Trước hỏi nhỏ:

– Làm sao thế?

Phụng hờn dỗi:

– Chẳng làm sao hết. Tôi chỉ cấm anh một điều.

– Cấm? Điều gì?

– Để cho cháu gái tôi yên.

Trước cười vào mái tóc Phụng, tiếng cười đậm đặng, đều cang:

– Ai dám làm gì cháu gái bà. Nhưng mà này, năm nay nó mười bảy tuổi rồi. Cứ giam nhốt mãi nó vào gấu váy bà đâu có được. Phải để cho nó sống. Xưa ai cấm duyên bà...

Phụng giận dữ ngắt ngang lời Trước:

– Đừng ví von nữa. Thối lắm. Đã đành cháu gái moa đã lớn. Đã đành phải để cho nó sống. Đã đành rồi nó sẽ lấy chồng và moa sẽ

mất nó. Nhưng nó sống với ai thì được. Chú nghìn lần không để cho nó sống với một thằng đàn ông như toa.

Trước làm bộ mất lòng:

– Bà cho tôi là một thứ hủi?

Phụng không phải tay vừa. Nàng đối đáp liền:

– Còn hơn hủi.

Trước bật cười lớn. Những người như Trước và Phụng sinh ra để hiểu nhau. Hiểu đến tận cùng ở nhau những cái hồng, những cái xấu, những cái che giấu mà người khác không bao giờ dò đoán được. Kiểu như họ là những con bạc lão luyện gặp nhau trong một ván bài, hiểu nhau từng nước đi tiên, từng lần tháu cáy, không ai đánh lừa, không ai qua mặt được ai,

Trước khen:

– Cháu gái bà đẹp lắm.

Phụng nhún vai:

- Cố nhiên.
- Tại sao lại cố nhiên?
- Cô đẹp thì cháu phải đẹp.

Câu chuyện ngừng lại một phút. Trước nắn nót một bước Boston thật bay lượn. Chân người đàn ông luồn trong thân người đàn bà, Trước kéo Phụng tiến mau theo. Trước lùi lại. Bước nhảy chấm dứt với hai vòng xoay tròn ngoạn mục, đưa Trước và Phụng từ góc sàn nhảy này đến góc sàn nhảy khác. Nhiều tiếng xì xào tán phục nổi lên.

Trước khoái chí, hỏi Phụng bằng một giọng tự đắc đáng ghét:

- Được không?

Phụng bật cười, bĩu môi:

- Tạm được.

– Tạm được thôi à? Phải nói là nhất. Nhảy như moa vừa nhảy, phải nói là nhất thế giới.

– Đồng ý. Nhất thế giới.

Phụng muốn lảng sang chuyện khác. Nhưng Trước chưa quên được Thúy:

– Hôm nào moa mời riêng hai cô cháu toa đi chơi.

– Đi chơi là đi đâu.

– Đi ăn. Đi nhảy. Muốn đi đâu cũng được.

Phụng mát mẻ:

– Rồi đến bao giờ toa mời riêng cháu moa?

– Toa đồng ý?

– Còn lâu. Moa nhắc lại lần cuối cùng. Trái cấm đỏ. Cấm không được động chạm tới.

– Thôi vậy. Bây giờ nói chuyện chúng mình.

– Thế có hơn không.

Trước hạ giọng thì thầm:

– Mai tới nhé!

– Ở đâu?

– Vẫn ở chỗ cũ.

Phụng ngập ngừng:

– Để xem lại đã.

– Xem lại làm gì. Nhất định đi. Chiều mai, năm giờ.

Phụng lắc đầu:

– Năm giờ thì không được.

– Rất được.

– Moa không đến.

– Toa sẽ đến.

– Sao biết.

– Biết chứ sao không. Toa bảo toa không đến. Nhưng moa vẫn đợi như thường và toa sẽ đến.

Phụng nín thinh. Sự nín thinh của người đàn bà, Trước biết là một ứng thuận. Y biết y ôm thật chặt trong tay một thân thể và thân thể đó là một khối lửa bỏng cháy của dục tình. Phụng cũng biết như vậy. Cái yếu nhất của nàng chính là thân thể nàng. Hoan lạc xác thịt là một quyến rũ mê đắm mà không bao giờ Phụng có đủ nghị lực cưỡng chống. Trước vừa đề nghị, trong đầu óc bỗng chồn rạo rục của Phụng, hình ảnh một căn buồng đã hiện ra. Trước thuê căn buồng có máy lạnh ấy, căn buồng ở cuối dãy hành lang tầng lầu thứ năm một buyn-đinh mới xây trong Chợ Lớn đã được gần hai năm. Căn buồng là nơi chốn hò hẹn của Trước với những người đàn bà như Phụng.

Phụng nhớ nàng đã đến đó ba lần. Người gác cổng kín đáo. Khu phố khuất nẻo. Cầu

thang yên lặng. Căn buồng có máy lạnh trang hoàng cực kỳ diêm dúa, đầy đủ những tiện nghi làm vừa lòng người đàn bà khó tính nhất. Đệm, chăn gối, rèm cửa, thảm, bồn tắm đều là những thứ thượng hạng, buồng là một cái tổ quý chỉ có thể có được với một người đàn ông giàu có và chịu chơi như Trước. Và Phụng đã đến. Nàng biết nàng không nên đến. Nàng bảo Trước là không bao giờ nàng đến, nhưng rồi cuối cùng nàng đã tới. Sự đòi hỏi của xác thịt bao giờ cũng là sự đòi hỏi cấp bách và điên cuồng nhất. Điều thảm thương và đáng tức cười là Phụng không dành cho Trước được một mảy may cảm tình nào. Ăn nằm với Trước, làm tình với Trước chỉ là một cần thiết mà Phụng không bỏ qua được. Sau lần đầu tiên đến với Trước, lúc trở về, kéo lê tấm thân rã rời mỗi mệt trên những bậc thang đi xuống, Phụng đã thề nguyện với nàng là không bao giờ nàng còn trở lại. Lần đầu tiên với Trước cũng là lần cuối cùng.

Rất nhiều lần Phụng muốn cưỡng chống

lại nếp sống sa đọa của nàng, nếp sống như một con đường đổ dốc, càng ngày càng đưa nàng xuống thấp.

Đoạn tang chồng, Phụng thành thực muốn làm lại cuộc đời. Một cuộc đời có tình yêu và hạnh phúc. Một cuộc đời có những buổi sáng bình yên nối dài với những buổi chiều yên tĩnh, dưới một mái nhà ấm áp, bên cạnh một người chồng mới, may mắn hơn người chồng cũ.

Phụng ao ước thứ hạnh phúc đơn giản đó. Ao ước thành thực. Và thành thực muốn thực hiện. Nàng biết nàng chưa già nhưng nàng cũng không còn trẻ nữa. Gần bốn mươi tuổi rồi. Đã nửa đời. Gần bốn mươi tuổi rồi. Đã xế trưa. Đã về chiều. Đã đến lúc người đàn bà phiêu lãng nhất phải chấm dứt phiêu lãng. Để cắm thuyền lãng du ở một bến bờ nào.

Nghĩ thế vậy rồi mà Phụng lại tiếp tục vào dòng thác lũ. Nàng kiểm soát, nàng làm chủ được hết thấy. Duy có một điều Phụng khô-

ng làm chủ được. Cái sự ngỗ ngược thác loạn ấy là khối da thịt đêm ngày còn thèm muốn rạo rức của Phụng. Là bộ ngực nàng tuy đã nặng nhưng còn dào dạt thanh xuân. Là cặp đùi nàng còn tròn lẳn. Là cánh tay nàng còn muốn ôm ghì. Là cặp môi nàng còn muốn trao hôn. Là những đường dây cảm xúc vẫn rung lên với từng lần ham muốn. Thân thể đó là một loài ma quỷ. Nó không chịu vâng theo Phụng. Phụng là nô lệ của nó. Và bởi vậy mà Phụng vẫn trở lại căn buồng của Trước. Trở lại mỗi lần Trước muốn.

* * *

Bản boston chấm dứt. Đèn sàn nhảy màu xanh nhạt huyền ảo chợt chuyển sang màu đỏ chói. Một bản tango khác bắt đầu. Nhạc hừng hờ, lê thê. Nhạc dài ra như một kéo chạy mãi miết. Nhạc cuốn lại như một ôm ấp nồng nàn. Trước lại biểu diễn tài nhảy của y một lần nữa. Rồi hai người trở về bàn.

Oanh khen, nửa mả mai, nửa đũa cột:

– Đẹp đôi lắm.

Phụng ngồi xuống ghế, lườm Oanh. Và trả miếng:

– Mày nhẩy với anh Trước cũng đẹp đôi như vậy.

– Còn lâu.

– Còn lâu cái gì?

– Còn lâu mới nhẩy với nó.

Oanh cười:

– Tao ghét nó. Nó cũng không ưa gì tao. Thế là hòa.

Oanh ghé vào tai Phụng, nói nhỏ chỉ đủ cho Phụng nghe thấy:

– Nó đã mời mày đến cái tổ quỷ của nó chưa?

Phụng giật mình. Giao du với Oanh là một cái thú. Oanh là một người bạn không thể thích hợp hơn. Nhưng giao du với Oanh còn là một nguy hiểm. Oanh có hàng nghìn con mắt, hàng trăm cái tai. Cái gì Oanh cũng biết, kể cả những bí mật giấu kín nhất. Chuyện đi lại giữa nàng và Trước, Phụng muốn giấu kín. Nàng tâm sự hết với Oanh. Riêng cái việc đã ba lần tới căn buồng bí mật với Trước thì không.

Vậy mà Oanh cũng biết. Hay là Oanh bắt nạt? Nguy hiểm thật. Phụng làm bộ ngơ ngác:

– Tổ quý nào?

Oanh nhìn Phụng chăm chăm:

– Cô ả không biết?

– Đừng gọi tao là cô ả.

– Thì bà lớn vậy, bà lớn không biết? Bà lớn đừng đóng kịch với con này. Coi chừng à! Giữ cho kỹ. Cháu gái mày nó biết, nó sẽ có những

ý nghĩ mới về người cô đáng kính của nó. Tao biết từ lâu. Đừng giấu tao. Mày đóng kịch còn dở lắm. Chưa qua được mắt tao đâu.

Phụng đành thú nhận bằng cách ngồi im. Bồi đưa champagne đến. Hai chai rượu ngâm nước đá lạnh buốt trong hai cái “sô” bạc. Cổ chai bọc kín trong một cái khăn ăn trắng toát.

Hai tiếng nổ. Chắt rượu vàng ánh màu mả nào được rót vào năm cái ly có chân. Rượu sủi tăm thành những tiếng lách tách vui tai. Bầu không khí chợt có một vẻ đài các sang trọng hơn trước. Trước trịnh trọng đưa một ly rượu cho Thúy, bắt nàng đỡ lấy:

– Phút này mới đúng là phút của sinh nhật. Nào, chúng mình nâng ly chúc cho cô Thúy những điều tốt đẹp nhất.

Thúy nâng ly rượu, rồi đặt ly rượu xuống. Từ phút vào tiệm nhẩy, tới lúc ngồi xuống ghế, cảnh tượng chung quanh đã thu hút sự tò mò của nàng. Những người đàn ông, những

người đàn bà ôm ghì lấy nhau, những cánh tay ôm, những bước chân đưa, lần đầu tiên Thúy được tận mắt nhìn thấy. Và sự nhìn thấy này thấm dần vào cảm giác Thúy, như một hơi lửa bỏng rát. Thúy cố gắng giữ một bề ngoài bình tĩnh. Kỳ thực là Thúy đã bị xúc động. Xúc động mãnh liệt. Nàng chỉ muốn nhạc lại tấu lên, mọi người lại kéo nhau ra sàn nhảy. Cho Thúy được nhìn nhiều hơn nữa cái cảnh tượng lạ lùng mới thấy lần đầu.

Trước nghiêng người cho thật gần Thúy:

– Nào. Mời cô Thúy.

Thúy rụt cổ cười:

– Tôi không biết uống.

– Đã đến lúc phải biết. Người con gái bây giờ phải sống cho văn minh. Không biết khiêu vũ, không biết uống rượu là hai điều không thể tha thứ được.

Oanh cũng giục nàng nâng ly khiến Thúy không thoái thác được nữa.

Trước khen:

– Hay lắm. Uống thẳng một hơi.

Thúy nhắm mắt lại, ngửa cổ, rùng mình, đổ thẳng ly rượu vào cuống họng. Thoạt đầu nàng chỉ thấy chua và đắng. Như không phải là rượu mà là nàng vừa uống xong một liều thuốc. Rồi chất rượu thấm vào cơ thể. Một lò lửa được nhen lên. Một cảm giác bàng hoàng đưa tới một trạng thái choáng váng. Đầu như nặng hơn trong một quay đảo dịu dàng. Tim đập mạnh hơn cùng với những mạch máu dồn dập. Thúy đặt cái ly xuống mặt bàn, ánh mắt lang thang. Nàng lại rùng mình một lần nữa.

Trước phá lên cười:

– Ly rượu thứ nhất?

Thúy gật:

– Thứ nhất.

- Cô thấy thế nào?
- Chẳng ngon lành gì hết.

Mọi người cùng cười ồ. Trước thản nhiên rót cho Thúy ly thứ hai. Một ly cũng đầy tràn như ly đầu.

- Rồi cô sẽ thấy ngon. Và thích.

Phụng cau mặt, lườm Trước:

- Thôi. Nó say rồi đấy.
- Say mới vui. Mừng sinh nhật mà.

Sinh nhật. Năm nay tôi đã mười bảy tuổi. Tôi đã lớn. Tôi không còn là một đứa con nít. Người ta bảo tuổi trẻ bây giờ là cái tuổi trẻ của phá vỡ, của thoát ly và cha mẹ là những người không hiểu được mình. Và gia đình là tù ngục. Mừng cho tuổi mười bảy của tôi. Mừng cho lần đầu tiên tôi tới vũ trường. Mừng cho ly rượu thứ nhất đánh thức thân thể và cảm giác trong một đánh thức bàng hoàng kỳ thú. Thúy nhủ thầm với nàng bằng mấy lời chúc mừng.

Và mặc dầu biết Phụng không bằng lòng, nàng nâng ly rượu thứ hai lên môi. Trước nói đúng. Ly rượu thứ hai đã khác hẳn với ly thứ nhất. Thúy không thấy nó đắng và chát nữa. Mà nó ngây ngất và nó ngọt lịm. Qua ánh mắt lim dim, căn phòng mênh mông chợt như đổi khác. Mơ hồ và huyền ảo. Những ánh đèn cũng như nhảy múa theo một thứ nhịp điệu nào. Nhạc trầm hơn. Bộng hơn. Những khuôn mặt chợt như được vây bọc bởi một thoáng khỏi lung linh. Thúy sống một cảm giác chập chờn. Nàng nghe tiếng cười của Oanh và giọng nói nghiêm khắc của Phụng:

– Say rồi hả?

Thúy cãi, tuy nàng đã say thật:

– Đâu có.

– Đừng uống nữa.

Phụng lấy cái ly của Thúy cất rất xa ở một góc bàn. Nhạc lại nổi. Trước đứng lên. Y còn muốn trở tài, muốn biểu diễn nhiều hơn nữa.

Phụng theo Trước ra sàn nhảy. Oanh đứng lên đi vào toilette. Để chống với cơn say đang đe dọa xâm chiếm, Thúy cố gắng ngồi thẳng người lên. Nàng mở mắt thật lớn ném cái nhìn vào những dãy bàn ghế bao quanh sàn nhảy.

Tầm mắt Thúy ngừng lại ở một người đàn ông. Người đàn ông ấy đang nhìn Thúy đắm đắm. Y khẽ nhếch mép, như muốn mỉm cười với nàng.

Hai bàn cách nhau khá xa. Nhưng Thúy nhìn thấy người đàn ông thật rõ. Chàng ngồi ở cái bàn sát sàn nhảy, đối diện với giàn nhạc. Chàng ngồi đó từ lúc nào, chàng đến từ bao giờ, Thúy không rõ. Nàng chỉ dám đoán là người đàn ông đến từ lâu, trước lúc nàng tới. Ước đoán này căn cứ qua một đồng ly ngón ngang trên mặt bàn của chàng, mỗi ly là một ly rượu mạnh đã uống cạn. Người đàn ông ngồi với hai vũ nữ. Nhưng không nhảy. Chỉ uống. Và bây giờ thì chàng và Thúy yên lặng ngó nhìn nhau.

Cái nhìn của người đàn ông, thật là một cái nhìn kỳ lạ. Chưa từng có một người đàn ông nào có một cái nhìn như thế, một cái nhìn ở đó toát ra một cái gì vừa dịu dàng vừa hung dữ, cái nhìn chạm đụng vào thân thể da thịt Thúy làm rung động Thúy bằng một rung động Thúy chưa từng cảm thấy bao giờ. Trong một khoảnh khắc kỳ lạ, Thúy đã bị cái nhìn ấy, một cái nhìn ném đến từ thật xa, bao bọc và chiếm đoạt. Thúy chột như bị tách rời với những người đang ngồi cùng một bàn với nàng.

Nàng không nghe thấy Trước và cô đang nói chuyện với nhau nữa. Cũng không nghe thấy nữa tiếng đàn tiếng hát. Cũng không nhìn thấy nữa những hình bóng đang thướt tha di động trước mặt.

Oanh thích nhẹ vào cánh tay làm Thúy giật mình. Tự nhiên Thúy đỏ bừng mặt. Cảm thấy ngượng ngập lúng túng như Oanh vừa bắt được quả tang một việc làm thâm lén. Và việc đó là một việc không hay.

– Nghĩ gì mà ngăn người ra thế?

– Đâu có.

Oanh thật tinh mắt. Oanh biết có một người nào đó trong tiệm nháy đang thu hút cái nhìn của Thúy. Oanh nhìn theo hướng Thúy nhìn. Oanh đã nhận ra người đàn ông mà Thúy đang nhìn là ai. Oanh gọi Phụng:

– Này, Phụng!

– Gì thế.

– Mà thấy ai ngồi kia không?

– Ai.

– Anh Trường.

Phụng nhúu mày:

– Trường nào thế nhỉ?

– Trường hôm nọ hai chúng mình gặp ở phòng trà trên đường Tự Do đó. Nhớ không?

Phụng nhìn theo ngón tay trở của Oanh. Đúng là Trường rồi. Đúng là người đàn ông mà phục sức chải chuốt và điệu dáng thanh lịch đã làm Phụng chú ý. Rất tiếc hôm đó nàng phải đi với Oanh tới một sông bạc. Nếu không, nàng đã ngồi lại lâu hơn, nói chuyện với Trường nhiều hơn. Phụng còn nhớ khi nàng và Oanh bỏ đi, suốt dọc đường từ phòng trà đến sông bạc, Oanh đã nói chuyện thật nhiều với Phụng về Trường. Tới cuộc đời tình ái đặc biệt của Trường. Phụng không tỏ ý kiến gì. Nhưng trong thâm tâm, nàng đã muốn làm quen với Trường ngay sau lần gặp gỡ thú nhất.

– Nhớ rồi.

Thúy giật mình khi nghe thấy Phụng nói với Oanh:

– Mời sang đây chơi.

Trước hỏi:

– Mời ai thế?

Oanh nói:

– Anh Trường. Anh quen không nhỉ?

Trước do dự mất một giây rồi mới tìm được trả lời. Trước không quen Trường và ngược lại, Trường cũng không quen Trước. Nhưng hai người đàn ông biết nhau từ lâu. Sài Gòn là một thành phố lớn. Nhưng những nơi ăn chơi sang trọng và nổi tiếng của Sài Gòn không nhiều lắm. Bởi vậy mà những người ăn chơi lọc lõi thường đụng đầu nhau ở một số những tiệm ăn và những vũ trường. Đó là trường hợp đã xảy ra cho Trường. Trước đụng đầu nhiều lần với Trường. Ở phía Trước là những đụng đầu không tốt đẹp.

Nhiều người đàn bà quen biết Trước đã thản nhiên bỏ Trước để đi với Trường khiến Trước rất tức giận mà không làm gì được. Trước thành công dễ dàng trước bất cứ người đàn bà nào, nhưng Trường còn thành công dễ dàng và mau chóng hơn.

Hai người đàn ông tuy không muốn thế, đã mặc nhiên trở thành hai đối thủ.

Điều Trước phải công nhận, công nhận một cách bức tức và thù hằn là đương đầu nào Trước cũng thua và Trường cũng thắng. Sự thù ghét ngấm ngấm và càng ngày càng gia tăng đẩy Trước tới những hành động đánh lén rất dê tiện.

Để hạ nhục để bôi nhọ kẻ tình địch lợi hại đã đánh ngã y không biết bao nhiêu lần trên võ đài tình ái, Trước không bỏ lỡ một cơ hội nào cho những điều kẻ xấu của Trước, Trường hiện hình trong hình dung và tưởng tượng những người đàn bà chưa gặp Trường như một con yêu râu xanh đáng ghê sợ và đáng tránh xa. Những điều Trước kể về Trường, một phần là những sự thật được phóng đại thêm, một phần là những bịa đặt, những vu cáo trắng trợn.

Nhiều người bạn, trong số có Oanh, đã cho Trường biết rõ dã tâm và những thủ đoạn

đê hèn ném đá giấu tay của Trước. Trường chỉ cười, gạt đi, không mảy may tỏ vẻ quan tâm đến.

Thái độ thản nhiên của Trường vì thế đã bị hiểu lầm. Một lần, Oanh, sau khi báo tin và thuật lại cho Trường một hành động vu khống mới của Trước, đã tức giận khi Trường chỉ mỉm cười, cảm ơn và nói lảng sang chuyện khác.

– Anh không có thái độ gì?

Trường lắc đầu:

– Không.

Oanh hừ một tiếng giận dữ:

– Lạ thật.

Trường cười:

– Tại sao?

– Nó nói xấu anh...

Trường cắt ngang lời Oanh bằng một câu trả lời làm Oanh đã tức giận càng tức giận thêm:

– Tôi xấu thật mà!

– Anh sợ nó?

Trường ngẫm nghĩ rồi nghiêm trang gật đầu:

– Oanh muốn nghĩ như thế cũng được.

– Chán anh lắm.

– Tôi chán tôi từ lâu rồi.

Mấy năm trở lại đây, cùng với một tâm trạng chán chường như một vết dầu loang càng ngày càng lan rộng càng kín trùm trong trí não, Trường không còn một ý nghĩ tốt đẹp nào nữa về con người và đời sống chàng. Những ngày tháng điên cuồng và hoa bướm của một tuổi trẻ đã qua đi. Những mộng tưởng nồn nà tan biến. Những ước ao, những dự định không thành. Một buổi chiều nào, mây

bay trong hỗn, nặng nghiêng trên đời, Trường chột như khám phá được cho chàng một sự thật. Sự thật của một đời sống mỗi mết, không còn ý nghĩa. Trường đổi thay ghê gớm với sự đổi thay muộn màng này. Chàng không còn nóng nảy và hiếu thắng như ngày trước.

Hồi trẻ, kẻ nào đụng chạm tới chàng như Trước, kẻ đó nhất định không thể được Trường bỏ qua, Chàng sẽ kiếm tìm ngay kẻ hỗn xược. Hỏi cho ra chuyện. Tặng cho kẻ hỗn xược một bài học đích đáng. Bây giờ Trường không còn là Trường ngày xưa. Chàng sống, hình bóng, âm thầm và lặng lẽ. Chàng sống cho qua ngày hết tháng, mặc cho dư luận muốn đặt điều, muốn nói xấu thế nào cũng được.

Mỗi buổi sáng, ngồi một mình nhấp chén trà tàu như một ông già đợi chờ cái chết, Trường có cảm tưởng trong chàng một ngọn lửa hồng nào đã tắt; một mùa hè rực rỡ nào đã hết cho lả tả và lạnh buốt một mùa đông dài phủ kín tâm linh. Và như thế, Trường đã tha

thứ, đã bỏ qua cho mọi thái độ khiêu khích của Trước.

Thấy Oanh đề nghị với Phụng mời Trường lại bàn và thấy đề nghị ấy được Phụng tán thành tức khắc, Trước nghiêng răng, tức giận. Một lần nữa, y lại thấy y thua. Hình ảnh một võ đài tình ái lại hiện ra. Tiếng trống nổi lên. Một lần nữa y lại bị Trường đánh ngã. Một lần nữa đứng trước một người đàn bà, Trường vẫn có một sức quyến rũ hơn của y một nghìn lần.

Trước phản đối, một cách khéo léo:

– E thế không tiện.

Oanh trừng mắt:

– Sao không tiện?

Trước chỉ tay sang bàn Trường:

– Ông ta đang ngồi với bạn gái của ông ta mà.

– Vũ nữ chớ bạn gái nào.

Trước đàn ông ngồi im. Vừa lúc đó, hai người vũ nữ ngồi với Trường cùng đứng lên sang bàn khác. Oanh lập tức lớn tiếng:

– Anh Trường.

Trường nhìn sang. Chỉ tay vào ngực chàng. Oanh cười gật đầu:

– Phải, anh. Sang đây.

Trường nhìn đồng hồ tay. Mới mười giờ thiếu mười lăm. Còn sớm quá. Còn cả một đêm dài nguyên vẹn trước mặt. Người gái chơi hẹn chàng ở nhà đêm nay, chỉ mười hai giờ đêm mới đến. Căn nhà lạnh lẽo trống trơn hiện lên trong óc mang vẻ im lặng buồn bã của một nhà mồ. Về? Để nhìn cái bóng mình bất động trên những vì tường câm nín? Về? Để đi đi lại lại như một con thú mắc bẫy với những giây phút buồn tênh chậm chạp trôi đi, những giây phút nặng, xám và lê thê. Tối nay, Trường cảm thấy chán ngán đến cực điểm sự

cô đơn đẽ nặng lên tâm hồn. Ở lại cũng không vui gì. Nhưng về còn buồn chán gấp bội.

Trường đã ngà ngà say. Chàng muốn uống thêm một ly nữa. Mặt khác. Trường muốn biết thêm người đàn bà mặc áo đen chàng gặp hôm nào ở quán nước. Hôm ấy nàng chỉ im lặng nhìn chàng. Nàng có một thân hình chứa đầy chất nổ. Oanh đã gọi. Thì sang một chút xem sao.

Trường tắc lưỡi, vẫy tay gọi bồi tách tiến. Đoạn, chàng đẩy ghế đứng lên, đi sang bàn Oanh.

* * *

Thúy nhìn không chớp mắt người đàn ông đang lách qua những hàng ghế, tiến lại. Thúy thầm nói với nàng là người đàn ông có một dáng thật đẹp. Người đàn bà đi phải đi như liễu. Uyển chuyển, thướt tha từng bước. Người đàn ông đi, phải khỏe như thông. Rất

thẳng người và rất đỉnh đặc nghiêm trang. Thúy đang nhìn thấy một người đàn ông có một dáng đi đầy cốt cách uy nghi như thế.

Rồi Thúy nhìn sang Phụng. Và ngạc nhiên khi thấy Phụng cũng có vẻ xúc động như nàng. Trường đứng lại trước mặt Thúy. Chàng nói với Oanh, đầu hơi cúi xuống, miệng hơi mỉm cười:

– Tôi có lầm không?

Oanh cười lớn:

– Không, mời anh sang đây. Không phải mời người khác đâu.

Oanh nói tiếp, chỉ ghế mời Trường ngồi xuống:

– Người khác lầm chớ anh Trường có lầm bao giờ.

Trường gật đầu chào mọi người, ngồi xuống. Thúy nghe thấy tiếng cười của người đàn ông. Tiếng cười nhỏ nhưng ấm áp, và

giọng nói của chàng. Giọng nói trầm, thấp:

– Có chứ. Ai cũng lầm dăm bảy nghìn lần trong đời. Tôi là người lầm nhiều nhất.

Oanh hỏi:

– Anh Trường còn nhớ chị Phụng không nhỉ?

Trường nhìn Phụng. Nàng không còn mặc bộ complet đen như buổi sáng chàng gặp nàng lần đầu tiên trong quán nước. Chiếc áo màu và mái tóc uốn cao cùng với màu hồng của phấn, màu đỏ của son tạo cho Phụng tối nay một vẻ trẻ trung yêu đời hơn. Nàng lại vừa uống một ly rượu. Men rượu làm cho ánh mắt Phụng long lanh. Trường có cảm tưởng như đêm nay Phụng đã thoát ra khỏi cái vỏ cách biệt của nàng. Đồng thời nàng cũng vừa phơi bày một khía cạnh nào đó của con người nàng, một khía cạnh thâm kín và chứa giấu.

– Nhớ chứ.

Phụng từ tốn:

– Tưởng ông quên.

Trường ngạc nhiên:

– Tại sao bà lại tưởng thế.

– Vì tôi nghĩ một người đàn bà như tôi không có gì đáng nhớ.

– Tôi nghĩ khác. Hôm nay, tôi thấy bà vui hơn lần trước.

– Vì tôi vừa nghĩ đến lần trước gặp ông. Ông đã đem lại may mắn lạ thường cho tôi.

– Tôi không hiểu.

Oanh và Phụng nhìn nhau, cùng cười:

– Hôm đó chúng tôi đi đánh bạc sau khi gặp anh. Chị Phụng được. Cả làng thua. Riêng chị Phụng được hết. Chị Phụng bảo ra ngõ gặp trai có khác.

– Anh là thần tài của chị ấy đấy.

– Thật sao? Tôi không thể ngờ. Tôi được tiếng là kẻ chỉ đem lại bất hạnh cho người tôi gặp.

Phụng hỏi:

– Dù chỉ gặp một lần.

– Dạ, dù chỉ gặp một lần.

– Ông thấy là không đúng rồi nhé. A xin giới thiệu với ông, ông Trước bạn tôi.

Hai người đàn ông chào nhau bằng một gật đầu kiểu cách và bằng một cái bắt tay lạnh nhạt. Trường thản nhiên như không, nhìn thẳng vào mắt Trước. Trước chịu đựng cái nhìn xem thường của Trường. Nhưng y không giữ được khó chịu.

– Và đây là Thúy. Con gái tôi. Hôm nay là ngày sinh nhật cháu.

Trường nhìn cái ly có chân và hai chai rượu nằm nghiêng trong hai xô đá, gật đầu:

– Tôi đã thấy. Thật là một tình cờ. Hôm nay cũng là ngày sinh nhật của tôi nữa.

Oanh đập vào tay Trường:

– Anh này ba xạo.

– Đúng. Tôi nói đùa cho vui, Tôi không có sinh nhật.

Trường nhìn sang người con gái. Nàng trẻ quá. Nàng chỉ mới như một trái cây vừa chín tới, trái cây treo cao trên một đầu cành thanh xuân. Một hình ảnh cũ chột trở lại trong hồi tưởng Trường. Hình ảnh của chính chàng, một thời kỳ đã nhạt nhòa sau lớp sương mù dày đặc của quá khứ. Thời kỳ đó, mỗi lần sinh nhật của Trường là một ngày hội. Trong tuổi trẻ người ta chờ đợi mỗi lần kỷ niệm sinh nhật bằng cái tâm trạng náo nức của một đứa nhỏ chờ đợi giao thừa, chờ đợi mùa xuân. Ngày xưa, năm nào Trường cũng kỷ niệm sinh nhật bằng buổi họp mặt với đám bạn hữu cùng tuổi. Đám thanh niên ồn ào kéo đến nhà,

uống rượu thật say, đàn hát rồi kéo nhau đi nhảy đến sáng. Những người bạn gái gửi quà tặng cho Trường, những quà tặng mà Trường giữ gìn nâng niu như những kỷ niệm quý báu.

Những năm gần đây, Trường đã chôn chết, đã bỏ qua không biết bao nhiêu lần sinh nhật. Mỗi tuổi có thêm trước kia là một tuổi vàng tuổi ngọc. Mỗi tuổi có thêm bây giờ chỉ còn là một tuổi buồn. Người ta không thể ăn mừng một cái gì chỉ còn mang trong nó và theo nó một ý nghĩa chán chường và buồn bã. Trường không đến dự những lễ sinh nhật nữa. Của chàng, chàng cũng bỏ qua luôn. Tối nay, lạc tới bàn tiệc có rượu champagne mừng ngày sinh nhật, Trường lại thấy mình đã già với một tuổi xuân nào đã mất. Oanh gọi bồi lấy thêm ly, rót rượu mời Trường. Trường quay lại Thúy:

– Mừng cô.

Thúy đáp, ngượng ngập:

– Cảm ơn ông.

Trường nâng ly lên môi, uống một hơi. Im lặng một lát. Mọi người cùng như muốn tìm một chuyện gì để nói, nhưng chưa tìm ra được. Trường châm thuốc lá hút, biết Phụng đang nhìn sang chàng bằng một cái nhìn nặng trĩu ý nghĩa.

Điều này, Trường không lầm. Trường đến, chỉ cần chàng ngồi ghế, đối diện với nàng, sự có mặt của người đàn ông phong nhã và rất đẹp trai kia đã đốt cháy trong Phụng một ngọn lửa thèm muốn rạo rực. Trong Phụng, có một con thú dữ lim dim. Nó nằm im, như ngủ. Nhưng kỳ thực nó chỉ giả vờ ngủ. Và Trường tới, con thú của dục tình dồn nén trong Phụng đã thức dậy.

Một sức mạnh thôi thúc như một ngọn triều dâng cao ào ạt chảy tràn trên những cảm giác thành linh bốc lửa. Người đàn ông ngồi kia, đáng lẽ phải nằm với nàng trên một mặt đệm nào đó. Đôi cánh tay khỏe mạnh kia đáng lẽ phải ôm ghì lấy khối da thịt bồng bồng của

nàng, bằng một ôm ghì vừa ngậy ngất, vừa đau đớn. Phụng nhắm mắt lại. Nàng sống với một tưởng tượng mê đắm.

Trên giàn nhạc những âm điệu thánh thót chột nổi. Đèn sàn nhảy xanh biếc. Căn phòng tối hơn, sửa soạn cho bản nhạc mùi mẫn một không khí dẫn nhập thích hợp. Phụng nhủ thầm với nàng là bản nhạc ướt đẫm tình cảm này, nàng phải được nhảy nó với Trường. Với Trường và không với một người đàn ông khác.

Trước thật nhanh. Y đã đứng lên:

– Phụng!

Thản nhiên như không. Phụng đưa mắt nhìn Trường. Cái nhìn của nàng là một yêu cầu khẩn khoản. Nàng nói:

– Bản sau đi, anh Trước. Bản này tôi muốn mời ông Trường. Ông cho tôi được nhảy với ông bản này.

Trước vừa ngượng vừa tức giận. Nhưng y cũng đành ngồi xuống và đưa tay:

– Xin cử tự nhiên.

Ra tới sàn nhà, Trường vòng tay đỡ lấy cái vùng mềm mại óng ả ấy là phien lưng mát dịu của người đàn bà. Hơi thở của Phụng nóng hổi phả vào cổ Trường. Trường nhẹ nhàng dẫn Phụng vào khiêu vũ bằng những bước chân từ tốn. Chàng cười:

– Bà làm thế không nên.

– Tôi làm gì đâu.

– Bà vừa từ chối nhà với Trước. Y nhảy giỏi như một bực thầy. Tôi tưởng người đàn bà nào cũng phải thích nhảy với y.

– Tôi không phải là cái ông vừa nói. Tôi không phải là bất cứ một người đàn bà nào.

– Tôi biết. Bà là một người đàn bà khác thường.

- Một người đàn bà đặc biệt.
- Ông quá khen.
- Tôi không biết khen ai bao giờ. Tôi chỉ nói những điều tôi nghĩ là đúng và muốn nói. Nhưng bà không nên tàn nhẫn như thế. Trước sẽ thù tôi.

Phụng nhún vai cười:

- Chẳng hại gì. Tôi rất thẳng thắn. Không ưa ai được là tôi ra mặt liền.

Trường đưa Phụng ra giữa piste. Những cặp mắt nhìn theo của Thúy, Oanh, Trước đã khuất sau những bờ vai và những mái tóc. Di động giữa một đám người xa lạ, tự nhiên Trường và Phụng đều cảm thấy thoải mái dễ chịu hơn. Trường kéo sát người đàn bà lại gần. Vòng tay chàng ôm khít lấy lưng Phụng thành một vòng đai mềm mại. Phụng lim dim mắt, để mặc cho Trường đưa nàng đi.

Trường nhảy không giỏi bằng Trước. Nhưng nhảy với Trường Phụng lại thấy thích thú hơn.

Chàng đẩy nàng tới lui bằng những bước chân cũng đơn giản như điệu nhảy của mọi người và Phụng cảm tưởng như khiêu vũ, nếu với Trước là cả một nghệ thuật cầu kỳ, với Trường lại chỉ là một trò đùa không quan trọng. Im lặng một lát, rồi câu chuyện tiếp tục.

– Ông hay đi nhảy?

– Vâng. Ngày trước.

– Bây giờ thì không?

– Thỉnh thoảng. Tôi trở lại tiệm nhảy để thấy rằng cái không khí ngày xưa không còn nữa. Ít nhất là với tôi. Trở lại vũ trường tôi có cảm tưởng như trở về với những khung cảnh, những khuôn mặt dĩ vãng. Đó là điều tôi không thích.

Phụng cười:

- Ông không muốn sống với kỷ niệm?
- Không.
- Kỷ niệm đẹp lắm chứ?
- Nhưng nó không giúp ích gì cho tôi hết. Những cái đã qua là qua đi. Tôi không thích thấp những nhánh hương xót thương trên những nấm mồ.
- Ông vững vàng lắm nhỉ.
- Trái lại là đằng khác. Bà thấy không, đôi khi những bóng ma quá khứ hiện về, và những bóng ma ấy làm chúng ta hãi hùng và khiếp sợ.
- Ông có một quá khứ đặc biệt.
- Tại sao bà biết.
- Mọi người đều nói về ông như thế. Nói ông có một quá khứ oanh liệt.

Trường cười:

– Oanh liệt trên khía cạnh nào?

Phụng ngược mắt nhìn Trường. Trường cúi xuống. Trong khoảnh khắc hai cái nhìn bắt gặp nhau. Thật sát. Thật gần. Đôi mắt Phụng nồng nàn ánh lửa khiến Trường nghĩ đến hình ảnh một ngọn lửa. Một ngọn lửa đang ngùn ngụt bốc cháy. Cặp môi người đàn bà ướm đắm và mở hé. Cả hai người thình lình cùng đi tới ý nghĩ táo bạo bất ngờ là họ có thể hôn nhau, hôn nhau ngay tại chỗ, giữa mọi người, giữa lưng chừng một bản nhạc. Cánh tay Trường ôm lấy ngang lưng người đàn bà chột ghi nhận được ở đó một thoáng rung động. Nhưng cả hai cùng kìm giữ được. Trường hỏi:

– Bà vừa nói tôi có một quá khứ đặc biệt. Bà chưa cho tôi hay đặc biệt ở điểm nào.

Phụng đáp:

– Đàn bà.

– Như thế có gì đặc biệt.

– Có chứ. Hằng trăm hằng nghìn người đàn bà đã đi qua đời ông. Ông là một ngọn đèn.

Phụng cười thành tiếng, nói tiếp:

– Và đàn bà chúng tôi là một lũ thiêu thân.

– Riêng bà thì không. Bà không phải là một cánh thiêu thân.

– Đúng và sai.

– Như thế nào?

– Đôi khi tôi cũng muốn làm một cánh thiêu thân, ném mình vào một ánh lửa. Và cháy. Vấn đề là tôi lựa chọn. Với tôi, thiêu thân cũng được, nhưng phải là thiêu thân vì một ánh lửa nào. Không phải vì bất cứ một ánh lửa nào.

Trường hất hàm về phía bạn Phụng:

– Ông Trước là một ánh lửa đáng cho người đàn bà thiêu thân.

– Không. Với tôi thì không.

Phụng muốn nói « với ông thì có ». Nhưng nàng thôi. Không phải vì nàng không dám nói. Mà nàng cho rằng không cần phải nói.

Căn buồng khách sạn, cái nơi chốn bí mật dành riêng cho hẹn hò tội lỗi và hành lạc che giấu của Trước lại hiện ra trong đầu óc Phụng. Nàng đã phải tới đó nhiều lần. Như người nghiện tới một bàn đèn. Như một tửu đồ tới một quán rượu. Sinh lý bắt buộc người. Sinh lý ở Phụng là một tật nguyên. Nàng là kẻ nô lệ cho xác thịt của nàng. Nhưng bây giờ, nháy với Trường, Phụng không thấy còn phải đến với Trước, trong căn buồng của Trước nữa, Nàng hết muốn Trước. Bây giờ là một người đàn ông khác. Quyến rũ và thanh lịch nghìn lần hơn Trước. Bây giờ là Trường.

Đột nhiên Phụng hỏi:

– Ông ở khách sạn?

– Không. Tôi có nhà riêng. Một căn nhà.

Trong một ngõ hẻm bên Khánh Hội.

Trường không hiểu tại sao Phụng lại hỏi chàng ở khách sạn hay không. Chàng đã ghét cay ghét đắng từ lâu cái không khí khác thường và lạnh lẽo của những căn buồng khách sạn. Những cầu thang khách sạn. Những hành lang khách sạn. Đó là những nơi chốn đã quá quen thuộc với Trường trong quá khứ. Những nơi chốn mà Trường đã rời bỏ, như một đoạn tuyệt, một chặt đứt quyết liệt.

– Tại sao bà nghĩ tôi ở khách sạn.

– Phần lớn những người đàn ông độc thân đều ở khách sạn,

Trường cười:

– Bà biết nhiều về đàn ông lắm nhỉ?

– Đàn bà chúng tôi như thế. Chúng tôi chỉ cần biết một điều. Đó là đàn ông. Đời sống của đàn ông. Nhưng tôi chỉ biết nhiều về những người đàn ông tầm thường. Mà thật ít

về những người đàn ông đặc biệt. Đó là một điều không may mắn.

Ngừng một giây, Phụng nói tiếp, giọng đổi khác, buồn bã và xa vắng:

– Tôi là một người đàn bà không may mắn.

Bản nhạc chấm dứt. Đèn bật sáng. Đám người đưa nhau về bàn trả lại cho sàn nhảy cái mặt gỗ mênh mông bóng loáng. Oanh nhìn Phụng, tủm tỉm cười. Oanh biết Trường đã làm Phụng xúc động không ít. Chỉ thêm một lần gặp mặt tình cờ, chỉ thêm một bản nhạc êm dịu, và như thế đã thừa đủ cho Trường đánh bại ngay được Trước, đánh bại ngay tức khắc và rõ rệt. Oanh ghét Trước thậm tệ. Nàng rất thích thú trước sự việc bất ngờ vừa xảy ra. Là trên cái võ đài tình ái, Trường lại đánh Trước té ngã bằng một trái đấm choáng váng. Để trêu Trước, Oanh gật gù:

– Du dương lắm.

Trường cười diêm dăm, đưa ly rượu lên

môi, uống từng ngụm nhỏ. Chàng định bụng uống hết rượu sẽ đứng lên, cảm ơn, cáo từ, trả lại mấy người đàn bà và những chai champagne mừng sinh nhật cho Trước. Mặc dầu muốn trêu tức Trước cho bõ ghét, nhưng Trường vẫn tôn trọng một thứ quy luật nào đó giữa bọn đàn ông ăn chơi với nhau. Phá đám kẻ khác, xâm phạm vào địa hạt kẻ khác, là một điều Trường không muốn, ngoại trừ những trường hợp đặc biệt. Những trường hợp chàng bị tấn công và bị khiêu khích trước. Và bắt buộc phải trả đũa. Nhảy với Oanh một bản, Trường đưa Oanh về bàn, nghiêng đầu cáo từ:

– Tôi xin phép được đi trước.

Trước làm bộ lịch sự:

– Ông uống thêm với chúng tôi một ly đã.

– Cảm ơn. Tôi có hẹn. Phải về.

Quay sang Thúy:

– Rất bằng lòng được chia vui với tiệc mừng sinh nhật của cô.

Quay sang Phụng:

– Cám ơn bà.

– Hôm nào rảnh mời ông lại chơi.

– Dạ, nếu bà cho biết địa chỉ.

Trước cái nhìn tức giận của Trước, Phụng thản nhiên mở sắc lấy ra một tờ danh thiếp đặt nhẹ vào lòng tay Trường. Trường cất mẩu giấy vào túi, cúi chào mọi người một lần nữa đoạn vượt qua piste, đi thẳng về phía cầu thang.

Phụng và Thúy cùng nhìn theo. Họ nhìn theo cái dáng đi khỏe mạnh của Trường. Cái dáng đi của người đàn ông. Đẹp như thông. Vững như núi. Vừa đỉnh đạc vừa có một vẻ gì cô đơn và cách biệt.

Trường bỏ về, Trước chiếm lại được cái thế của người đàn ông duy nhất không còn bị mờ yếu bởi thứ ánh sáng toát ra từ một người

đàn ông khác, nổi bật hơn y. Để gây lại không khí Trước gọi lớn chai champagne thứ ba. Và y lại kéo Phụng ra piste biểu diễn thêm nhiều « pas » ngoạn mục nữa.

Nhưng mọi cố gắng hâm nóng lại buổi tối ở Trước đều không đưa tới đâu. Trường bỏ đi để lại sau lưng chàng một khoảng trống thật lớn. Một khoảng trống mà Trước không đủ tư cách làm đầy.

Tiệm nhảy thừa dần. Nhạc trên sàn nhảy tỏa xuống cũng lây theo một vẻ hoang vắng bất chợt dàn rộng và bao trùm hết thấy. Những tiếng nhạc đứt quãng và mất hút. Tiếng hát của người ca sĩ dường như cũng đã nhuộm màu mỗi mệ. Đồng hồ chỉ đúng mười một giờ khi Phụng tỏ ý muốn về.

Trước kêu:

– Còn sớm quá mà.

Phụng chỉ Thúy:

– Nó phải về. Thế này đã là khuya quá.

Trước không chịu như thế:

– Mọi lần chúng mình đi với nhau tới sáng.

Phụng lạnh lùng:

– Lần này khác.

Xuống tới đường, Trước kéo Phụng ra một góc. Phụng nhìn Oanh, tỏ vẻ khó chịu. Nhưng nàng cũng đành đi theo. Trước hất hàm về phía Oanh và Thúy:

– Để Oanh đưa Thúy về trước được không?

– Cũng được. Nhưng để làm gì đã.

– Chúng mình về sau.

Phụng nhìn thẳng vào mắt Trước. Nàng quắc mắt giận dữ:

– Về sau để làm gì?

Trước cười, đều cẳng và đi thõa:

– Em làm bộ ngây thơ vừa vừa chớ. Làm gì thì làm. Hãy cứ đi với nhau. Thiếu gì chuyện hay. Anh đề nghị thế này. Chúng mình đến một tiệm nhảy khác. Uống nữa. Nhảy nữa, Rồi anh bắt cóc em. Anh không cho em về nhà. Không cần phải đợi đến trưa thứ năm này nữa. Thay đổi ngày hẹn với em đi. Hẹn ngay với em đêm nay,

Thứ ngôn ngữ ngang ngược, Trước đã dùng nó với hằng trăm người đàn bà. Ăn thua lắm. Thứ ngôn ngữ khủng bố. Thứ ngôn ngữ ra lệnh. Nó không cho phép một phản kháng. Riêng lần này, mất bình tĩnh vì gặp Trường, Trước đã lắm.

Lắm vì quá trớn. Nói với Phụng, Trước không thể nói như y đã nói với những người đàn bà khác. Nhất là phút này, đầu óc Phụng còn đầy đặc những hình ảnh, những dáng điệu của Trường.

Cơn tức giận ở Phụng bùng cháy như một ngọn lửa gặp gió lớn. Nàng nói thật chậm, thông thả và nhấn mạnh từng tiếng:

– Anh vừa nói gì thế?

Trước nhăn nhó:

– Ra lệnh cho em. Cho cả anh. Ra lệnh cho hai chúng mình.

– Anh bỏ ngay cái giọng đó đi.

Nhìn nét mặt Phụng, Trước biết y vừa mắc phải một lầm lỗi lớn. Y đã làm Phụng tức giận. Mọi chuyện đều có thể xảy ra.

– Anh nói đùa mà.

Phụng bĩu môi:

– Tôi cũng muốn nghĩ anh nói đùa.

– Thế chúng mình không dùng nốt buổi tối này ở một nơi khác hay sao?

Phụng lắc đầu:

– Không.

Trước lại nhượng bộ nữa:

– Thôi vậy. Nhớ chiều thứ năm nhé. Ba giờ.

– Không có chiều thứ năm nào hết. Tôi không đến. Anh đừng đợi tôi vô ích.

– Em đồng ý rồi mà.

– Bao giờ?

Trước cười:

– Đàn bà chóng quên thật. Mới ban nãy. Khi chúng mình nhảy với nhau.

Khi Phụng đã tàn nhẫn, nàng tàn nhẫn đến cùng. Buổi tối hôm nay, trước khi chia tay, nàng chợt nảy ra ý định không bao giờ còn cho phép Trước nổi dài với nàng một liên hệ tội lỗi cũ. Nàng đã có Trường, mặc dầu chỉ là có trong tưởng tượng, trong ý nghĩ. Nhưng như thế đã là đủ để đá bắn Trước đi thật xa.

Đoạn tuyệt và chặt đứt hoàn toàn với Trước.

– Bây giờ anh mới biết đàn bà dễ quên sao. Anh chưa có những cái làm tôi phải nhớ. Đừng quên điều đó. Không bao giờ chúng mình còn gặp lại nhau nữa. Giữa chúng ta đã hết. Tất cả đều đã hết.

Phụng trở mặt thành linh và trắng trợn. Chính nàng cũng phải ngạc nhiên về thái độ của nàng. Trước đứng thộn người, vừa tức giận, vừa hổ thẹn. Chưa một người đàn bà nào dám nói với y bằng lối nói hết sức coi thường và xem khinh như thế.

Trước nể Phụng. Nàng không phải tay vừa. Nhưng Trước cũng không quên Phụng đã hiến thân cho y nhiều lần. Một người đàn bà đã hiến thân không được quyền lớn tiếng. Vậy mà Phụng đã lớn tiếng. Không ngờ thằng Trường được đàn bà say mê như vậy, Trước nhủ thầm. Sự ghen tức trong y càng làm cho ngọn lửa giận dữ cháy bùng lên.

Bằng một cố gắng phi thường, Trước ôn tồn:

– Em nghĩ kỹ chưa?

Phụng thần nhiên:

– Việc gì phải nghĩ kỹ.

– Như thế là em chơi anh rồi đấy nhé.

– Anh muốn cho là thế cũng được.

Phụng nói và quay gót trở lại với Oanh. Trước nắm chặt hai tay cầm tức nhìn theo. Buổi tối kết liễu một cách khốn nạn không ngờ. Mất bao nhiêu công phu Trước mới tổ chức được một buổi tối hứa hẹn huy hoàng và vui tươi, vậy mà Phụng đã thành linh trở mặt và buổi tối đã tan vỡ một cách thảm hại. Y chợt thấy tiếc những bông hồng tặng Thúy và ba chai champagne mà y đã trả tiền.

Phụng lên xe và Oanh đã phóng xe đi về đầu phố mà Trước còn đứng lạng ở chỗ cũ. Mãi mãi rồi y mới lấy được bình tĩnh. Y chậm

một điều thuốc, buông ra một tiếng chửi thề tục tằn.

– Rồi chúng mày biết tay tao.

Trước buông ra một lời dọa nạt vu vơ. Rồi y lên xe trở lại Sài Gòn. Mất Phụng, y cần phải tìm kiếm ngay cho y một người đàn bà khác.

Phụng ngồi im bên cạnh Oanh, đắm chìm trong suy nghĩ miên man. Hơi lạnh của đêm lùa vào khung xe, làm bay mái tóc, làm lảng đi ở Phụng những xúc động vừa bất chợt làm đông làm bão trong tâm hồn. Thái độ quyết liệt vừa có với Trước, bây giờ nghĩ lại làm Phụng hối hận. Nàng cảm thấy bồn chồn và lo lắng không đâu. Điều Phụng biết, chắc chắn, là Trước không để cho nàng yên. Một người như Trước không thể chịu thua dễ dàng. Y đã nhận đòn. Y sẽ chờ đợi một cơ hội để trả đòn. Bất giác Phụng quay sang nhìn Thúy. Nàng vẫn giấu không cho Thúy biết về cuộc sống phóng đãng của mình. Trước mặt Thúy và trong ý nghĩ Thúy, hình ảnh Phụng cho tới

nay vẫn là hình ảnh trong suốt sáng láng đó của một người cô gương mẫu. Nếu Thúy biết những sự thật, những sự thật không tốt đẹp gì về đời sống riêng tư của Phụng chắc Thúy không thể vâng lời cũng không thể kính trọng nàng như trước nữa.

Bây giờ, từ địa vị một người tình, Trước đã trở thành một kẻ thù. Gặp Thúy, chắc chắn Trước sẽ tiết lộ thẳng thừng mọi bí mật mà Phụng vẫn giấu kín. Phụng nhủ thầm rằng nàng sẽ không bao giờ để Trước đến nhà nữa.

Xe tới bùng binh chợ Bến Thành. Đêm đã khuya. Những con đường vắng ngắt. Cái bùng binh ban ngày nhen ứ xe cộ phút này là một khoảng trống mênh mông.

Oanh quay sang:

- Đi đâu nữa không?
- Cho cô cháu tao về.
- Ban nãy nói gì với Trước thế?

Phụng làm bộ ngạc nhiên:

– Có gì đâu!

Oanh cười:

– Đừng giấu tao. Rõ ràng to tiếng với nhau mà.

– Nó đòi đi chơi nữa,

Oanh cười tủm tỉm:

– Và mày đã từ chối.

– Phải. Tao từ chối.

– Chỉ có thể?

– Chỉ có thể.

– Láo. Chỉ có thể thì làm sao to tiếng được.

Phụng bấm Oanh ra hiệu cho Oanh đừng hỏi gì thêm.

– Lúc khác tao nói chuyện.

– Thế thì được.

Hai người không nói gì với nhau nữa cho đến khi Oanh đưa Phụng và Thúy về đến nhà.

Phụng xuống xe dặn Oanh:

– Mai tao lên.

Oanh thò đầu ra:

– O.K. Bác về, Thúy. Ngủ ngon nhé.

Vào tới nhà, Phụng lên thẳng buồng riêng. Thúy thay quần áo trở xuống phòng khách. Đồng hồ chỉ đúng mười hai giờ đêm. Mọi đêm, giờ này, Thúy đã ngủ thật say giấc ngủ êm đềm và thơ ngây của tuổi trẻ. Nhưng đêm nay, Thúy biết nàng sẽ thức đến sáng. Một tâm trạng mới lạ hé mở trong Thúy như một đài hoa hàm tiếu của mình. Một trạng thái thức tỉnh kéo dài. Thúy ngồi xuống đi-văng, đọc lại cuốn tiểu thuyết bỏ dở. Đoạn buổi chiều hứa hẹn một đoạn kể tiếp thật hấp dẫn. Cặp tình nhân trẻ tuổi đã đưa nhau tới góc công viên

vắng khuất. Họ đã ngồi xuống thảm cỏ xanh biếc. Đả tay trong tay nắm, mắt nhìn trong mắt. Rồi hai cái thân thể run rẩy vì những xúc cảm thần tiên của buổi đầu đã đắm đuối hôn nhau. Cái hôn kéo dài trong mê loạn, quay đảo và choáng váng... Hồi chiều, Thúy mới đọc tới đó. Nàng đỉnh ninh những tình tiết mê mẩn của đoạn truyện sẽ chụp bắt ngay được tâm trí nàng. Vậy mà lạ thay đọc được vài dòng, Thúy đã buông cuốn sách xuống mặt đệm. Người thiếu nữ ngồi thừ người, hai tay thu vào lòng, nhìn trần trần vào không khí.

Tên chàng là Trường, Thúy nhủ thầm. Đó là tên người Thúy vừa nhắc tới và biết sẽ chẳng bao giờ quên. Cái tên đã khắc sâu vào trí nhớ. Chàng ngồi đó. Ở một bàn thật xa, qua những mái tóc và những đầu người, nhưng chàng đã nhìn Thúy, và cái nhìn đó, đến một giờ phút im lặng của đêm khuya, vẫn còn làm Thúy rạo rức.

CHƯƠNG

4

Canh mạt chược của buổi chiều chủ nhật chấm dứt sớm hơn thường lệ. Những chủ nhật trước, nó bắt đầu từ sáng sớm, ngay sau bữa ăn sáng và kéo dài đến chiều tối. Đám bạn hữu sau đó, chờ Trường mặc quần áo rồi cả bọn kéo nhau xuống phố ăn cơm. Kẻ nào được, phải trả tiền bữa ăn. Riêng hôm nay, Trường tỏ vẻ mệt mỏi. Và tới bây giờ, Lâm hiểu ý, đã tuyên bố giải tán.

Đưa tiễn bạn ra đầu ngõ, Trường rút tay vào túi quần, nhìn ngó quanh quất. Buổi chiều đã xuống nhưng cái nắng còn rực rỡ trên những hàng cây và những mái nhà. Trường

đứng lặng với buổi chiều, không biết làm gì. Chàng không tiếc canh bạc tan sớm. Ngồi vào một bàn bạc, đùa nghịch với đỏ đen từ ít lâu nay, với Trường, không còn là một hứng thú say mê như mấy năm về trước.

Mấy năm đó, Trường mê bạc một cách lạ. Đánh đêm. Đánh ngày. Chưa rời chiếu bạc này, đã nghĩ tới chiếu bạc khác. Bây giờ, nhớ lại, Trường phải ngạc nhiên không hiểu tại sao nhiều lần Trường đã có thể ngồi với những cây bài suốt mấy ngày mấy đêm liền, Mê bạc ngày trước với Trường còn hơn mê đàn bà. Nghĩ lại, thời đó cũng vẫn còn là một thời kỳ sung sướng. Sung sướng vì còn có một đam mê để theo đuổi. Sung sướng vì còn có một thích thú để đắm mình vào. Bây giờ Trường có muốn đắm mình trở lại với những say mê cũ cũng không được nữa.

Trường trở vào phòng khách mở tung mọi cánh cửa cho nắng chiều chảy vào. Chàng ném mình xuống đi-văng, nhìn căn buồng bằng

một cái nhìn ngao ngán. Canh bạc tàn, còn để lại, nguyên vẹn một cảnh tượng bừa bãi. Bên cạnh mấy cái gạt tàn cao có ngọn, những con bài ngà nằm lẫn lóc. Trên một mặt sàn đầy bụi, những mẫu thuốc ngổn ngang. Một cái chén đổ nghiêng trên một thành đĩa cáu bẩn.

Lúc khác, Trường đã thu dọn lại. Chàng không chịu đựng được sự bừa bãi. Nhưng chiều nay, chàng đã ngồi nhìn, thân thể và thần trí chợt như bị xâm chiếm bởi một nỗi mới mẻ chưa từng cảm thấy. Những bắp thịt nhão nhộm. Những đầu xương nhức buốt. Trường nghĩ chàng không thể làm gì hơn lúc này. Ngoài cái việc lết vào buồng tắm, nhắm mắt lại, để mặc cho dòng nước chảy trên da thịt. Sau đó, chàng sẽ ngủ một giấc. Một giấc thật dài. Tối chiều tối.

– May quá, chỉ lo anh đi vắng.

Trường giật mình, ngừng đầu lên. Oanh đứng giữa khung cửa. Oanh đến từ lúc nào, Trường không hay. Nắng chiếu từ phía sau

lưng ném cái bóng Oanh đổ dài trên mặt sàn.

– Oanh đấy à!

– Oanh đây chứ ai. Anh đang làm gì đó?

Oanh nhìn những con bài ngà nằm ngổn ngang trên mặt bàn, hất hàm:

– Một canh mạt chược?

Trường đứng lên, gật đầu:

– Tan rồi.

– Họ đâu cả?

– Về.

– Và anh ngồi một mình.

– Một mình.

Oanh cười, thẳng cánh ném cái sắc tay kim tuyến cho Trường đỡ lấy. Trường đã phải đón cái sắc tay của Oanh ném tới như thế nhiều lần. Cử chỉ thân mật suồng sã này là một biểu

tỏ đặc biệt của Oanh. Cử chỉ dành riêng cho những người bạn thân.

– Cho em vào không?

Trường nhún vai:

– Vào đi. Còn hỏi làm gì nữa. Không cho vào cũng không được mà.

Oanh ngửa cổ cười lớn vui thú:

– Chưa ai hiểu con Oanh này như anh Trường. Đúng vậy, không cho vào cũng không được.

Oanh quay ra phía ngoài vẫy tay với một người Trường không nhìn thấy:

– Vào đây cháu!

Trường ngạc nhiên, và chàng đã ngạc nhiên một cách khó chịu. Phút này, Trường không muốn gặp ai. Chàng không chờ đợi một người đàn bà nào. Sự có mặt không phải lúc của Oanh đã làm chàng khó chịu. Đành

vậy. Chàng tưởng Oanh đến một mình, không ngờ Oanh còn kéo theo một người khác nữa. Sự khó chịu của Trường cũng không che giấu nữa. Trường sẵn giọng:

– Ai thế?

Oanh thân nhiên:

– Cháu tôi. Bác cháu tôi đến phá anh một buổi đây. Không bằng lòng cũng không được. Mà anh bỏ ngay cái nét mặt đáng ghét của anh đi. Phải lịch sự với đàn bà một chút.

Thúy hiện ra ở sau lưng Oanh, đứng rụt rè trên thềm cửa trong khi Oanh đã rất tự nhiên đi vào và ngồi xuống ghế. Người con gái mà đêm nào Trường gặp ở tiệm nhẩy, lần này thấy lại, ý nghĩ đầu tiên của Trường, là ánh nắng của buổi chiều thích hợp và có lợi cho nàng hơn là cái ánh đèn đỏ khé của vũ trường. Nàng đứng đó, trên thềm cửa, dường như nàng đang lưỡng lự, đang bối rối, dường như nàng đối diện với Trường, và nàng đã mất tự nhiên,

nhưng nàng đã đứng đó, và căn buồng khách buồn bã của Trường chợt như vui ấm và tươi sáng lên.

Buổi chiều làm Trường mỗi mệt. Nắng của buổi chiều cũng mang một màu vàng vọt và mỗi mệt như người. Nhưng thiếu nữ đứng đó và nàng là một phần của buổi sáng đã qua, buổi sáng với tất cả vẻ tươi mát và nháy nhót sáng láng của nó. Đôi mắt Thúy sáng. Cái miệng Thúy hồng, mái tóc Thúy bay, toàn thân Thúy toát ra một vẻ linh động như một chồi cây đang độ lớn.

* * *

Trường ngồi bên cạnh Oanh, đối diện với Thúy. Trong lúc Trường và Oanh nói chuyện với nhau, Thúy lặng lẽ quan sát chỗ ở của người đàn ông độc thân. Suốt buổi chiều đi dạo phố, vào tiệm giải khát rồi đi xem chiếu bóng với Oanh, Thúy được biết thêm nhiều chuyện về

Trường, qua những lời Oanh thuật lại. Chàng có một quá khứ thật gió bão. Chàng đã bỏ nhà từ sớm, lang bạt khắp nơi. Chàng đã lấy vợ rồi bỏ vợ. Chàng đã làm khổ hơn một người đàn bà. Bây giờ người đàn ông ngồi đó, trước mặt, và Thúy lại cảm thấy thúc đẩy bởi một tò mò mãnh liệt. Những lúc khác nàng yêu cái tuổi mười bảy của nàng biết chừng nào. Phút này thì không. Trước mặt Trường, Thúy nghĩ nàng chỉ là một đứa con nít. Nàng ước ao được già dặn hơn. Như cô Phụng. Được từng trải hơn. Như bác Oanh. Có đủ những điều kiện của một người đàn bà đứng tuổi để được gần Trường một cách dễ dàng và hợp lý.

– Cô Thúy nghĩ gì thế?

Câu hỏi của Trường làm Thúy giật mình và đỏ mặt:

Nàng lúng túng:

– Nghĩ gì đâu ạ?

Trường gọi chuyện để gỡ cho Thúy ra khỏi cái ngõ cụt lúng túng:

- Hai bác cháu đi đâu rồi mới tới đây?
- Đi xem chiếu bóng ạ.
- Phim gì? Hay không?

Cuốn phim Thúy vừa mới xem với Oanh là một phim trinh thám. Nàng không thích lắm. Từ đầu đến cuối, cuốn phim dữ dằn, tàn bạo, chỉ là những cảnh rượt đuổi trong ngõ hẻm, những vụ thanh toán đẫm máu trong đêm tối kinh hoàng, với những tiếng thét rú hãi hùng của những thân người ngã xuống, những tiếng súng nổ chát chúa trong những hành lang yên lặng. Thúy không thích loại phim này. Nàng yêu những cuốn phim diễn tả những nỗi chìm của tình yêu diễm lệ tan nát. Nàng thích những phim âm nhạc, ở đó là những tiếng cười tuổi trẻ và những màu hồng rực rỡ của mùa xuân. Nàng thích nhiều loại phim. Nhưng phim trinh thám thì không.

Với một người khác, Thúy sẽ trả lời tự nhiên và dễ dàng là nàng vừa xem một cuốn phim tồi tệ. Nhưng người hỏi là Trường và Thúy lúng túng hơn nữa:

– Cũng hay ạ.

Oanh kêu lớn:

– Sao ban nãy cháu lại chê dở?

Trường cười. Oanh cũng cười theo. Thúy lại đỏ mặt. Sự ngỡ ngàng bất ngờ của Thúy làm Oanh ngạc nhiên. Đến nhà Trường, Thúy không còn là Thúy ở những chỗ khác. Oanh ngạc nhiên, nhìn Thúy nghĩ thầm: con nhỏ này cũng bị xúc động vì gã đàn ông chơi bởi này rồi hay sao? Linh cảm đột ngột hiện ra trong óc khiến Oanh giật mình nghĩ đến mục đích thâm kín của nàng khi đến kiếm Trường.

Đêm hôm qua, Phụng đã đến phòng trà, ở lại với Oanh tới sáng. Đôi bạn lại hút thuốc lá, uống rượu, nằm gác chân lên nhau, tâm sự. Đêm qua một người đàn ông đã được đôi bạn

gái nói tới. Người đàn ông đó là Trường, Oanh đã trêu nghịch Phụng, và cuối cùng Phụng đã thú nhận. Thú nhận là Trường đã làm Phụng xúc động.

– Còn Trước?

– Một hạt bụi.

– Mà lại chán nó rồi? Chưa có mới đã muốn nói cũ?

– Không phải thế. Tao đã chán nó từ lâu.

– Nếu tao không làm, mà vẫn đến với nó.

– Nhưng tao đã cho nó rơi rồi.

– Không ân hận?

– Mà thấy tao ân hận bao giờ không?

– Thế thì được. Để việc đó cho tao. Tao làm mới cho.

Phụng cười:

– Làm mỗi cho tao đi.

– Mai.

– Mai như thế nào?

– Tao đến nhà Trường. Đến cho mày. Đến vì mày.

Oanh nằm im một lát. Rồi Oanh đổi giọng như nghĩ được ra một điều gì:

– Nhưng mà không được.

Phụng thất vọng:

– Tại sao lại không được.

– Tao không thể làm mỗi anh Trường cho mày, vì cái lẽ giản dị là...

Oanh cười khúc khích trong bóng tối. Phụng đấm Oanh thùm thụp. Oanh kêu oái oái. Đôi bạn gái vật lộn với nhau trên mặt đệm. Phụng vừa đấm Oanh vừa nói lớn:

– Tại sao không được. Nói mau. Không nói tao giết chết.

– Để yên tao nói.

– Nói đi.

– Không được vì cái lẽ giản dị là tao cũng thích Trường.

Phụng hỏi dồn:

– Thật không? Thật không?

– Tao nói đùa. Làm gì mà rối loạn tâm thần lên như thế. Trước tao cũng thích y. Cũng muốn trở thành người tình của y. Ngủ với y. Nhưng sau tao thấy chuyện đó là không được và cũng không nên. Chúng tao chỉ là bạn nhau thôi. Ngoài tình bạn, không có chuyện gì hết. Nhưng tao cho mày biết trước một điều. Đó là: Tất cả những người đàn bà đến với Trường đều tan nát, đều khổ đau sau đó. Lạ lắm. Nhưng đó là sự thật. Mày không tin? Tao kể cho mày nghe. Anh ta không phải

là hạng đàn ông đều giả và khốn nạn lắm đâu. Nhưng chừng như cái số anh ta nó như thế. Không ăn ở được với ai hết. Mà biết Xuyên không?

– Không. Ai thế?

– Một người đàn bà với tất cả những trái ngược và khác biệt hoàn toàn với bọn mình. Một người đàn bà đứng đắn đoan trang, có đầy đủ mọi đức tính để trở thành một người mẹ, một người vợ lý tưởng. Trường và Xuyên lấy nhau, ai cũng tưởng Trường sẽ thay đổi, lập gia đình, thủy chung suốt đời với một người đàn bà. Ai cũng tưởng bọn đàn bà ăn chơi và cái xã hội vũ trường, cái xã hội ban đêm sẽ mất Trường, mất vĩnh viễn. Vậy mà cuộc hôn nhân ấy cũng tan vỡ. Trường và Xuyên chỉ chung sống được với nhau mấy năm.

Im lặng một lát, rồi Oanh nói tiếp:

– Tao chịu mà có nhiều điểm hơn người lắm. Nhưng nói thật mà đừng giận, mà còn

thua xa Xuyên. Quen nhau thì dễ. Nhưng không đi tới đâu đâu. Tao có thể đoán chắc với mày như thế.

– Tao không cần.

– Mày muốn gì?

– Tao không muốn gì hết. Chỉ muốn sống cho qua ngày. Có một cuộc tình cho đỡ buồn. Dù một cuộc tình không đi tới đâu, không có ngày mai.

– Nghĩa là mày chỉ muốn đùa?

– Đúng thế. Muốn đùa. Không muốn thật.

– Nhưng định đùa mà trò đùa trở thành thật lúc nào không biết.

– Tao biết.

– Mày vẫn muốn đùa

Phụng thở dài:

– Những người đàn bà quá lứa như bọn mình không còn gì để mất. Mà thấy thế không? Cuộc đời bọn mình đã tàn tạ, đã về chiều. Thế nào cũng được. Thế nào cũng xong. Đàng nào thì cũng đã muộn, đã lỡ. Sợ cóc gì nữa. Thâm tâm tao cũng không thích một cuộc tình đứng đắn. Gắn bó với nhau, bắt buộc nhau làm quái gì. Tại sao không thả lỏng coi tình yêu như một trò đùa. Còn thích nhau thì ở. Không thích nhau thì thôi. Anh đi đường anh, tôi đường tôi, giản dị và dễ dàng như thế, có hơn không. Hành hạ nhau, giận hờn, khóc lóc là thứ ái tình học trò, thứ ái tình của bọn con nít.

Phụng cười, nghĩ đến Thúy:

– May quá, tao đã là cô bác của con nít. Tao nghĩ kỹ rồi. Dọn đường cho tao đi. Giữa Trường và tao, hình như có nhiều điểm giống nhau lắm.

– Mà đã muốn thế thì được.

Và Oanh đã đến Trường ngay buổi chiều hôm sau. Điều không ngờ là nàng chỉ định đến một mình, vậy mà đến phút cuối cùng, Oanh lại đến với Thúy, Oanh tưởng sau khi ở rạp chiếu bóng đi ra, Thúy sẽ về. Nhưng Thúy đòi đi cùng. Và Oanh không tìm được lý do để từ chối.

Câu chuyện loanh quanh, hết chuyện ăn chơi đến chuyện mưa nắng. Thúy chỉ ngồi nghe. Những mẫu đối thoại giữa Trường và Oanh dẫn Thúy vào một thế giới thật xa lạ với đời sống và tâm hồn nàng. Cái thế giới lắt léo đầy đặc những rắc rối, những mâu thuẫn của tuổi bốn mươi. Chuyện những người đàn ông bỏ vợ. Chuyện những người con gái bỏ chồng. Chuyện những vụ ly dị đã xảy ra, đã lùi vào dĩ vãng, nhưng còn ở thật lâu trên đầu lưỡi dư luận. Chuyện những thành tích ăn chơi lấy lòng của một người này, những xung đột, những va chạm xảy ra cho một người nọ.

Đó là những chuyện Thúy thích nghe nhưng không tài nào hiểu nổi. Cái ý nghĩ rồi một ngày nàng nhiều tuổi hơn, nàng cũng như Oanh, như cô, nàng cũng sẽ là một nhân vật đẩy những điều tiếng của những chuyện động trời ấy, ý nghĩ đó tạo cho Thúy một cảm giác kỳ lạ.

Uống hết tách nước, Oanh nhìn Trường cười:

– Có mục gì không?

Trường điềm đậm:

– Oanh muốn gì?

– Gì cũng được. Chiều chủ nhật ít nhất cũng phải có một mục. Ngồi đây mãi sao?

– Tôi ngồi như thế này luôn luôn. Quen rồi.

– Anh thay đổi nhiều lắm nhỉ?

– Thay đổi không đúng. Chỉ già đi thôi.

– Tuổi bốn mươi là tuổi đẹp nhất của một người đàn ông. Sao gọi là già được?

– Khi người ta mỗi mệ là khi người ta đã già. Hay ít nhất, không còn trẻ nữa. Già theo tôi, thật ra không ở tuổi. Không phải là khi người ta đi qua một tuổi nào, đã tới một tuổi nào. Già là một tâm trạng. Một trạng thái tâm hồn. Tôi cảm thấy tôi già, một cảm thấy rõ rệt.

Trường ngừng một giây:

– Và rất chắc chắn.

Oanh cười:

– Em cũng thế. Cũng như anh.

Trường lắc đầu:

– Oanh tưởng thế. Cái già của một người đàn ông và cái già của một người đàn bà khác nhau. Oanh có thể già đi ở hình thức bề ngoài. Nhưng Oanh không già, ít nhất là dưới mắt tôi, Oanh vẫn vậy. Tươi trẻ và tràn đầy sức sống như Oanh ngày trước. Có những người

đàn bà không già bao nhiêu. Họ trẻ trung vĩnh viễn. Oanh là một trong những người đàn bà ấy. Nhưng thôi bỏ chuyện già trẻ của chúng mình đi. Nó không ăn thua gì với cô Thúy hết.

– Ừ nhỉ, chúng mình có thể có một mục nào đó, cho vui buổi chiều chúa nhật.

– Oanh muốn gì, cô Thúy muốn gì?

Thúy và Oanh nhìn nhau cười. Oanh vẫn chưa tìm được cơ hội để nói chuyện riêng với Trường một lát. Về Phụng. Oanh muốn tổ chức một cuộc đi chơi tay ba giữa nàng, Phụng và Trường. Một cuộc đi chơi tay ba lúc khởi đầu và trở thành cuộc họp tay đôi lúc kết liễu. Phương pháp cổ điển của một người làm mai là như thế. Rút lui vào một lúc nào đó. Cho người đàn ông và người đàn bà trong cuộc tự do tự tình với nhau. Nhưng Thúy vẫn ngồi đó, theo dõi từng câu nói của hai người, khiến Oanh chưa tìm được cơ hội.

Oanh hất hàm về phía Thúy:

– Thế nào?

Thúy xoay người trên mặt đệm. Sự lúng túng vẫn kéo dài và nguyên vẹn.

– Anh Trường hỏi bọn chúng mình muốn gì? Oanh chỉ thích đánh bạc.

Trường nói:

– Nếu Oanh đến sớm một chút, tôi nhường chân thì hay biết bao nhiêu. Mọi người còn đang muốn tiếp tục. Tôi đuổi họ về đó. Nhưng nếu Oanh muốn đánh bài cũng có ngay. Trong xóm tôi có nhiều sòng bài lá lăm. Chấn cạ. Tổ tôm. Tứ sắc. Đủ hết. Muốn đánh thật không?

Mắt Oanh sáng lên:

– Thật.

Tôi có thể đưa Oanh sang nhà một bà bạn ở ngõ bên cạnh. Ngay bây giờ.

– Chắc có không?

– Một trăm phần trăm là có. Bà bạn tôi từng tuyên bố một ngày không cầm được cây bài trên tay là một ngày bỏ đi.

Oanh cười lớn vui thú:

– Tuyệt lắm. Sang đi.

Trường hỏi Oanh:

– Còn cô Thúy?

Thâm tâm, Thúy không muốn về, không muốn một chút nào. Nàng mới đến. Nàng đang bị xúc động một cách thích thú, nàng còn muốn ở lại, Thúy đã được cô Phụng cho đi theo đến những nhà đàn ông nhiều lần. Thúy đã tới những biệt thự vương giả nhất. Những biệt thự chung quanh là những bóng cây cao vút, những thảm cỏ xanh nõn, những bồn hoa rực rỡ.

Nhưng nơi chốn chiếm ngay được ở Thúy thiện cảm nồng hậu nhất là chỗ này. Là địa chỉ này. Là căn nhà bé nhỏ và khuất lánh này của

Trường. Phút đầu tiên đặt chân lên thêm cửa, Thúy đã bị xúc động bởi cái không khí đặc biệt toát ra dưới mái nhà của người đàn ông độc thân nổi tiếng ăn chơi. Ở đây, không có gì sang trọng. Cũng không có gì đặc biệt. Đồ đạc đơn giản, bài trí bình thường. Một bức họa trên tường. Máy cuốn sách trên giá. Một bộ sa-lông như một bộ sa-lông nhìn thấy ở khắp nơi. Những tấm rèm cửa như những tấm rèm cửa treo ở hàng nghìn khung cửa khác.

Cảm tưởng thử nhất của Thúy là căn nhà toát ra một vẻ gì lạnh lùng và buồn bã, như bức họa trên tường. Bức họa vẽ một cảnh trời đêm rất buồn bã và im lặng. Vậy mà Thúy lại thấy yêu. Yêu cái vẻ buồn bã. Nàng thấy Trường cũng như thế. Chàng cười nói. Chàng lịch sự và dễ chịu hơn bất cứ người đàn ông nào. Nhưng chàng buồn. Nỗi buồn ở trong đáy mắt chàng. Như một vì sao cô đơn đứng giữa một nền trời buồn bã.

Thấy Thúy phân vân lưỡng lự, Oanh nói:

– Đã chắc gì có chân cho bác. Để sang bên đó xem sao đã. Thúy chịu khó chờ bác một chút nhé.

– Vàng cháu chờ.

Trường vào buồng ngủ lấy ra một hộp kẹo. Chàng mở hộp đặt trước mặt Thúy:

– Mời cô. Ăn cho đỡ buồn.

Đưa Oanh ra cửa. Trường quay lại:

– Cô ăn kẹo, đọc báo đi. Chờ tôi mười phút. Tôi sẽ về ngay.

Để Thúy ngồi lại một mình. Trường kéo tay Oanh đi sang ngõ bên cạnh. Hai người đi yên lặng bên cạnh nhau mấy bước. Bỗng Trường quay sang hỏi đột ngột:

– Nói đi.

Oanh làm bộ ngạc nhiên:

– Nói gì mới được chứ?

– Em có điều gì muốn nói với anh mà chưa nói.

Oanh thăm phục Trường có một nhận xét thật tinh tế.

Nàng lắc đầu:

– Tinh lắm. Đàn bà mê là phải. Thế mà đã đoán được ngay. Đúng, không phải tình cờ qua đây đâu. Số là có người nhờ. Nhờ đến kiếm anh. Hẹn anh một ngày nào đó đi chơi.

– Lại làm bà mối?

– Gần như thế.

Tự nhiên, Trường thấy trong đầu óc chàng bị xâm chiếm bởi một nỗi buồn thấm thía. Nỗi buồn đó lớn dần thành một niềm chua xót. Đàn bà. Lại đàn bà. Trường chán nản nhủ thầm. Thì ra chàng vẫn còn mãi mãi vướng mắc những hệ lụy cũ, những hệ lụy mà với cuộc sống khuất lánh như một ẩn thân, một chạy trốn, Trường đã thành thật muốn rũ thoát,

muốn ra khỏi từ nhiều năm nay. Chàng vẫn cần đàn bà. Tất nhiên. Để cho những đêm dài bớt nặng nề, cần phòng bớt lạnh lẽo. Nhưng đàn bà, từ mấy năm nay, từ ngày Trường lui về căn nhà nhỏ bên vùng Khánh Hội này, chỉ còn được Trường cho phép đóng với chàng một vai trò duy nhất. Vai trò của xác thịt, của giải quyết sinh lý. Thế thôi. Một người con gái đến với Trường là để nằm xuống mặt đệm. Sáng mai, khi người con gái ra khỏi nhà, ả sẽ có một món tiền. Thế thôi. Tiếp xúc không thể kéo dài hơn. Và không vượt khỏi giới hạn của một mua bán sòng phẳng. Tất cả những chuyện khác đều làm Trường ngại ngùng.

Ngày trước, nghe Oanh nói, có một « người đẹp » muốn bắt liên lạc, Trường đã thấy vui thú và bằng lòng vì tự ái được ve vuốt. Bây giờ thì không. Trò chơi ngày nào, không còn một ý nghĩa nào nữa. Trường chép miệng:

– Ai thế?

Oanh nói liền:

– Phụng.

Phụng. Thì ra người đàn bà đó, Trường nghỉ thâm. Mấy hôm nay, chán nản hơn bao giờ, buồn bã hơn bao giờ, Trường đã quên hết. Mọi hình ảnh của đời sống, Trường đã ném chúng về một phía bên kia trí nhớ. Đời sống ngày ngày, mơ mơ hồ hồ như một giấc ngủ kéo dài. Trường đã quên đi buổi tối gặp Phụng và Oanh và Thúy ở vũ trường. Quên luôn một người đàn bà có cặp môi ướm nhẩy như một chào mời sẵn sàng và một cái nhìn hứa hẹn như một biển trời ân ái. Không phải là Trường thần nhiên trước vẻ đẹp chín mọng và nồng nàn của Phụng. Trái lại. Chàng đã nhớ. Nhưng nhờ rồi quên. Và Trường đã quên khi Oanh nhắc tới.

– Phụng?

– Phải. Anh bất ngờ không?

– Vừa không. Vừa có.

Oanh nhăn mặt, đập mạnh vào cánh tay Trường:

– Rắc rối vừa vừa chứ. Nói chuyện với anh mà không thông minh một chút thì không biết đàn nào mà lần. Tại sao lại vừa không vừa có?

– Dễ hiểu lắm. Không. Vì khó có chuyện gì còn có thể làm tôi ngạc nhiên. Có. Vì không ngờ một người như Phụng.

– Một người như Phụng thì sao?

– Một người như Phụng muốn gì là làm, tự mình làm lấy, không thềm nhờ ai. Như thế mới đúng.

– Cô Thúy là cháu gái của Phụng?

– Phải. Sao?

– Cô Thúy rụt rè, lúng túng thì tôi hiểu được. Cô ta mới lớn. Chưa gần đàn ông.

– Đừng có tưởng. Nó rụt rè lúng túng bề

ngoài đó. Con gái bây giờ khác lắm. Chúng còn bạo dạn gấp nghìn lần bọn đàn bà được tiếng là trời đánh thánh vật như chúng em.

– Nhưng Phụng phải nhờ Oanh...

Oanh cướp lời bằng một giọng đùa cợt:

– Bạn bè, nhờ nhau một chút là thường.

– Có những việc không nên nhờ.

– Riêng về anh, Phụng đã nhờ.

Oanh dứ dứ ngón tay vào mặt Trường:

– Một vinh dự cho anh đấy.

Trường cười:

– Cũng có thể là một bất hạnh.

– Cho anh hay cho nó?

– Cho tôi hay cho Phụng cũng vậy. Đời tôi bây giờ có hai chữ làm cho tôi ngại ngùng và sợ hãi nhất. Hai chữ đó là đàn bà. Nhưng thôi,

đùa mãi, nói chuyện đứng đắn. Phụng muốn liên lạc với tôi thật sao?

– Muốn.

– Sao không đến thẳng. Tôi là thằng Trường. Đã hàng trăm lần chết vì đàn bà. Còn sẵn sàng để cho đàn bà làm khổ. Tôi có phải là ngáo ộp đâu.

– Anh chịu gặp Phụng?

– Nếu tôi không đánh bạc.

– Xếp đánh bạc một ngày có chết ai đâu.

Trường khôi hài:

– Đánh thế, nhưng hơi ngại.

– Ngại gì?

– Ngại Oanh hiểu lầm.

– Xem chừng nó chịu anh lắm rồi đó. Bằng lòng không?

- Bằng lòng.
- Anh định ngày đi.
- Tùy Oanh thu xếp.
- Thứ bảy tới nhé.
- Xin tuân lệnh.

Hai người đã sang đến ngõ bên cạnh. Nắng đã nhạt. Một màu vàng tươi trải nhẹ trên những lùm cây và những mái nhà. Gió thổi nhẹ nhàng làm bay một bên mái tóc Oanh.

- Đâu?
- Đây rồi.

Trường dừng chân trước một cánh cổng đóng kín. Tiếng chuông vang lên ở bên trong. Tiếng chân lạt sạt trên một nền nhà. Cánh cổng mở hé. Trường lách mình bước vào. Một phút sau, Trường quay ra gật đầu với Oanh:

- Xong rồi.

– Cứ việc vào?

– Cứ việc. Đã có một bà sẵn sàng nhường chân. Họ nói tưởng ai chứ một con bạc thượng hạng như Oanh thì phải mời vào ngay. À, nhưng mà họ đánh nhỏ lắm đấy. Cho đỡ buồn thì được. Ăn thua lớn thì không có đâu.

– Ăn thua quái gì. Em cũng không đem theo nhiều tiền. Định đánh một lúc thôi cho đỡ ngiễn. Anh thu xếp cho Thúy nó về hộ em nhé.

– Được.

– Nhớ thứ bảy tuần tới nhé.

– Nhớ rồi.

– Thế là xong nhiệm vụ em. Hay, dở, từ nay tùy hai anh chị với nhau.

Oanh vào. Cánh cổng khép lại như cũ. Trường châm một điếu thuốc. Đút lại tay vào túi quần, lưng thững trở lại nhà chàng. Lại một cuộc tình nữa, hứa hẹn những va chạm nồng

cháy. Nhưng Trường không cảm thấy hồi hộp chút nào. Đời sống tôi đã hết những tình cờ, những ngạc nhiên, Trường nhủ thầm, và nhớ lại một thời kỳ niên thiếu.

Mỗi tình đầu tiên trở lại một hồi tưởng. Thuở ấy, hồn Trường phơi phới, như mây như gió. Cái nhìn của Trường thuở ấy sáng, đời sống bắt đầu là một khối lửa, những đường dây cảm giác căng thẳng, tình ái chạm tới là những đường tơ thanh xuân đã đồng loạt rung lên.

Bây giờ khác, bây giờ là cái tâm trạng hắt hiu đó của một buổi chiều đang xuống. Thôi cũng được, cho đỡ buồn, Trường nhủ thầm. Chàng cúi đầu bước những bước mỗi một men theo bờ tường thấp. Cái bóng Trường đổ nghiêng trên mặt đất. Cái bóng cũng mỗi một như người.

Ngồi lại một mình trong căn phòng khách trống trải, Thúy đứng lên tới trước bức họa lớn treo ngay ngắn chính giữa một vì tường. Nhìn ngẩn chán, tầm mắt Thúy lại tìm đậu xuống những đồ vật khác. Nàng vừa đi vừa nhìn và tới trước một cánh cửa mở hé. Thúy liếc mắt nhìn vào. Căn phòng phía bên trong cánh cửa là phòng ngủ của Trường. Ánh sáng lơ mờ, nhưng cũng đủ cho Thúy thấy một tấm mùng buông rủ trên một cái giường lớn. Không khí thân mật của căn buồng ngủ của người đàn ông kích thích sự tò mò của Thúy.

Thiếu nữ ngập ngừng một giây rồi mím môi bước vào. Nàng đi rón rén, trái tim như ngừng đập trong lồng ngực. Nàng có cảm tưởng đang làm một việc gì thật không nên, thật tội lỗi.

Nhưng Thúy không dừng được. Nàng đến gần đầu giường. Dấu vết đời sống riêng tư của Trường còn nguyên vẹn trên mặt cái bàn nhỏ. Một gói thuốc lá nằm dưới chân cái đèn

ngủ. Một chiếc thuốc hút dở trên cái gạt tàn thủy tinh. Đêm qua, hủn chàng đi chơi khuya. Cái quần còn treo trên một thành ghế. Thúy đứng im nhìn ngắm trên trên những đồ vật ấy. Chung quanh Thúy, không khí im lặng, lắng đọng.

Đây là lần đầu tiên trong đời, Thúy đặt chân vào một buồng ngủ đàn ông. Người Thúy nóng bừng nhột nhột một cảm giác khó tả.

– Tôi bữa bãi lắm phải không cô Thúy.

Trường đứng sau lưng tự lúc nào Thúy không hay. Trường cất tiếng làm Thúy giật mình. Nàng đứng lặng, không biết trả lời thế nào.

Để tránh cho Thúy một phút ngượng thẹn, Trường thản nhiên lại gần cửa sổ.

– Để tôi mở cửa cho sáng.

Căn buồng sáng hủn. Trường quay lại, thân mật:

- Chờ chúng tôi lâu không?
- Không ạ.
- Bà Oanh ngồi vào đám bạc rồi.

Thúy ngẫm nghĩ?

- Bác Oanh có nói bao giờ về không ạ?
- Oanh nói chỉ ngồi một lát. Cho đỡ ng-
hiền. Cũng không biết thế nào được. Người
ngồi vào đám bạc là người không còn một ý
niệm nào về thời gian và nơi chốn. Họ chỉ còn
sống với đồ đen và những cây bài. Nhưng cô
đừng lo. Ngồi chơi lát nữa, tôi sẽ gọi xe đưa
cô về. Nếu cô không thích về một mình, tôi sẽ
đưa tiễn cô về đến tận nhà.

Trường cười, thay đổi chiều hướng cho
câu chuyện:

- Hôm nọ sinh nhật của cô vui quá nhỉ?
- Ông thấy vui thật sao?

– Sinh nhật nào mà chẳng vui. Nhưng sinh nhật cô vui nhất. Năm nay cô Thúy bao nhiêu tuổi?

– Mười bảy.

– Trẻ quá. Nhưng với một người con gái thời đại bây giờ, tuổi mười bảy đã là tuổi lớn, tuổi biết, tuổi vào đời. Bà Phụng hẳn đã nghĩ đến chuyện gả chồng cho cô rồi chứ?

– Chưa ạ.

– Tại sao chưa?

– Cô Phụng vẫn coi cháu như con nít.

– Tới một lúc nào đó, Phụng sẽ phải công nhận cô không còn là một đứa con nít nữa.

Trường nhìn đồng hồ tay, nghĩ không nên giữ người con gái dậy thì trong buồng ngủ của chàng lâu hơn. Khi từ ngõ bên cạnh trở về, bắt gặp Thúy đứng lặng ở đầu giường chàng như đang chìm đắm trong một suy nghĩ nung nấu, Trường đã giật mình kinh ngạc. Qua cái

bề ngoài bình dị khép nép của người thiếu nữ, Trường mơ hồ đoán thấy một tâm hồn đặc biệt, ở đó những gió bão chưa nổi dậy nhưng như thế không có nghĩa là tâm hồn ấy sẽ vĩnh viễn bình yên.

Hơn bất cứ một người đàn ông nào, Trường thấu hiểu tâm trạng của những người con gái mới lớn. Đám gái chơi đêm đêm đến với chàng đều rất trẻ. Mười tám mười chín, nghĩa là cũng trạc tuổi Thúy mà thôi. Điều lạ lùng, theo kinh nghiệm Trường, là cô nào càng trẻ bao nhiêu, càng liều lĩnh, càng bất cần đời bấy nhiêu. Hoàn là một thí dụ, một bằng chứng về nếp sống buông thả liều lĩnh, như một trò đùa, một tự hủy mà Trường vừa nhớ lại.

Trong số người tình một đêm của Trường, Hoàn trẻ đẹp nồng nàn và kêu gọi nhất. Trên chăn đệm, trong bóng tối, Hoàn còn là người tình điên cuồng và say đắm. Hoàn đến, Hoàn đi, nhẹ nhõm tự nhiên. Hoàn không phiền

nhieu Trường, không bao giờ Hoàn là một gánh nặng khó rũ thoát, một đeo bám phiền phức. Bởi vậy Trường đã dành cho Hoàn một đối xử đặc biệt. Bằng cách cho Hoàn trở lại luôn.

Điểm đáng quý nhất ở một người đàn bà, nhất là người đàn bà ấy chỉ là một đứa con gái mới lớn, là Hoàn không bao giờ khóc lóc. Trường sợ những giọt nước mắt. Nước mắt là vũ khí thần diệu và lợi hại của đàn bà. Vũ khí ấy luôn luôn được đem ra sử dụng. Hoàn thì không. Sống một đêm với Hoàn là sống với những câu nói đùa, những tiếng cười vui vẻ, lúc chia tay cũng vui vẻ như phút giây gặp mặt.

Hồi gần đây, bằng đi đến hơn một tháng, Hoàn không trở lại. Mãi tới tuần lễ trước, Trường mới được một người bạn báo tin cho biết Hoàn đau nặng vào nhà thương và đã chết trên giường bệnh. Tin Hoàn chết làm Trường bàng hoàng suốt một buổi chiều. Chàng nghĩ chàng sẽ khó tìm một người tình như thế.

Nhưng Trường còn mãi mãi ngán ngẩm trước lối sống bạt mạng không bao giờ thềm đếm xỉa đến ngày mai của Hoàn.

Bây giờ nhìn Thúy, Trường nhớ lại lối sống liều lĩnh ấy. Hình như con gái thời nay, người nào cũng liều lĩnh, cũng thác loạn, Chưa, là họ chưa có cơ hội đó mà thôi.

– Tôi ra kiểm xe cho cô Thúy về nhé!

Thúy chưa muốn về Thúy còn muốn ở lại. Xúc động đốt cháy cảm giác Thúy, làm nóng bừng thân thể, làm ngậy ngất đầu óc vẫn còn như điệu ngân của một cung đàn kéo dài chưa dứt. Thúy muốn tìm cái có nào đó để ở lại thêm, dù chỉ là thêm một phút. Cái có ấy, Thúy không tìm được. Và đành đi ra ngoài phòng khách:

– Vâng.

– Cô Thúy biết nhà rồi. Hôm nào, có rảnh mời cô lại chơi.

– Chỉ sợ làm phiền ông.

– Đâu có.

Thúy đánh bạo:

– Ông thường có nhà vào lúc nào?

– Tôi ít đi đâu. Thường là lúc nào cũng có nhà.

Thúy ngồi xuống đi-văng, thở một hơi dài, cố gắng nhận chìm mọi hồi hộp. Không khí căn nhà độc thân của Trường mỗi phút một bao phủ Thúy trong sự khác thường và kỳ lạ của nó. Một sự khác thường mà càng tìm Thúy càng không sao phát hiện được nguyên nhân.

Điều mà Thúy đinh ninh khi bước vào căn buồng ngủ của Trường là nàng sẽ khám phá ở đó được rất nhiều dấu tích của đàn bà bỏ lại. Nghe Oanh nói, đàn bà lăn mình vào Trường như những cánh thiêu thân lăn vào ánh sáng. Sức quyến rũ của Trường, với Thúy, chính là

vì, một phút giây nào, nàng mơ hồ cũng như muốn biến cái tuổi mười bảy của nàng thành một cánh thiêu thân. Để cháy. Để được sống với cái cảm giác rùng rợn sáng khoái của một tan tành và rục rở bốc cháy. Đàn bà tới dưới mái nhà này phải thật nhiều. Thúy định ninh như vậy. Họ không thể không để lại những dấu vết. Vậy mà Thúy không nhìn thấy gì hết. Khi Trường mở cửa sổ buồng ngủ, Thúy đã quan sát thật kỹ. Rồi, Thúy đã thất vọng. Nếu nhiều đàn bà đã tới đây, họ không thể không để lại một dấu vết gì đó. Những sợi tóc vương trên một mặt gối còn phảng phất hương thơm. Một cái lược, một cái bím cài đầu, một cái áo ngủ, hoặc là... một hộp phấn bỏ quên sau một đêm ân ái. Thúy không phát giác được một có mặt nào của những thứ đó. Nếu những người đàn bà đã tới, thì dấu vết của họ đã bị Trường xóa bỏ, bằng một xóa bỏ tận cùng và vô cùng cẩn thận.

Trường mở cửa buồng ngủ, đi ra. Chàng đã thay quần áo. Bộ đồ ngủ được thay thế bằng

chiếc sơ mi cụt tay trắng, đơn giản, và một cái quần tây màu xám nhạt. Thêm một đôi giày đen, một cặp kính dâm. Chỉ có thế. Thúy đứng lên, ngậy người nhìn. Những người đàn ông bạn hữu của Phụng, của bác Oanh, người nào cũng ăn diện phục sức rất cầu kỳ và diêm dúa. Thúy đã nhìn thật quen mắt sự cầu kỳ và diêm dúa đó. Gần như lần đầu tiên trong đời, một lối ăn mặc giản dị đã thu hút được cặp mắt ngỡ ngàng của Thúy. Nàng thấy Trường có một điệu dáng thật đặc biệt. Thứ quần áo tầm thường và rẻ tiền nhất khi được khoác lên Trường hình như cũng có một vẻ gì sang trọng riêng.

Thúy tìm chuyện để nán lại thêm năm bảy phút:

– Ông ở đây một mình?

Trường khoát tay:

– Như cô đã thấy.

– Ông ăn ở nhà?

– Tôi không có người làm. Không có bếp nước. Tôi đi ăn tiệm.

– Buồn chết.

– Làm thế nào được.

– Thối nấu ở nhà cũng dễ dàng lắm.

– Với tôi đó là cả một vấn đề phiền phức. Tôi sợ nhất những chuyện phiền phức.

– Những lúc ông đi vắng thì sao?

– Khóa trái cửa.

– Thế còn những lúc ông đau yếu?

– Tôi vào bệnh viện.

– Ông không cần ai giúp đỡ bao giờ?

– Có chứ, nhưng không nên làm phiền ai thì hơn.

Thúy chép miệng:

– Cháu chưa thể như ông.

– Tại sao?

– Cháu còn nhỏ quá. Chưa có một đời sống riêng như ông. Cháu còn phải làm phiền đến rất nhiều người.

Trường cười:

– Cô đã biết vậy tức là cô đã không làm phiền ai hết.

– Có chứ.

Thúy tím tím cười:

– Ước mong rồi một ngày cháu không làm phiền ai nữa.

– Ngày đó là ngày nào?

– Ngày cháu đi tu.

– Đi lấy chồng thì đúng hơn.

Thúy lắc đầu cương quyết:

– Không lấy chồng. Mà đi tu. Thật đấy.

Cháu không nói đùa. Cháu đã nói là cháu sẽ đi tu một ngày gần đây.

– Nói với ai?

– Với cô Phụng.

Trường bật cười thành tiếng. Người con gái đứng trước mặt chàng đang nói chuyện với chàng bằng một giọng nói nghiêm trang và hồn nhiên, là một tâm hồn khá đặc biệt qua vẻ ngộ nghĩnh tức cười của nó. Trước mặt Thúy, tự nhiên Trường thấy chàng trẻ lại.

Tuổi trẻ quả là có được vây bọc bởi một thứ hào quang nào đó. Hào quang đó tỏa ra từ Thúy, từ khuôn mặt nàng rạng rỡ, từ ánh mắt nàng long lanh, từ những ý nghĩ bông bột, những ý nghĩ cho dù sâu thẳm nhất cũng trong suốt như một dòng suối sớm. Trường hỏi:

– Bà Phụng nghĩ thế nào?

– Cô tôi không chịu.

– Lẽ tất nhiên là bà Phụng không chịu. Một người như cô mà nghĩ đến chuyện đi tu sao? Cô chưa thất vọng, chưa đau đớn.

– Tôi sẽ thất vọng.

– Làm sao cô biết trước cô sẽ thất vọng?

– Khi người ta ao ước một cái gì, ao ước một cách mãnh liệt, ao ước đó không thành sự thật, người ta sẽ thất vọng.

– Nghĩa là cô đang ao ước?

Thúy thản nhiên gật đầu:

– Vâng.

Trường nhìn Thúy đắm đắm. Chàng vẫn thầm tự phụ là chàng hiểu thâm tâm trạng đàn bà, bất cứ một loại đàn bà nào. Từ những người đứng tuổi, đến những cô gái mới lớn, như Thúy. Từ những người bông bột cởi mở nhất, đến những người trầm lặng và khép kín nhất. Nhưng Thúy đang bắt đầu trở thành sự khó hiểu đầu tiên và duy nhất của Trường.

Điều lạ lùng là chính sự thành thật của Thúy trở thành sự khó hiểu của nàng. Trường có cảm tưởng như chàng không nên kéo dài câu chuyện nữa. Giữa Trường và Thúy không có một ngôn ngữ chung.

Trường đi ra phía cửa. Thúy đi theo.

– Tôi mong cô sẽ không bao giờ gặp phải một chuyện gì làm cô thất vọng.

– Cảm ơn ông. Nhưng ông mong cho tôi cũng không được.

– Tại sao vậy.

– Vì tôi sẽ thất vọng. Chắc chắn tôi sẽ thất vọng. Ước ao của tôi không bao giờ có thể thành sự thật.

– Mong tưởng của cô chắc là ghê gớm và xa vời lắm.

– Nó cũng bình thường thôi. Tôi nghĩ những người con gái cùng tuổi tôi đều có chung một ước mong như tôi.

Trường cúi đầu suy nghĩ. Đoạn chàng nói nhìn thẳng vào mắt Thúy:

– Cô khó hiểu lắm.

– Thế ạ!

– Phải làm sao cho người khác muốn tìm hiểu mình có thể tìm hiểu được một cách dễ dàng.

Trường chờ cho Thúy đi ra, rồi khóa trái cửa lại. Lòng con ngõ nhỏ đã tắt đi những ánh nắng cuối cùng. Buổi chiều xuống, thư thái và êm mát. Gió thổi ngược lại làm bay mái tóc Thúy. Hai người lững thững đi bộ ra ngoài đường lớn. Trái với mọi ngày, không một chiếc taxi nào chạy tới khu phố này. Có một chiếc chạy qua, nhưng Trường vẫy tay mà người tài xế xua tay không chịu ngừng lại. Trường quay sang Thúy, nói như xin lỗi:

– Cô xem, họ không chịu chờ cô.

Thúy nói đùa, nàng thích nói đùa hơn bao giờ, nàng thích được nói đùa với Trường và chỉ với Trường:

– Có lẽ ông taxi cho là con nhỏ này không có một đồng một cắc nào trong túi.

Trường cười theo:

– Tôi mà là ông ta thì tôi xin chở cô ngay, mấy khi có được một cô khách xinh đẹp.

Lần đầu tiên Trường ngợi khen vẻ đẹp của Thúy. Thiếu nữ đỏ mặt sung sướng. Có Trường đi bên cạnh Thúy thấy nàng lớn hẳn lên. Như nàng vừa có một tâm hồn, một đời sống. Trong một tâm trạng hân hoan như trong lòng nàng vừa có một hội vui từng bừng khai mạc, Thúy nhìn thấy trái rộng chung quanh nàng một buổi chiều lộng lẫy hơn bao giờ. Cái nắng của buổi chiều này cũng là cái nắng duy nhất. Ông ả như lụa. Mềm mại như tơ. Nắng vờn múa trên gò má, trên da thịt nàng thành một ve vuốt ngây ngất. Trời trên đầu Thúy xanh biếc

và cao vút. Cỏ hai bên đường cũng là thứ cỏ nõn nà từng ngọn, phơi phơi từng búp. Những hàng cây nghiêng xuống Thúy như một chào hỏi ân cần và thân mật.

Trong những tiếng thì thầm của gió, có cả những ngân vang và thánh thót nhạc vàng. Bất chợt, trong một khoảnh khắc bàng hoàng, đã đến với Thúy một niềm hạnh phúc tròn đầy và tuyệt đối. Hạnh phúc đó vô hình nhưng rõ ràng, tưởng như Thúy đang nâng nó trong tay.

Hạnh phúc đó dâng lên, tràn ngập Thúy, như một ngọn triều ào ạt. Nghe thấy máu reo vui trong huyết quản. Nhìn thấy từng chùm hoa thơm nở đẹp trong đầu, ngửi thấy hương thơm tỏa đầy trong không khí.

Tiếng Trường:

– Không may xe tôi đưa rửa và làm dầu mỡ lại.

Thúy tươi cười như không:

- Không sao ạ.
- Cô cần về lắm không?
- Không. Cháu muốn đi bộ một lát.

Trong tâm trạng bối rối, Thúy xưng hô với Trường lung tung. Lúc xưng là tôi. Lúc xưng là cháu. Trường chợt nhận thấy sự bất nhất tức cười này. Chàng nói ngay:

- Cô cứ xưng là tôi. Đừng là cháu.

Thúy lại đỏ mặt một lần nữa:

- Thế nào là phải?
- Tôi là phải. Cháu là sai.
- Ông là bạn cô... cháu mà.

– Đó là một chuyện khác. Cô lớn rồi. Chúng mình cũng có thể là bạn nhau được chứ. Quá lắm, cô cũng chỉ nên coi cô như một người em gái của tôi. Như thế hay hơn. Tiếng cháu gọi đến hình ảnh một cách biệt, làm tôi

già hẳn đi đến hàng chục tuổi, cô Thúy không thấy thế sao?

Thúy tùm tùm cười:

– Thấy ạ.

Dọc theo con đường Trình Minh Thế, hai người lên tới chân cầu Quay. Trường chỉ cây cầu ngán chia thành phố Sài Gòn ở bên kia dòng sông với khu vực Khánh Hội của chàng:

– Tôi đây là hết thế giới tôi.

Rồi Trường chỉ sang những dãy nhà cao ngất vươn cao trên những lùm cây:

– Và bên kia bắt đầu thế giới cô.

Thúy dừng lại trên thành cầu. Từ mặt nước, gió chiều phả lên mát rượi. Thúy thở một hơi thật dài vào lồng ngực. Toàn thân nàng bay bổng trong một cảm giác cực kỳ dễ chịu, cực kỳ thoải mái.

– Tôi không thấy gì khác.

– Khác lắm chứ, một trời một vực.

– Cũng là nhà. Cũng là cây.

Ngừng một lát, giọng hơi đổi khác:

– Cũng là người.

Trường lắc đầu:

– Cô chưa nhìn rõ nên chưa thấy ra sự khác biệt. Một thế giới đã tàn. Đã chết, buồn rầu u uất. Đó là cái thế giới của tôi, của những người như tôi. Một thế giới bắt đầu, sáng sủa rực rỡ, đầy những màu sắc mới, và đầy những tiếng chim hót. Đó là thế giới của cô, của những người như cô. Cô sắp trở về với cái thế giới của cô. Dòng sông đang chảy dưới chân chúng ta là hình ảnh một cách biệt.

Thúy nhìn sang Trường. Người đàn ông vịn tay vào thành cầu ngó xuống dòng nước rười rượi dáng chiều phía dưới. Nàng vừa bắt gặp ở Trường một cảm giác mới lạ. Khuôn mặt chàng phảng phất buồn, cái nhìn của chàng

mơ màng và cách biệt. Hình như trong giây phút này mọi vật mọi sự chung quanh không còn gắn liền vào đời Trường nữa. Hình như, những tiếng xe cộ ồn ào chung quanh, chàng không nghe thấy nữa. Hình như, những hình ảnh quay múa không ngừng của một buổi chiều thành phố, chàng cũng không nhìn thấy nữa. Ngoại trừ dòng nước, phía dưới. Chàng đang nhìn dòng sông, chàng đang lắng đoán ý nghĩa những tiếng rì rào của nước xuôi dòng.

Khuôn mặt trang nghiêm và lặng lẽ của Trường toát ra một vẻ gì, vẻ ấy mang hiệu lực của một sức hút và sức hút ấy đang hút chặt lấy Thúy, đẩy nàng tới gần không thể nào cưỡng chống. Thì ra chàng cũng có những lúc buồn như mọi người. Thì ra không phải lúc nào, chàng cũng lạnh lùng, mà còn có những lúc như lúc này, tình cảm che giấu của chàng bỗng thành linh tỏ lộ. Trường đang buồn và Thúy yêu lắm vẻ buồn ấy. Nàng không tìm được nguyên nhân. Chỉ thấy, người đàn ông buồn thật khác với người đàn bà buồn. Buồn,

người đàn bà thở dài hay khóc lóc. Trường không thể. Chàng im lặng, nghiêm trang với nỗi buồn riêng, không chia sẻ cùng ai.

Thúy không dám lên tiếng nữa. Nàng sẽ đứng im, nhìn Trường đăm đăm, và như thế không biết đến bao giờ, nếu Trường không lên tiếng trước, phá tan sự im lặng:

– Tôi yêu những dòng sông.

Thấy Thúy không trả lời, Trường hỏi, không ngừng đầu lên:

– Cô Thúy biết tại sao không?

– Không ạ.

– Nhìn xuống đi. Nhìn xuống nước dưới chân cầu này cô sẽ biết.

Thúy nghiêng đầu nhìn xuống, Thúy chỉ biết về dòng sông như một tấm gương lớn. Nàng đang muốn soi khuôn mặt nàng vào tấm gương đó. Nàng muốn nhìn vào tấm gương đó khuôn mặt của nàng và khuôn mặt của chàng

nữa. Thúy chột nghĩ đến tấm hình đầu tiên của một cặp vợ chồng mới cưới. Cặp vợ chồng nào mới lấy nhau, hình như cũng đưa nhau đi chụp tấm hình. Để đánh dấu cho một bắt đầu những ngày tháng hạnh phúc. Ở những tấm hình kỷ niệm đó, người vợ thường đứng thật sát vào người chồng mới, hoặc âu yếm hơn, tấm hình là cả một mái đầu đặt lên một bờ vai. Nhà Thúy cũng có một tấm hình như thế. Khổ lớn. Chụp bố và mẹ thuở mới lấy nhau. Tấm hình mấy năm trước ngày bố mới mất, mẹ vẫn đặt ở một chỗ sáng rõ nhất trên bàn phấn, ngay đầu giường mẹ. Tấm hình từ năm ngoái, không còn ở chỗ cũ nữa.

Mẹ đã cất nó đi vào một đáy tủ nào đó. Một lần, Thúy đã hỏi mẹ, đòi được nhìn thấy tấm hình ở vị trí cũ. Nhưng mẹ mắng, gạt đi và tấm hình của một hạnh phúc tan vỡ đó không bao giờ Thúy còn được nhìn thấy nữa. Rồi mẹ cũng mất.

Phút này Thúy chột này ra ước muốn ngộ

ngĩnh là nàng cũng muốn có một tấm hình hạnh phúc cho riêng nàng. Dù là tấm hình ảo tưởng của một hình ảnh khoảnh khắc.

Nhưng mặt sông gờn gợn sóng đập không gọi lên cho Thúy một hình ảnh rõ rệt nào.

– Tôi không thấy gì hết.

– Tôi thấy.

– Thật sao?

– Thật chứ. Bao giờ tôi cũng thấy. Dòng sông chính là cái hình ảnh đúng nhất của một đời người. Tôi luôn luôn nhìn thấy cái hình ảnh đó. Tôi luôn luôn nhìn thấy những dòng sông.

Bất chợt, Trường ngẩng đầu lên. Câu chuyện chấm dứt đột ngột. Có như Trường bất chợt thấy chàng đã nói nhiều quá và không còn muốn kéo dài câu chuyện.

– Thôi cô về.

Giọng Trường có một vẻ gì tàn nhẫn:

– Cô gọi xe lấy vậy.

Thúy cúi bước men theo thành cầu về phía bên kia. Tới hết cầu, nàng quay nhìn trở lại. Nàng hy vọng Trường nhìn theo nàng. Mỉm cười với nàng. Ánh mắt của chàng sẽ bắt gặp ánh mắt của nàng. Một lần nữa. Và sự bắt gặp, nàng chắc chắn sẽ làm Thúy rung động và sung sướng.

Nhưng Thúy thất vọng. Trường trở lại với dáng điệu trầm tư cũ. Chàng tỳ khuỷu tay lên thành cầu, quay lưng lại, đầu cúi xuống. Dòng sông và mặt nước phía dưới cuốn hút Trường trở lại với một đối diện đắm chìm và yên lặng. Cho tới khi Thúy lên xe và từ trong xe nhìn về phía Trường một lần cuối cùng,

Trường vẫn đứng im như thế.

CHƯƠNG

5

Tiệm cà phê vừa mở cửa. Cơn mưa bất chợt ào ào đổ xuống. Trong một khoảng khắc ngắn ngủi, không kịp cho bất cứ một người đi đường nhanh chân nhất kịp chạy tới một mái hiên trú ẩn, mặt đường đã trắng xóa mưa bay. Mưa bốc khói trên những mái nhà, thét gió trong những lùm cây, làm cho cái cảnh tượng phố xá, trước đó một phút còn sáng chói, phút sau những đã trở thành một cảnh tượng huyền ảo.

Đứa nhỏ mở cửa. Duyệt và Nhân vội vã chạy vào. Chiếc xe Vespa của Duyệt đậu sát chân tường, cũng ướt sũng nước mưa như

Duyệt. Duyệt rũ rũ hạt mưa bám đầy trên tóc, lắc đầu:

– Lẹ ghê!

– Mà nói lẹ cái gì?

– Mưa. Mưa miền Nam, lại là mưa đầu mùa, chạy không kịp.

Đôi bạn cao sần sần như nhau. Duyệt gầy hơn, và phục sức diêm dúa hơn bạn. Việc thứ nhất của Duyệt sau khi rũ những hạt mưa xuống là lấy từ túi áo ra một cái lược nhỏ. Duyệt chải lại, rất cẩn thận, những mớ tóc hai bên thái dương.

Tiệm cà phê mờ mờ một thứ bóng tối còn tụ đọng và chưa đi khỏi. Lối trang hoàng và bày biện của tiệm na ná giống với những tiệm cà phê có âm nhạc khác, đang mọc lên như nấm trên mọi khu vực thành phố. Những dãy bàn ghế thấp, rất đơn giản, bằng tre, chạy sát theo hai vì tường. Tường cũng dán kín những thân tre san sát. Quầy tiền ở phía trong cùng.

Bên trên là một mái lá nghiêng xuống, tạo ảo tưởng một quán tranh nhỏ bé nhìn thấy ở những ngã đường có cỏ non dẫn vào những xóm vùng quê. Một cái máy ghi âm đặt trên mặt quầy. Còn sớm. Tiệm vừa mở cửa. Âm nhạc chưa nổi dậy.

Duyệt chọn một cái bàn ở phía trong, sát quầy, hất hàm:

– Ngồi xuống đây mày.

Đôi bạn gọi hai ly cà phê, cùng rút thuốc lá, cùng châm lửa hút.

– Ngồi đây thật à?

Duyệt nhún vai:

– Làm thế nào được. Đang mưa mà. Ra đường là ướt như chuột lột ngay.

Đôi bạn trầm ngâm nhìn ra mặt đường. Trận mưa chưa ngớt còn nguyên vẹn cái nhịp điệu dữ dội, ào ạt. Nhân lên tiếng:

– Trời mưa uống cà phê thì tuyệt.

– Tao không định uống cà phê lúc này. Tao đang có việc.

– Việc gì?

Duyệt nhếch mép làm bộ bí mật:

– Việc riêng.

Nhân bữu môi:

– Ghê quá. Ông Duyệt bây giờ cũng có việc riêng.

– Chứ sao. Tao có những việc riêng của tao. Từ lâu rồi. Chúng mày không thể biết được.

Nhân hừ một tiếng giễu cợt, cúi xuống với cái phin cà phê đều đều thả giọt. Duyệt thả khói thuốc lá, mơ màng nhìn ra trời mưa bên ngoài. Đôi bạn vừa từ một rạp chiếu bóng đi ra. Câu chuyện tình trong cuốn phim còn làm Duyệt ngây ngất. Chuyện kể một người

đàn bà xinh đẹp, nông nân, phân vân giữa hai con đường tình ái. Người tình đầu của nàng là một gã đàn ông lớn tuổi. Loại đàn ông ngang tàng, nay đây, mai đó, chiều nay có mặt ở thành phố này, chiều mai đã đặt chân xuống một phi trường khác. Chàng như mây trời. Phiêu du vô định. Chàng để nàng ở Ba Lê một mình. Nàng vẫn muốn trung thành với chàng. Nhưng chàng ở xa và nàng đã phải sống rất nhiều buổi chiều cô đơn. Người ta không thể sống cô đơn và lạnh lùng ở một nơi chốn tằm đằm một không khí tự tình lơ lả như Paris. Trong tâm trạng đó, chàng trẻ tuổi thứ hai xuất hiện. Anh chàng này là một sinh viên. Một thanh niên mới lớn, chưa từng biết đến tình yêu. Chưa từng biết đến đàn bà. Bạn của gã là những chàng trai cùng tuổi và cùng lớp. Là nhà trường ồn ào, sách vở thân mật. Cuộc sống đang bình yên như một vòm trời không dông bão, bỗng nhiên có một tiếng sét thành linh đánh xuống. Đó là tiếng sét dữ dội nhất, bàng hoàng và thẳng thốt nhất. Người ta gọi

đó là tiếng sét ái tình. Tuổi mười tám đứng trước mỗi tình đầu như khám phá thấy một thế giới hoàn toàn xa lạ.

Trong buồng tối, Duyệt theo dõi màn ảnh bằng một theo dõi say đắm đã muốn tưởng mình là anh chàng sinh viên lãng mạn bỏ sách vở lao mình trên con dốc choáng váng của tình yêu. Và Duyệt đã muốn tưởng tượng người đàn bà nồng nàn tình ái trên kia là Thúy. Phải, Thúy. Khoảng sáu tháng nay, Duyệt đã nhiều lần đến nhà Thúy. Đến nhà Thúy thật khó. Như đột nhập vào một tòa lâu đài phải vượt qua không biết bao nhiêu là trở lực. Trở lực lớn nhất là Phụng.

Mỗi lần Duyệt gõ cửa thường là Phụng ra mở cửa.

– Cậu hỏi ai?

Thật khó chịu. Bà ta thừa biết Duyệt đến tìm ai. Vậy mà Duyệt vẫn lễ phép:

– Bác cho cháu gặp Thúy.

- Có chuyện gì vậy?
- Đến chơi thôi ạ.
- Tưởng có chuyện gì chứ. Thúy đi vắng.

Mười lần Duyệt tới gần như có đến chín lần người cô lạnh lùng bảo Duyệt là cháu gái bà ta đi vắng. Một lần, bà ta cũng bảo Thúy vắng nhà như thế, vừa nói xong, Thúy lững lững từ trong nhà đi ra. Duyệt ngẩn người:

- Thúy đó thôi ạ!

Phụng phớt tỉnh như thường:

- Tôi lại tưởng nó đi vắng.

Duyệt đã đem chuyện này ta nói cho Thúy biết.

Thúy buồn rầu:

- Cô Phụng khó lắm.
- Không cho phép Thúy có bạn trai?

– Bảo Thúy chưa đến tuổi có bạn trai.

Duyệt tức giận:

– Chờ cho đến lúc già mới đến tuổi sao?

Thúy chép miệng:

– Lắm lúc, Thúy cũng thấy bức mình chết đi được. Anh cũng không nên đến luôn làm gì.

Duyệt buồn rầu:

– Thúy không muốn?

– Không phải thế. Nhưng anh đã thấy là cô Phụng không muốn cho anh đến rồi đó.

Nhưng Duyệt vẫn đến. Không thể không đến được. Những buổi chiều của Duyệt bắt đầu trở thành những buổi chiều thương nhớ. Những đêm dài của Duyệt bắt đầu trở thành những đêm dài thao thức. Tình yêu nở hoa trong Duyệt, ném Duyệt vào một hoài nghi thứ nhất về người. Thúy có cảm tình với Duyệt?

Nếu Duyệt tỏ tình, tình yêu này có được Thúy chấp nhận? Câu hỏi này đến nay Duyệt vẫn chưa tìm được trả lời. Nhưng, một đối tượng muốn chiếm đoạt càng khó khăn bao nhiêu lòng ham muốn của kẻ muốn chiếm đoạt càng mãnh liệt bấy nhiêu. Đó là trường hợp Duyệt. Càng bị ngăn chặn, Duyệt càng lao tới. Tình yêu thoát đầu chỉ là một dấy động dịu dàng, tình yêu càng ngày càng trở thành nung nấu. Duyệt loay hoay với cái ý định rủ Thúy đi chơi. Làm thế nào đưa được Thúy ra khỏi nhà. Chỉ cần một lần. Một lần là đủ. Vậy mà dự định này đến nay vẫn chưa thực hiện được, mặc dầu Nguyệt đã rủ Thúy nhiều lần.

Lần nào thì cũng là sự từ chối đó:

- Rất tiếc. Thúy không đi được.
- Thúy không thích?
- Thích lắm chứ.
- Thích thì làm. Tại sao thích mà không dám làm?

- Cô Phụng không cho phép.
- Có làm đơn xin được không?
- Anh đừng nói bậy.

Duyệt đành hậm hực ra về. Lần nào Duyệt cũng tự nguyện với ý là lần y đến nhà Thúy là lần cuối cùng. Cuộc tình duyên vừa bắt đầu đã đầy đặc những khó khăn, ngồn ngáng những trở lực. Và trước hết là rất mất thì giờ. Chưa từng bao giờ, cho một việc không đi đến đâu Duyệt lại mất thì giờ đến như thế.

Gần như bao nhiêu thì giờ của Duyệt đều bị cuộc tình duyên điên đảo chiếm đoạt. Sáng cũng mất và đêm và chiều cũng không còn. Đang sống một cuộc sống hỗn nhiên, rục rĩ của một tuổi trẻ màu hồng, Duyệt thỉnh thoảng rơi ngã vào một mê cung làm hỗn loạn thần trí, choáng váng đầu óc.

Bạn bè không thiết nữa. Những thích thú của cả một tuổi trẻ không còn là thích thú như xưa.

Tình yêu như một luồng gió mạnh, quạt hết, làm bay, làm biến hết. Chỉ còn lại trong Duyệt cái hình ảnh của Thúy. Thúy ở trong đầu, trong tim, trong máu huyết và trong hơi thở Duyệt,

Lúc này, trong tiệm cà phê vắng người, hình ảnh Thúy lại hiện lên, rõ ràng. Đắm thắm và mê đắm hơn bao giờ. Tiếng mưa rì rào. Duyệt tưởng như thấy cả tiếng cười, tiếng nói của Thúy. Nhớ đến muốn điên lên. Không nhìn thấy không thể được. Không thể ở xa, phải tìm đến gần. Dù chỉ là nhìn thấy trong một phút một giây, gặp mặt ngắn ngủi cũng đã là một hạnh phúc tuyệt đối.

Duyệt lẩm bẩm:

– Mưa hoài.

Nhân đang nhâm nhi với tách cà phê, cau mặt:

– Làm gì mà nóng nảy quá thế?

– Tao có việc mà.

– Phải đi ngay?

– Cố nhiên.

Nhân điều cốt:

– Đội mưa mà đi.

– Dám lắm.

Nhưng nói thế rồi Duyệt đành ngồi im, ném một cái nhìn bồn chồn ra ngoài trời, vì trận mưa quá lớn. Thêm một vài khách hàng chạy từ ngoài đường vào tiệm. Họ cởi áo mưa, chải lại tóc và cũng gọi cà phê như bọn Duyệt. Họ cũng trẻ như Duyệt. Đó là những người con trai mới lớn, nhưng nét mặt mỗi mặt và chán chường đã sớm tắt thứ ánh sáng rực rỡ huy hoàng của tuổi trẻ. Những phin cà phê mới được bung ra. Những điều thuốc mới được đốt lên. Trong khoảng khắc, căn phòng đã xanh biếc khói thuốc. Trên quày tiền, phía trong, một tiếng tách nhẹ nổi lên. Bằng nhựa

từ từ quay. Nhạc mở đầu bằng những nốt dạo đầu êm ái. Rồi là tiếng hát rời rạc xa vắng của người nữ ca sĩ lan đi rất chậm trong bầu không khí đặc quánh khói thuốc.

Bài hát như cuốn phim vừa xem là một bài hát ngợi ca và khóc lóc tình yêu. Hai trái tim tan vỡ rồi, gặp nhau một lần, thương nhớ một đời. Thay cho những tiếng cười của những buổi sáng đoàn viên, là những hạt lệ của buổi chiều đau đớn. Lời bài hát vẽ ra hình ảnh, một con đường, mùa thu đã về, mùa thu về mang theo những luồng gió lạnh buốt một nền trời thấp và xám, và tiếng rì rào than van của những cánh lá lìa cành bay nghiêng trong mưa phùn thả giọt.

Duyệt nhấp một chút cà phê, gục đầu xuống. Hình ảnh Thúy lại hiện lên. Tiếng nói trong suốt đầm ấm của nàng. Nụ cười sáng láng của nàng, nụ cười khoe hết cái trắng muốt của hàm răng óng ánh. Bên ngoài mưa vẫn lớn. Bỗng Duyệt đứng vùng lên. Điều thuốc lá

đang hút dở bị ném mạnh xuống đất và bị dí nát dưới một gót giày nóng nẩy.

Nhân ngẩng lên:

- Gì thế?
- Tao đi trước.
- Còn đang mưa lớn mà.
- Đành vậy, tao phải đi.

Nhân nhìn đồng hồ:

- Mà trở lại đây không?
 - Để làm gì?
 - Hỏi cho biết. Quay trở lại thì tao chờ.
- Nếu không tao đi tìm chúng nó.

“Chúng nó” đây là đám bạn hữu của Nhân và Duyệt. Chiều nào cái tập đoàn ồn ào của những người trẻ tuổi này cũng phải gặp nhau ở một nơi nào đó để định chương trình sống chung cho cả một buổi tối kéo dài từ lúc

thành phố bắt đầu lên đèn cho tới sát giờ giới nghiêm. Hồi này, Duyệt vắng mặt luôn luôn trong những buổi tối này. Đám bạn hữu tưởng như không thể không có, dù là trong một buổi, đã bị cái hình ảnh của một tình yêu nung nấu thay thế.

Duyệt lắc đầu:

- Không.
- Mà muốn hẹn ở đâu không?
- Tao đã bảo là không mà.

Duyệt gắt lớn khiến Nhân mở lớn đôi mắt kinh ngạc:

– Mà gây với tao đấy à. Thằng này hồi này khó chịu quá.

Duyệt không trả lời, đi thật nhanh ra cửa. Sự bồn chồn nóng nảy đã làm cho chàng trẻ tuổi đang bị tình yêu hành hạ mất hết bình tĩnh. Mưa không gào thét như lúc đầu nữa nhưng màn mưa vẫn trắng xóa trên mặt đường.

Ra khỏi mái hiên, mái tóc Duyệt đã ướt sũng. Đôi mắt Duyệt mọng lên, tức tối như muốn khóc. Duyệt leo lên yên. Một phút sau, chiếc xe đã phóng như bay dưới mưa chiều nặng hạt.

★ ★ ★

Thúy đứng lặng nhìn qua khung kính, ở đó, mưa đã đọng đầy thành từng hạt long lanh. Phụng đi vắng từ trưa. Bắt Thúy coi nhà. Căn nhà vắng vẻ từ lâu trên tới nhà dưới và Thúy bắt đầu cảm thấy là buổi chiều sẽ kéo dài lắm trong buồn bã. Thúy đã cố gắng tiêu hết thì giờ bằng những trang tiểu thuyết, nhưng Thúy không đọc được gì hết. Tiểu thuyết hết là một hứng thú mê đắm như những ngày trước. Những dòng chữ nhảy múa trước mắt Thúy. Cuối cùng Thúy ném mạnh cuốn sách xuống đất và đứng lên.

Từ buổi chiều ở nhà Trường về, Thúy có

cảm giác lạ lùng như đời sống của nàng không còn như trước nữa. Nó đã bị đảo lộn hoàn toàn. Nàng muốn quên Trường, coi như chưa đến nhà chàng, coi như cái ngày hôm nay y hệt như ngày hôm qua, không thay đổi. Nhưng muốn là một chuyện. Thực tế là một chuyện khác.

Trong bữa cơm, Thúy chợt nảy ra cái ý định táo bạo là nàng sẽ đến tìm gặp Trường vào buổi chiều. Sự tìm kiếm có thể gây hiểu lầm. Người hiểu lầm trước hết có thể là Trường. Chàng có thể hiểu lầm, coi nàng như trăm nghìn người con gái khác. Những người con gái sống với cái nghề đàn điểm đã thỏa, không biết tự trọng, và chắc chắn không được Trường dành cho một quý trọng nào. Mặc. Trường muốn nghỉ thế nào thì nghỉ. Đàn vậy, cho chàng hiểu lầm. Đang ăn, Thúy ngồi thờ người với cái ý định đột ngột. Phụng hỏi:

– Sao thế? Ăn đi chứ.

Thúy thở một hơi dài:

– Cháu không thấy đói.

– Đã ăn gì đâu mà không thấy đói. Hồi này Thúy làm sao thế.

Thúy giật mình:

– Có làm sao đâu.

– Cháu có điều gì giấu cô.

– Không ạ.

Thúy nói nhưng Thúy nhìn đi chỗ khác. Thúy tránh né cái nhìn soi mói của Phụng. Hai cô cháu từ trước không có gì che giấu nhau hết, bây giờ mỗi người đều có một tâm sự riêng và không khí trong nhà cố nhiên không còn được như ngày trước. Thúy có thay đổi thật, và Phụng có nhận ra sự thay đổi ấy, Phụng rất thông minh, mới có một thoáng đấy thôi mà đã biết liền. Thúy nghĩ đi nghĩ lại để đi tới kết luận này là sớm muộn rồi Thúy cũng không giấu Phụng được nữa. Sống cũng không phải là một che giấu thường trực. Như thế không

phải là sống. Mà Thúy thì đang muốn được sống đời sống của Thúy. Từ cái buổi tối ăn mừng sinh nhật, đời sống ấy đã thực sự bắt đầu.

– Cô Phụng à!

– Gì thế?

– Lát nữa cô đi đâu không?

Đến lượt Phụng giật mình:

– Hỏi làm gì vậy?

– Cháu muốn đi chơi chiều nay.

– Đi đâu?

– Đến nhà một người bạn.

– Trong bao nhiêu lâu?

Thúy tính nhẩm khoảng thời gian cần thiết để đến Trường, gặp Trường, nói chuyện và trở về. Ít nhất cũng phải mấy tiếng đồng hồ. Câu chuyện sẽ kéo dài vì Thúy muốn ở lại,

Thúy không muốn về chút nào, nhất định như thế.

– Chiều cháu mới về.

– Không được. Để mai đi. Cô cũng phải đi và cũng đến chiều tối mới về được. Phải trông nhà cho cô.

Sự thất vọng của Thúy hiện ra nét mặt. Phụng vẫn cấm đoán Thúy, không cho Thúy đi đâu hết. Thế là sau bữa cơm, Phụng lên gác trang điểm, mặc quần áo rồi đi ngay. Ngồi một mình ở nhà Thúy loay hoay tìm hiểu cô đi đâu.

Chắc chắn không thể là cô đi đánh bạc. Những lần cô sửa soạn đi đánh bạc là Thúy biết ngay. Cô mở tủ sắt lấy tiền, chờ đợi Oanh đến rồi mới đi cùng, và đi đánh bạc, không trang điểm cẩn thận như thế bao giờ. Hay là cô Phụng đến nhà Trước? Cũng không phải.

Giữa cô và Trước, nếu có một cuộc tình duyên nào, cuộc tình ấy cũng đã bị chặt đứt. Một hôm Thúy nghe lỏm được cô nói chuyện

với bác Oanh về Trước. Cô chửi Trước thậm tệ và bảo với bác Oanh là không bao giờ cô thềm gặp Trước nữa.

Nước hoa thơm lừng, phấn son lộng lẫy, cô ra khỏi nhà một cách thật vội vã, cô đi đâu? Thúy loay hoay với sự ngờ vực của nàng suốt buổi trưa. Cho đến khi trận mưa đột ngột đổ xuống. Cho đến khi Thúy nghe thấy tiếng gõ cửa.

– Ai đó.

– Tôi.

Thúy chạy ra mở cửa. Nàng ngạc nhiên khi nhìn thấy Duyệt. Nàng không chờ đợi Duyệt. Cũng không mong Duyệt tới. Thúy đứng im, lặng thinh không vốn vã.

Duyệt khởi đầu câu chuyện bằng chỉ tay về phía sau lưng:

– Mưa quá.

– Anh đi đâu đây.

– Đến thăm Thúy.

Thúy chép miệng:

– Anh vào đi.

Duyệt ném về phía trong nhà một cái nhìn ngần ngại:

– Bà Phụng đâu?

– Đi vắng.

– Thật không?

– Anh này lạ nhỉ. Bộ tôi phải nói dối anh sao?

Lối ăn nói thiếu cảm tình của Thúy đẩy Duyệt tới một kinh ngạc cực điểm. Duyệt nhìn Thúy bằng một cái nhìn vừa trách móc vừa đau đớn. Duyệt đỉnh ninh Thúy vui lòng lắm khi thấy Duyệt đến thăm vào một buổi chiều mưa gió như thế này. Đến thăm người yêu vào một buổi chiều mưa bay trắng xóa, Duyệt cho đó là một hành động tỏ tình đầy vẻ mơ mộng

lãng mạn. Và như thế, Thúy phải vui mừng và cảm động. Duyệt đã làm. Trên khuôn mặt Thúy, Duyệt không đọc được một thoáng vui mừng nào hết.

– Ô hay, anh vào đi chứ đứng đó sao?

Duyệt lùi thúi bước vào. Mưa vẫn còn lớt thướt trên mái tóc Duyệt ướt sũng. Giọng Duyệt buồn thảm:

– Tôi có cảm tưởng Thúy không muốn tôi đến, Thúy không muốn gặp tôi. Đúng không?

Thúy chối. Yếu ớt:

– Đâu có.

– Thúy đang bận?

– Không sao đâu. Anh ngồi xuống đây đi. Mưa gió, anh đến làm gì. Để ngày khác, nắng ráo, đến có được không?

– Mưa gió mới thích chứ!

Thúy lẩm bẩm:

– Anh điên.

Thúy vào nhà trong. Năm phút sau, Thúy trở ra với một ly nước trên tay. Duyệt đón lấy ly nước, yên lặng uống từng hớp nhỏ, cố lấy lại trấn tĩnh sau những phút giây bối rối. Từ phía bên kia cái bàn thấp nhìn sang, Thúy nghiêng đầu ngó Duyệt đăm đăm. Nàng ngó một người ngồi trước mặt, nhưng đầu óc nàng thì đang dựng đầy hình ảnh một người đàn ông khác. Nàng nhìn thấy rõ hình ảnh người đàn ông đó, trong tưởng tượng. Chàng đang cách biệt với Thúy bằng cả một trận mưa lớn. Bằng bao nhiêu con đường, bao nhiêu mái nhà, bao nhiêu hàng cây của thành phố này. Nhưng chúng thật gần nàng, gần nghìn lần hơn Duyệt đang ngồi trước mặt.

– Anh từ đâu tới?

– Ở một tiệm cà phê ra, tôi đến thẳng đây. Nhân còn ngồi lại đó. Thúy biết Nhân không?

– Biết.

Lại một phút im lặng. Câu chuyện khó khăn, gượng gạo, mất tự nhiên, rời đứt thành từng khúc nhỏ.

– Sao anh không rủ Nhân đến cùng.

Duyệt ngạc nhiên:

– Rủ Nhân?

– Chứ sao? Như thế vui hơn. Anh không thấy là ba người nói chuyện vui hơn hai người?

– Tôi muốn đến một mình.

Lời nói Duyệt vừa nói ra bằng một giọng buồn rầu nghe thâm trầm và tội nghiệp như một lời thú tội. Nhưng Thúy hình như không nhận thấy. Cũng không mấy may xúc động. Nàng hỏi:

– Nhân biết anh tới đây?

– Không.

– Tại sao?

– Tôi không muốn cho nó biết.

– Nghĩa là anh giấu.

Duyệt ngẩng đầu lên:

– Nếu Thúy cho là như thế thì cũng đúng. Phải, tôi giấu. Tôi tới Thúy không muốn cho ai biết.

Thúy ném cho Duyệt cái nhìn tò mò. Trước kia, chưa quen nhau, Thúy đã được bạn hữu nói chuyện về Duyệt, Duyệt như một gã thanh niên của thời đại mới, bạo dạn, đầy tự tin, không lúng túng bao giờ trước mặt bạn gái. Thế mà, ngồi trước mặt Thúy, Duyệt không còn mấy may dấp tích của chàng trẻ tuổi bạo dạn. tự nhiên như mọi người đã nói thế, với Thúy, về Duyệt. Trái lại, Duyệt ngượng ngịu. Duyệt lúng túng như một đứa con nít thiếu tự chủ trước một người lớn nghiêm nghị.

Hay là Duyệt yêu mình? Câu hỏi vừa đặt ra làm Thúy nhớ lại những cử chỉ, những thái độ của Duyệt, từ đầu. Lần nào Duyệt đến cũng bị Phụng xua đuổi. Cô không muốn cho Duyệt lãng vãng gần Thúy chút nào. Điều này, Thúy biết, rõ lắm. Nàng nghĩ Duyệt bị chạm tự ái, Duyệt mất mặt, Duyệt sẽ không bao giờ thêm đến nữa. Vậy mà Duyệt vẫn đến. Như không thể đừng không đến. Như đến là một thúc đẩy mãnh liệt.

– Tại sao anh phải giấu?

Duyệt mím môi nhìn xuống:

– Sợ chúng nó biết, chúng nó cười.

– Sợ thì anh đừng đến nữa có được không?

Duyệt cứng họng, ngồi im. Tổ tình thật là một chuyện khó khăn. Chỉ việc nói bég ra một câu là xong. Chỉ cần bảo yêu và hỏi xem có được yêu lại không. Giản dị dễ dàng thế mà Duyệt cũng không làm sao nói ra được. Mãi

mãi, rồi Duyệt mới nói được bằng tất cả can đảm và cố gắng:

– Tôi có nhiều chuyện muốn nói với Thúy.

– Anh nói đi.

– Tôi không muốn nói ở đây.

– Tại sao?

– Ở đây khó nói lắm.

– Ở chỗ khác cũng thế chứ. Nhưng mà thôi, để lúc khác nhé. Thúy phải đi đường này bây giờ.

Duyệt lại thất vọng một lần nữa. Y chưa đi thêm được một bước nào con đường mà một đầu là tình yêu nung nấu của y, một đầu là trái tim của Thúy. Con đường thật xa, biết bao giờ mới tới nơi đây. Thúy lại hình như không có ý định giúp Duyệt, làm cho con đường dài được ngắn lại.

Câu chuyện vừa bắt đầu xem chừng Thúy

đã muốn làm cho nó chấm dứt. Trời đang mưa lớn thế này. Thúy lại đòi đi. Thúy đi đâu? Hay là nàng đã có một người tình mà Duyệt không hay biết? Trời mưa lớn như thế này, nàng vẫn đi gặp người tình của nàng? Đã có một kẻ may mắn hơn Duyệt, đến trước Duyệt? Câu hỏi vừa đặt ra đầu óc Duyệt đã rối loạn.

– Thúy đi đâu?

– Đến nhà một người bạn.

– Bạn trai hay gái?

Thúy nghiêm mặt:

– Anh tò mò quá. Không nên. Thôi, anh về đi, lần khác chúng mình nói chuyện dài hơn.

Duyệt ngập ngừng:

– Tôi...

Thúy tàn nhẫn ngắt ngang:

– Anh đừng nói gì nữa.

- Trời đang mưa lớn mà.
- Lát nữa trời sẽ tạnh. Anh đừng lo cho tôi.

Duyệt đành đứng lên. Y còn đủ thông minh để hiểu rằng y còn ở thêm phút nào chỉ bất lợi cho y phút ấy.

- Ngày một tôi sẽ lại.
- Được.
- Buổi chiều nhé Thúy.
- Lúc nào cũng được hết.

Khi một người đàn bà tàn nhẫn, sự tàn nhẫn không có một giới hạn nào nữa. Mà tàn nhẫn tận cùng. Duyệt ra khỏi nhà rồi, Thúy mới cảm thấy nàng vô tình và tàn nhẫn. Nhưng nàng không thể làm khác. Nàng muốn ra khỏi nhà. Nàng phải đuổi Duyệt về. Vì nàng muốn ra khỏi nhà ngay lập tức, mặc dầu trời đang mưa lớn.

Còn lại một mình, Thúy trở lại chỗ đứng trầm tư của nàng trước khung kính mờ mờ hơi nước đọng. Trời còn mưa lớn như thế này, không thể đi đâu được hết. Chỉ có thể ở nhà. Ngồi một chỗ, mơ mộng và đọc sách. Nhưng Thúy biết nàng không thể làm thế được. Lòng nàng bồn chồn như lửa đốt. Căn phòng thốt nhiên mang hình ảnh một nhà ngục mà Thúy muốn phá tung, muốn ra thoát, ngay phút này, ngay bây giờ. Lòng tôi đã quyết, không làm khác, không thay đổi được. Thúy nhủ thầm, và bằng những bước chân quả quyết, nàng đi thẳng lên lầu trên.

Năm phút sau, Thúy trở xuống, khoác trên vai một cái áo mưa. Khuôn mặt nàng là khuôn mặt của một người đang theo đuổi một ý muốn nung nấu và quyết tâm thực hiện nó. Thúy mở cửa. Mưa ào ạt bên ngoài. Những hàng cây bên kia đường lướt thướt. Nước chảy lênh láng trên mặt nhựa. Một chiếc xe cyclo

bít bùng lăn qua. Thúy đóng sập cửa lại, không lưỡng lự nữa. Nàng gọi xe. Và bảo xe đưa nàng qua cầu Khánh hội.

CHƯƠNG

6

Căn buồng tối mờ mờ. Mấy cánh cửa sổ đều đóng kín. Không khí thân mật suông sã. Ngọn đèn ngủ ở đầu giường giam nhốt trong một cái chụp màu xanh nhạt hắt lên trên một thứ ánh sáng huyền ảo. Cánh cửa buồng tấm chột mở. Trường từ trong buồng tấm bước ra. Chàng nghe thấy từ đồng chăn đệm ngổn ngang trên giường ngủ, một tiếng gọi:

– Anh.

– Gì thế?

– Cho em xin một liều thuốc.

Trường lấy gói thuốc để trên mặt cái bàn nhỏ, bật diêm châm hai liều. Chàng gắn vào môi một liều, một liều đem lại gần giường.

– Đây.

Một cánh tay để trần, mập mạp và trắng muốt từ trong chăn thò ra. Một bàn tay với những ngón son cong vút và đỏ chói đón lấy liều thuốc. Bàn tay đó là bàn tay của Phụng. Người đàn bà nằm nghiêng. Mái tóc nàng xoải tung, tỏa đầy trên mặt gối. Nửa thân nàng, từ ngực xuống che lấp dưới cái chăn dạ màu nâu nhạt. Chỉ có hai bờ vai tròn lẳn là để hở. Phụng rít một hơi thuốc thật dài, thở khói lên trần. Trường đứng im, nhìn khói thuốc từ mặt đệm bay lên, nhìn người đàn bà đang hút thuốc. Yên lặng một lát. Khói thuốc xanh biếc vạt vờ trong không khí im ắng.

Rồi tiếng Phụng:

– Nằm xuống đây anh.

Trường cười:

– Nằm hoài rồi. Đứng một chút.

Phụng hơi nhồm lên:

– Em không thích đứng. Chỉ thích nằm.

– Tại sao?

– Nằm sướng nhất. Sướng hơn cả. Anh không thấy sao?

– Thấy.

Trường ngồi ghé xuống thành giường. Chàng đặt thuốc lá, lên dây cái đồng hồ trên mặt bàn phấn.

Tiếng dây cót xoay tròn nổi lên trong im lặng. Phụng đặt một bàn tay lên lưng Trường. Bàn tay đi từ vai xuống dưới gáy cho Trường một cảm giác nhột nhạt. Trường hơi rùng mình. Nhưng chàng vẫn ngồi im và quay lưng lại.

- Máy giờ rồi anh?
- Gần sáu giờ.
- Em đến từ mấy giờ?
- Hai giờ rưỡi.
- Nghĩa là em đã ở nhà anh trên ba tiếng?

Trường cười thành tiếng đập tay vào thành giường:

- Ở trên giường anh thì đúng hơn.

Phụng nghiêng đầu lắng tai nghe. Vọng nhẹ vào căn buồng ấm cúng, tiếng mưa gõ đều đều trên những khung cửa bên ngoài.

- Đang mưa? Phụng lại hỏi.
- Lớn là đằng khác.
- Ước gì mưa suốt đêm nay.

Trường ngạc nhiên quay lại:

- Để làm gì thế?

– Để em ở lại với anh suốt đêm nay.

Trường lắc đầu:

– Em nên về.

– Anh đuổi em.

– Đâu có. Về rồi lại đến. Hay hơn là ở lại. Em cũng không thể đi suốt đêm. Còn nhà của thì sao?

– Em không cần, mà việc gì đến anh về nhà của của em.

Trường im lặng, không đồng ý với những phát biểu liều lĩnh của Phụng. Cuộc tình duyên giữa chàng và Phụng có rất nhanh chóng và tận cùng một phần lớn cùng vì sự liều lĩnh của Phụng. Sau lần gặp Oanh, chàng bằng lòng cho Oanh tổ chức một cuộc đi chơi tay ba và biết chắc chắn là những gì sẽ xảy ra sau cuộc đi chơi ấy. Điều Trường không ngờ là với Phụng, nó đã đến sớm như thế. Chàng đã biết những người đàn bà liều lĩnh. Những

liều lĩnh ở Phụng thật khác thường. Buổi tối đi chơi đầu tiên, Trường đã có ngay một bằng chứng thật hùng hồn về sự liều lĩnh có một không hai của Phụng. Sau một bữa ăn ở một tiệm tàu trong Chợ Lớn, Oanh đề nghị mọi người đi nhẩy. Không ai phản đối. Chừng như ai cũng muốn kéo dài một buổi tối vui. Đến tiệm nhẩy, Oanh lấy có mệt, buồn ngủ đòi về trước.

Còn lại hai người Trường mời Phụng ra nhẩy. Nhưng chỉ mới đi được vài bước, Phụng đã đẩy Trường ra lảng lảng trở về bàn. Trường ngơ ngác về bàn theo. Phụng mỉm cười với chàng, xách ví tay đứng lên, đi thẳng xuống thang.

Trường đuổi theo:

- Phụng, đi đâu đấy?
- Không nhẩy nữa.
- Tại sao?

– Lúc khác.

Và tình tứ nắm lấy tay Trường:

– Anh không muốn đưa em về nhà anh đêm nay?

Trường ngập ngừng:

– Có... Có chứ.

– Thì về nhà anh. Ở đây làm gì nữa.

– Còn sớm mà.

– Càng sớm càng hay.

Thế là ngay trong đêm đầu tiên, rất tự nhiên rất dễ dàng, Phụng đã trở thành người tình của Trường. Trước khi chưa quen Trường, nàng giữ gìn, ý tứ, như một người đàn bà đứng đắn nhất.

Nhưng đã quen chàng và cho là cả hai người cùng rõ ý định thâm kín của nhau, bằng một cái gạt tay, chỉ bằng một cái gạt tay thôi,

Phụng đã phá tan mọi biên giới ngăn cách. Thái độ này biểu lộ tất cả tâm tính khác thường của Phụng. Đã phải đóng kịch thì đóng kịch đến cùng, mà đã thôi thì đừng đóng kịch nữa với nhau làm gì vô ích.

Vở kịch bề ngoài ấy hai người đồng ý là họ không đóng với nhau nữa ngay khi cánh cửa buồng ngủ của Trường được khép lại sau lưng. Một chiếc áo rơi xuống. Một ánh đèn vụt tắt. Một tiếng kêu lạc giọng trong bóng tối chập xuống như một tấm mùng vô hình. Và Phụng đã trở thành người tình của Trường. Một người tình như một vùng lửa cháy. Trường không lạ gì đàn bà. Trong tình trường, chàng là một con bướm, đã tỏ đường đi, đã thuộc lối về. Chàng đã ôm trong tay, nằm kề liền những khối đam mê nồng cháy nhất. Nhưng với Phụng, Trường biết chàng đã bắt gặp một cái gì khác thường.

Phụng nồng cháy hơn tất cả những người đàn bà nồng cháy. Phụng điên cuồng hơn tất

cả những người đàn bà điên cuồng. Không phải là nàng đòi dắt tay Trường đi thong dong trong hoan lạc mà nàng đòi chàng chạy, thật nhanh, không ngừng, đến đứt hơi. Với Phụng là những phút bùng bột thả buông mọi kềm giữ và phá tung hết mọi giới hạn. Phụng ôm ghì lấy Trường la lớn:

– Anh là của em. Mãi mãi là của em.

Câu nói này bắt đầu làm Trường lo ngại. Chàng không muốn là của ai hết. Chàng chỉ muốn chàng thuộc về chàng. Với Phụng, hình như chàng đang rơi vào một hệ lụy một ràng buộc mới.

– Anh không là của ai.

– Nhưng anh là của em.

– Nếu chúng mình thôi nhau?

– Em sẽ giết chết anh.

– Thật không?

- Thật. Một trăm phần trăm.
- Làm sao anh biết em nói đùa hay nói thật.
- Dễ lắm. Anh thử bỏ em xem.

* * *

Chiều nay sau trận tình mê mải kéo dài từ buổi trưa, Trường lại nghe những lời nói mang đầy ý nghĩa gán bó khốc liệt của Phụng. Không thể bị 1ôi cuốn như thế, Trường nhủ thầm. Phải ra thoát vòng dây. Phải lấy lại tự do.

Đã sáu giờ rồi mà Phụng chưa chịu về. Điều này, trời đang mưa lớn, không chừng Phụng ở lại đến sáng mai. Trường hỏi:

- Có cháu gái lớn ở nhà. Em ở đây đâu có được.

Phụng đưa mẫu thuốc lá cho Trường để chàng dụi tắt vào cái gạt tàn. Mọi cử chỉ của Phụng đều thân mật, tự nhiên đến tận cùng. Như không phải chỉ là tình nhân mà đã đời kiếp, đã vợ chồng. Nàng nằm im, nghĩ rằng thời gian qua thật mau khi người ta miệt mài trong hoan lạc. Mới buổi trưa đó thôi, đã buổi chiều đang xuống. Nàng phải về nhà thật. Nàng không thể ở lại đến sáng. Mặc dù nàng muốn, muốn vô cùng. Từ ngày chồng và con nhỏ mất, sau một thời gian chịu tang khép cửa nằm nhà, nàng đã thôi giam hãm đời nàng. Nàng đã đi cặp với Oanh đến những nơi nàng muốn đến, làm những việc nàng muốn làm. Nghĩa là hồi xuân. Và lăn mình vào cuộc sống.

Vậy mà, Phụng vẫn cô đơn. Tâm hồn nàng vẫn có một khoảng trống lớn lao. Ngày tháng sống ồn ào, náo nhiệt quay cuồng từ những tiệm nhảy, đến những sòng bạc. Nó chuẩn choáng, nó say người như một ly rượu mạnh. Nhưng cái ngây ngất ấy giả tạo, hời hợt và bề ngoài. Tâm hồn Phụng vẫn lạnh buốt. Đời sống

nói chung vẫn có một cái gì chán nản, thật vô nghĩa. Phụng muốn hơn. Muốn có một đam mê. Muốn có một người tình thật sự. Nàng không được toại nguyện với những người như Trước. Nàng nghĩ nàng sẽ được toại nguyện, lần này với Trường. Nàng nghĩ rằng giữa nàng với Trường một mê đắm thần thánh sẽ kéo dài.

Thôi đành để hôm khác. Chiều nay, xem chừng, Trường không muốn giữ nàng ở lại. Nghĩ lại, nàng cũng phải về. Thúy đã chờ nàng từ trưa. Và chắc là đang nóng ruột lắm.

– Ném cho em cái áo.

Trường đứng lên lấy áo đem lại cho Phụng.

– Anh đi đâu bây giờ?

– Ở nhà.

– Chỉ có một thân một mình như anh, sướng thật.

– Sướng ở chỗ nào?

– Tự do. Hoàn toàn tự do. Muốn làm gì thì làm. Không phải trách nhiệm với ai. Không bị ai ngăn cấm.

– Em không tự do như anh sao?

– Cũng, nhưng chưa hoàn toàn. Còn con cháu em chẳng hạn. Phải nghĩ đến nó. Không thể bỏ nó ở nhà một mình.

Trường cười:

– Thì gả chồng cho nó đi.

Phụng ngẩn người:

– Gả chồng? Tại sao không? Anh nói bây giờ em mới nghĩ ra đấy. Phải, tại sao, không gả chồng cho nó. Thúy năm nay đã mười bảy tuổi rồi. Đã đến tuổi lấy chồng.

Phụng nhảy khỏi giường xuống đất. Nàng sửa lại mái tóc trước tấm gương đứng. Và nói với Trường đứng im sau lưng:

– Buồn cười là em cứ định không cho nó lấy chồng.

– Muốn giữ mãi làm của riêng?

– Đúng như thế. Em sợ mất nó. Nó đi lấy chồng, em ở với ai.

Phụng quay lại ôm ghì lấy Trường. Hơi nóng của da thịt, của hơi thở người tình lại bao trùm lấy chàng. Trường để yên cho Phụng biểu tỏ cái cử chỉ âu yếm bỗng bột. Rồi Trường đẩy nhẹ Phụng ra.

– Bây giờ em nghĩ khác? Em thay đổi ý kiến? Vâng. Và tại anh. Vì anh.

– Đừng có lôi anh vào những quyết định của em. – Trường kêu lớn – anh không ăn thua gì vào đời riêng em hết.

Phụng thản nhiên:

– Tại sao không. Chưa có anh, em muốn giữ con Thúy, không muốn cho nó đi lấy chồng. Bây giờ em muốn tống nó ra khỏi nhà. Thật

gấp. Càng mau chừng nào, càng hay chừng đó.
Là vì em đã có anh.

Phụng hát hàm:

– Thế không phải là tại anh?

– Nguy hiểm.

Phụng cười lớn thành tiếng:

– Với em cố nhiên là nguy hiểm. Anh sợ không?

Thay cho một trả lời, Trường nhún vai không nói, Phụng đã mặc áo xong, nghiêng đầu ngắm nghía cái hình ảnh tươi cười của nàng trong bóng gương. Bên ngoài cơn mưa lớn đã ngớt. Trường mở rộng khung cửa sổ ngó vào khoảng sân trong xinh xắn. Không khí mát rượi. Những giọt nước từ ống máng nhỏ xuống tí tách. Tiếng Phụng sát gần bên tai Trường, nàng đến đứng sau lưng chàng:

– Nước đọng nhiều quá ở góc sân kia. Nhà anh không có cống cho nước chảy thoát?

- Có. Nhưng tắc.
- Lâu chưa?
- Anh cũng không biết từ bao giờ?
- Phải gọi thợ về sửa đi chứ.

Trường cười:

– Đã đành. Nhưng ngại quá. Anh lười thành ra cái gì hỏng cứ để mặc cho nó hỏng. Cũng chẳng biết thợ ở đâu mà gọi.

- Em biết.
- Nhưng anh không biết.
- Sáng mai cái cổng của nhà anh sẽ không tắc nữa. Lát nữa trên đường về, em sẽ gọi thợ đến sửa cho anh. Tất cả những thứ gì đang hư trong căn nhà này sẽ được sửa chữa hết. Vậy mai em cho thợ nó lên anh nhé.

- Không.

Tiếng không quyết liệt của Trường làm Phụng ngạc nhiên:

– Anh không chịu?

– Nói là anh không muốn làm phiền thì đúng hơn.

– Chúng mình với nhau mà anh cứ nói đến chuyện làm phiền. Anh kỳ cục lắm. Làm gì cho anh, anh cũng không chịu. Ngày ngày anh đi ăn cơm tiệm vừa tốn tiền, vừa mất công, vừa không ngon, bảo anh để em gọi người đem cơm tháng đến nhà, anh cũng không chịu. Buồng ngủ của anh phải mắc máy lạnh. Nhà em có một cái máy lạnh bỏ không, bảo đưa sang đây cho anh, anh cũng không chịu. Thế là thế nào?

– Anh trả lời rồi. Anh không muốn làm phiền ai hết.

Sự thật, Trường đâu có sợ cái chuyện làm phiền. Chàng sợ chuyện khác, một chuyện chưa tới, nhưng nếu Trường để yên không

ngăn chặn chắc chắn nó sẽ tới. Là dần dần Phụng sẽ làm như chủ nhân căn nhà này. Thái độ của Phụng đã chứng tỏ điều đó. Nàng thân nhiên góp ý kiến về những sự trang hoàng, bài trí là một thí dụ:

– Buồng ngủ của anh màu vàng không đẹp. Phải màu xanh nhạt, thế mới thơ mộng hơn.

– Phải có thảm cho sang. Anh để gạch trần như thế này không được.

Bao nhiêu đề nghị như thế. Đề nghị nào cũng bị Trường gạt phắt đi. Chàng không muốn cuộc đời chàng bị xâm chiếm, tự do chàng bị tước đoạt.

– Thôi em về nhé.

– Ừ em về.

– Chiều mai em sang anh.

– Để anh nghĩ xem đã.

– Tại sao nghĩ?

– Sợ chiều mai anh đi vắng.

– Anh đi vắng rồi anh lại về chứ sao. Em sang không thấy anh thì em đợi anh về.

Như chợt nhớ ra một điều gì quan trọng. Phụng kêu lớn:

– Suýt nữa lại quên. Đưa cho em cái chìa khóa. Em phải có một cái chìa khóa chứ. Chẳng lẽ sang anh không có nhà, em phải đứng đường sao?

Trường chưa từng giao chìa khóa nhà cho một người đàn bà nào khác Xuyên. Rồi Xuyên ra khỏi đời chàng. Và đã trao trả lại chàng chiếc chìa khóa.

Bao nhiêu năm đã trôi qua từ đó, nhưng mỗi lần trong hồi tưởng hình ảnh Xuyên hiện lên, Trường lại nhớ đến chiếc chìa khóa và cái giây phút Xuyên trả lại nó cho chàng. Chiếc chìa khóa đó là một chiếc chìa khóa cửa bằng

đồng đúc, thật nặng và cũng thật lớn. Chiếc chìa khóa được Xuyên tháo khỏi chùm khóa. Nàng giữ nó trên lòng tay một cách trù mẩn. Nhớ Xuyên đã nói, mắt nhìn cái chìa khóa, bằng một giọng ngậm ngùi:

– Một trong những kỷ vật đáng giữ lại nhất của em đây. Nó ở gần em, đêm ngày. Cũng thân mật, cũng là của em như anh vậy. Bây giờ em trả lại nó cho anh.

Vẻ ngậm ngùi của Xuyên làm Trường cảm động theo. Chàng khép bàn tay Xuyên lại, dịu dàng:

– Em giữ lấy mãi mãi. Nếu em muốn.

Nhưng Xuyên không chịu. Chiếc chìa khóa được trả lại cho Trường.

– Em không muốn giữ một cái gì của anh hết. Ngoài thằng nhỏ con em con anh và một tấm hình của anh. Như thế đã là quá nhiều. Quá nhiều.

Xuyến mỉm cười, buồn rầu, nói tiếp:

– Vả lại, anh phải nhận lại để giao cho một người đàn bà khác chứ.

Trường lắc đầu:

– Không có người nào khác hết.

Sau đó, Trường đã cắt nghĩa cho Xuyến là chàng sẽ có những người đàn bà khác. Hẳn thế. Nhưng đưa chìa khóa nhà cho một người đàn bà khác Xuyến thì không. Không bao giờ. Chìa khóa là hình ảnh, là biểu tượng một đi sâu, một hòa nhập vào đời nhau. Như Xuyến và Trường đã đến nhau và đã đích thực có một phần thời gian trong đời hòa nhập. Chìa khóa chỉ có thể trao cho một người vợ. Không thể trao cho một người tình hờ. Trường nhớ đã cắt nghĩa thêm cho Xuyến là chàng sẽ có những người tình. Nhưng sẽ không có một người vợ nào như Xuyến nữa. Xuyến đã nghiêng đầu, hoài nghi.

– Thật không?

– Anh thành thật nghĩ thế và muốn thế.

Nghĩ lại, Trường vẫn thấy là có thể chàng đã hết yêu Xuyến, nhưng riêng với Xuyến, vĩnh viễn ở chàng là một quý mền đầy trang trọng. Xuyến quả là một hạt ngọc quý trong cái thế giới, cái xã hội đàn bà. Nàng sòng phẳng, dứt khoát, minh bạch, và như thế từ phút đầu tiên gặp gỡ cho đến phút cuối cùng chia tay. Nàng là người đàn bà duy nhất không gây cho Trường một phiền lụy bé nhỏ.

Không được ở với nhau nữa, mặc dầu đón đầu, mặc dầu tan nát một đời sau đó, Xuyến vẫn ký tên như thường vào tờ giấy chia tay. Không làm khó, bắt bí. Chuyện Xuyến nuôi lấy đứa con, không đòi hỏi Trường một điều kiện gì là một bằng chứng nữa về cái thái độ chững chạc, rất người lớn của nàng.

Bây giờ là Phụng, Phụng khác biệt hoàn toàn với Xuyến. Chưa ra làm sao với nhau, Phụng đã đòi có một chiếc chìa khóa. Để đến

căn nhà này tự do, lúc nào cũng được. Như một bà chủ. Như một người vợ.

Trường đở người:

– Chìa khóa?

– Chứ sao. Anh có những mấy chìa khóa cơ mà.

– Sao em biết?

Phụng cười, kiêu hãnh:

– Em đã muốn biết cái gì là nhất định phải biết. Lúc anh ngủ say, em đã mở ngăn kéo đầu giường anh. Thấy ở trong ngăn những ba chìa khóa. Em lấy một cái.

Không chờ Trường tỏ ý ưng thuận hay không. Phụng chạy đến, mở ngay ngăn kéo, lấy một chiếc chìa khóa, bỏ ngay vào sắ.

Trường thở dài một mình, không dám tỏ vẻ phản đối nữa, sợ Phụng giận. Lấy được chìa

khóa Phụng sung sướng hiện ra nét mặt. Nàng tiến nhanh ra cửa:

- Em về nhé.
- Để anh đưa em ra đầu ngõ.
- Khỏi. Em kiếm xe một mình được.

Tới thêm cửa, Phụng đứng lại. Nàng mở sắ, lấy cái chìa khóa ra giơ cao nó trước tầm mắt. Nàng nháy mắt với Trường, trêu nghịch:

- Anh hối hận không?
- Anh đã chịu đưa nó cho em đâu.
- Chờ anh đưa còn khuya. Cứ coi là em đã cướp của anh, mà em đã cướp khó lòng anh cướp lại được.
- Để xem.
- Cuộc với anh nào?
- Chẳng cuộc. Nhưng một ngày nào đó em phải trả nó lại cho anh.

– Nếu em không muốn trả?

Trường làm bộ bí mật:

– Rồi anh không đòi em cũng trả.

Phụng ngần người:

– Lạ nhỉ!

– Đời có hằng nghìn chuyện lạ lùng mà một người từng trải như em cũng không hiểu được. Gọi những chuyện lạ lùng đó là những chuyện tình cờ. Và chúng mình không phải là tiên tri.

Phụng cười lớn:

– Anh đừng nạt nộ em.

Tiếng cười của Phụng còn vang động giòn giã khi cánh cửa đã khép lại sau lưng nàng. Trường đút hai tay vào túi quần đứng im. Chàng vẫn được tiếng tàn nhẫn với đàn bà. Thẳng tay với đàn bà, không nhập nhằng, không nhượng bộ. Thực tình, tàn nhẫn của Trường chỉ là một

thứ tàn nhẫn bề ngoài. Chàng đóng vai trò một người tàn nhẫn hơn là chàng tàn nhẫn thực sự. Bằng chứng là Trường đã chịu cho Phụng lấy cái chìa khóa tuy trong thâm tâm chàng không muốn chút nào. Thôi để lúc nào thuận tiện lấy lại vậy. Trường nhủ thầm và đi xuống bếp.

Một lát sau, Trường trở lên nhà trên với một ấm nước đun sôi. Buổi chiều buồn, mưa còn lất phất. Trời thấp và xám. Như lòng. Cõi đời điều hiu và xa vắng. Như hôn, Thời tiết và tâm trạng này uống một ly trà tàu, trầm ngâm với một ly trà bốc khói là việc làm đúng nhất.

Bộ đồ trà được đặt ra chính giữa mặt bàn thấp. Phụng về rồi, Trường trở lại với cái thú được cô đơn, được lặng lẽ một mình. Trường đưa ly nước lên miệng, uống từng ngụm nhỏ. Nước nóng bỏng làm Trường tỉnh táo hẳn lại. Chàng nghĩ đến Xuyên. Chàng nghĩ đến Phụng. Xuyên dịu dàng, hiền hậu, ngay trong những lúc trao tình lời lả nhất cũng giữ gìn

không buông thả đến tận cùng. Phụng không thể, Phụng là một trái núi lửa. Sau một trận tình với Phụng, là ra khỏi một vùng đông bão tan nát. Bây giờ Trường muốn được thật yên, với tuần trà buổi chiều của chàng.

Lúc này có Lâm đến thì hay biết chừng nào. Lâm cũng đã thích thủ những chén trà. Từ hồi Trường vào tận Chợ Lớn mua bộ đồ trà ba ngàn đồng của một người khách trú, Lâm cười đùa luôn miệng. Nhưng lúc cần, Lâm cũng biết tôn trọng sự im lặng của người khác. Hơn một tuần rồi, không thấy Lâm đến chơi. Trường chợt thấy nhớ bạn. Chàng định sáng mai sẽ đến kiếm Lâm. Rửa Lâm đi ăn. Rồi buổi chiều, đôi bạn trở về căn nhà khuất lánh. Đối ẩm với nhau trước buổi chiều dần xuống.

* * *

Thúy tựa lưng vào thành tường, hai tay buông thông, đôi mắt mở lớn. Toàn thân Thúy

như tê liệt, chết sững trong một bàng hoàng cùng độ. Hơi thở nghẹn ứ trong cuống họng. Da thịt lạnh toát. Rồi sau cái lạnh toát là một bùng bùng thiêu đốt. Thúy nhắm nghiền mắt lại, thở ra một hơi dài. Nàng đang mơ hay nàng đang tỉnh đây? Nàng hoa mắt, nàng nhìn lầm? Người đàn bà từ trong nhà Trường đi ra, người đàn bà đi ngang qua chỗ nàng đứng nấp, chính là Phụng. Nhắm ai thì được, không thể nhìn lầm một người thân và gần nhất, một người trông thấy hằng ngày, gặp nhau từng buổi. Đúng là Phụng. Phụng vừa đến với Trường, vừa lên xe, vừa đi khỏi.

Phụng đến nhà Trường từ lúc nào? Làm gì trong căn nhà với Trường trong buổi chiều mưa gió ào ạt? Quen Trường từ hồi nào? Trường đối với Phụng ra sao? Một người tình hay một người bạn? Hàng trăm câu hỏi quay cuồng trong đầu óc Thúy.

Rồi những câu hỏi khác, vụt đến. Bây giờ mình định ra sao đây? Trở về hay vẫn vào nhà

Trường như thường? Những câu hỏi này Thúy cũng không trả lời được. Thúy thấy giận mình vô tả. Tại sao nàng lại chọn đúng buổi chiều này để đến đây, khiến cho suýt nữa nàng đã đụng đầu với Phụng.

Thôi, trở về, và không bao giờ tới đây nữa, Thúy nhủ thầm. Nhưng óc nghĩ thế mà chân Thúy vẫn bước ra khỏi góc tường ẩn nấp. Như một người mất hồn, nàng đi thẳng về phía nhà Trường.

Mưa ngớt đi trong một khoảnh khắc, lại dấy lên. Cùng với buổi chiều xuống, vòm trời thấp nặng hơn, đầy vẻ đe dọa của một trận mưa lớn khác sắp đổ ập xuống.

Người Thúy ướt đầm. Những sợi tóc lướt thướt. Một dòng nước chảy trên gò má. Thúy không biết đó là nước mưa hay là nàng đang vừa đi vừa khóc mà nếu có khóc thì đó là những giọt lệ tức giận hơn là những giọt lệ đau đớn.

– Cô tìm nhà ai?

Câu hỏi của một người đàn ông vang lên ở sau lưng làm Thúy giật mình quay lại. Người vừa hỏi Thúy là Lâm. Lâm vừa ra khỏi sở. Thấy chiều mưa lớn có về nhà cũng không biết làm gì. Lâm nảy ra ý định đến Trường. Chuyện văn. Nghe nhạc. Uống trà tàu. Người con gái đứng tần ngần trong ngõ nhà Trường, dưới mưa bay trắng xóa làm Lâm ngạc nhiên. Lâm nghĩ thiếu nữ đang tìm kiếm một địa chỉ nào đó. Và nàng chưa tìm thấy.

– Tôi...

– Trời đang mưa lớn, sao cô lại đứng giữa đường như thế này. Cô tìm nhà ai?

Thúy không biết làm thế nào hơn.

– Ông Trường.

Lâm chỉ tay:

– Ngay trước mặt cô đó thôi.

– Tôi biết.

Lâm kêu lớn:

– Biết mà cô đứng đó?

– Tôi quên.

– Cô đến anh Trường lần nào chưa?

– Đã.

Ngạc nhiên ở Lâm mỗi phút một gia tăng:

– Đã mà quên?

– Vâng.

– Mời cô đi theo tôi và nhanh chân lên.
Trời ôi, mưa thế này đứng dưới trời tắm mưa
hay sao?

Lâm nắm lấy tay Thúy kéo nàng chạy rào
trên mấy thước đường lênh láng nước. Tới
trước cửa nhà Trường, Lâm vừa nhận chuông
vừa gọi lớn:

– Trường, mở cửa mau, có khách.

Tiếng chuông vang vang trong nhà Trường mà cũng vang vang trong đầu óc Thúy. Một phút. Cánh cửa mở rộng. Khuôn mặt Trường hiện ra, đột ngột dưới màn mưa.

* * *

Trường khép cửa buồng ngủ lại sau lưng, rón rén bước ra ngồi trước mặt Lâm. Lâm để yên cho Trường chế thêm nước sôi vào ấm trà, chờ Trường rót nước trà cho mình xong xuôi rồi mới hỏi:

– Sao?

– Tôi bảo cô ta nằm một lát cho ấm người lại. Người cô ta lạnh buốt.

– Phải đưa quần áo khô cho cô ta thay chứ?

– Đã.

Lâm cười:

– Săn quần áo đàn bà thế? Của ai vậy?

– Thiếu gì? Không nhớ là của ai.

Lâm nhìn về phía buồng ngủ:

– Một khuôn mặt hoàn toàn xa lạ, tôi chưa từng gặp ở nhà anh lần nào. Đàn bà con gái thường đến với anh về ban đêm. Cô này là một ngoại lệ. Ai thế?

– Cháu gái một người bạn.

– Cháu gái một người bạn?

– Đúng vậy.

– Nghĩa là có chuyện rắc rối?

– Gần như thế.

Trường thờ người. Chàng lại vướng vào một cảnh ngộ éo le, một trường hợp ngộ cục,

đúng vào lúc chàng muốn ở thật xa ngoài mọi hệ lụy. Phụng vừa về. Thúy đã tới. Người cháu lại đáng lo gấp nghìn lần hơn người cô. Với Phụng, Trường đã hiểu rõ như thế nào. Biết Phụng muốn gì và chàng phải đối phó như thế nào. Như hai đối thủ của một ván xì phé, tuy cùng lợi hại nhưng đã hiểu rõ lẫn nhau cho nên ván bài không có những tình cờ những bất trắc.

Với Thúy, khác. Sự liễu lĩnh của một người con gái còn ghê gớm hơn sự liễu lĩnh của một người đàn bà đã tới một tuổi nào. Kinh nghiệm dạy cho Trường biết rõ điều đó.

Trường hỏi Lâm:

- Anh thấy cô ta ở đâu?
- Trong ngõ. Cách nhà anh mấy căn, đứng dưới mưa như một người mất hồn.

Trường lăm bắm một mình:

- Không biết đến từ lúc nào đây.

– Tôi mới đến.

Trường xoa tay:

– Là tôi nói cô Thúy kia.

– Cô ta đến lúc nào thì mặc cô ta có được không, việc gì anh phải băn khoăn thắc mắc.

– Trái lại. Đó là một điều đang làm tôi thắc mắc ghê gớm.

Lâm tròn mắt, không hiểu. Trường cũng không giải thích thêm. Chàng chỉ lo một điều là Thúy đến sớm, đã đứng ở trong ngõ từ lâu, đã nhìn thấy Phụng từ nhà chàng đi ra. Hoặc ngược lại Phụng đã nhìn thấy Thúy ở gần nhà chàng. Nếu như vậy chắc chắn sẽ có ngộ nhận không ở phía người cô thì cũng ở phía người cháu.

– Uống trà đi rồi tôi nhờ anh một việc.

Lâm nhăn mặt:

– Việc gì thế.

– Uống trà đi đã.

– Nói rồi mới uống trà được.

Trường chỉ tay vào buồng trong:

– Lát nữa anh đưa cô ta về hộ tôi.

Lâm xua tay rồi rít:

– Không được.

– Lâu lắm tôi mới nhờ anh một chuyện, không được sao?

– Nguy hiểm. Chịu.

– Chỉ đưa cô ta về tới cửa nhà rồi anh đi. Nguy hiểm ở chỗ nào?

– Không nguy hiểm thì sao anh không đưa cô ta về mà lại phải nhờ đến tôi. Anh là một chuyên viên đưa đón đàn bà. Tôi thì không phải. Anh đưa cô ta về. Để nhà đó. Tôi trông cho. Trời đang mưa, tôi sẽ tiếp tục uống trà tàu đợi anh.

Trường giơ tay lên trời, chán nản:

– Việc gì tôi không làm được mới phải nhờ đến anh chứ.

Lâm cười:

– Thôi cũng được. Nhưng còn vấn đề này là cô ta có chịu để tôi đưa hay không đã.

– Chắc là chịu

Lâm hất hàm:

– Vào hỏi đi.

Trường đứng lên, đẩy nhẹ cửa bước vào phòng. Trên mặt đệm mà trước đó không lâu, Phụng nằm hút thuốc lá sau cuộc ái ân, bây giờ là Thúy nằm thêm thiếp. Ở một lúc khác, Trường sẽ cười vì cái trường hợp ngộ nghĩnh. Lúc này chàng không cười được. Trường gọi nhỏ:

– Cô Thúy.

Không thấy Thúy trả lời, Trường tiến lại gần.

Chàng đặt tay lên vai người con gái, lay nàng bằng một lay gọi dịu dàng:

– Cô Thúy.

Thúy vẫn nằm yên. Hai mắt nhắm nghiền. Trường biết Thúy không ngủ, cũng không ngắt đi, chỉ là Thúy tảng lờ như không nghe thấy gì hết. Trường buông tay, thừ người đứng nhìn. Với một người gái chơi, Trường đã tìm ngay được một giải quyết dễ dàng và ổn thỏa. Là xốc cô ả dậy, bắt ra khỏi giường, bắt mặc quần áo, bắt ra khỏi nhà. Nhiều lần Trường đã phải gặp những trường hợp như thế và chàng đã giải quyết như thế. Riêng lần này, sự mềm yếu xâm chiếm, Trường không nỡ có với Thúy một thái độ tàn nhẫn.

Người con gái đã tìm đến với chàng lúc trời mưa lớn. Buổi chiều đang xuống. Chắc là nàng đã lang thang trên những hè đường lướt

thướt rất lâu trước phút Lâm nhìn thấy nàng.

Một chút hình dung lãng mạn hiện ra trong óc Trường. Chàng lại nhìn xuống người con gái, và lần này chàng thấy nàng như một con chim bé nhỏ bay lạc giữa một vòm trời đầy bão tố. Cánh chim bay mãi trong bầu trời vô định. Nó tìm kiếm một chỗ trú ẩn, và ở đoạn cuối cùng của cuộc hành trình thất đảm hoang mang, nó đã lạc tới mái nhà chàng. Xua đuổi cánh chim bay lạc trong chiều là một hành động nhẫn tâm, độc ác và không nên.

Trường lắc đầu thở dài quay trở ra. Lâm vẫn ngồi ở chỗ cũ với ly nước trà trên tay. Lâm hất hàm:

– Không xong.

Trường buông thõng hai tay, gật:

– Không xong.

Lâm khôì hài:

– Nàng đòi ở lại với chàng suốt đêm?

Trường cau mặt:

– Đừng nói bậy. Cô ta đang ngủ, tôi không
nỡ đánh thức.

– Ngủ gì mà nhanh thế được.

– Thế đó. Anh vào mà coi.

Trường ngồi xuống ghế. Không muốn
cho Lâm hiểu lầm, bằng một giọng chậm rãi,
Trường kể cho Lâm nghe về trường hợp quen
Phụng, gặp Thúy, hai cô cháu đều có cảm tình
với chàng. Bởi vậy mà cả hai đã tới đây. Nghe
xong, Lâm chép miệng:

– Phiền thật. Nhưng đó không phải là điều
anh muốn hay sao?

– Tôi muốn?

– Chú gì nữa. Anh thường nói sống nguy
hiểm và rắc rối mới có những tình cờ hứng
thú. Khi nào anh phải lựa chọn, phải đối phó,
anh mới thực là anh. Nhất định tôi đã nghe
thấy anh nói như thế. Không phải chỉ một lần.

Cũng không phải chỉ một lần, tôi đã nhìn thấy anh sống như thế.

– Có thể. Nhưng đó là ngày xưa. Tôi bây giờ khác. Tôi bây giờ trái ngược với tôi ngày trước. Ngán những chuyện rắc rối đến cổ rồi. Vả lại, Thúy còn trẻ quá. Anh không thấy cô ấy chỉ bằng tuổi con tôi hay sao. Đùa với Phụng thì được. Trò đùa chấm dứt mỗi người một đường và không ai chết cả. Tôi không thể đùa với một người con gái mới lớn. Trò đùa ấy nguy hiểm, và dễ dàng đưa tới những hậu quả khốc liệt.

– Bây giờ anh định thế nào?

Trường nhún vai:

– Đành chờ cô ta vậy.

* * *

Cánh cửa khép lại cũng là lúc Thúy từ từ mở mắt. Tầm chắn đắp ngang ngực gây cho Thúy một cảm giác ấm áp và dễ chịu. Nàng không lạnh nữa. Trong căn phòng đóng kín, chắn nệm vây bọc. Và, nằm ở đây, trên đúng chỗ chàng nằm. Thúy mở mắt để lắng nghe trong thân thể nàng một niềm rạo rức khác thường chưa bao giờ cảm thấy.

Chiều nay, nàng vừa có một hành động thật liêu lĩnh. Lần thứ nhất nàng đã trái lời cô. Chiều muộn rồi, mà nàng thì ở đây, nằm trên giường một người đàn ông. Thật là điên cuồng, thật là báo bạo. Trường vừa tới gần nàng. Chàng đã gọi tên nàng. Hai lần. Ba lần. Giọng chàng ngọt ngào, êm ái. Thúy còn nghe dư âm giọng nói vang ngân trong nàng như một điệu đàn. Chàng đã cúi xuống. Thật sát. Khuôn mặt chàng bao trùm lấy Thúy, và Thúy rục rịch. Thúy sáng láng, Thúy tươi trẻ như một đài hoa nở dưới ánh nắng bình minh. Chàng đã đặt tay lên vai Thúy. Sự đụng chạm nhẹ nhàng hờ hững, vậy mà cái khoảng da thịt nơi

tay chàng đặt xuống đã in hằn cái dấu vết bóng
rất của tình yêu.

Thúy đã giả vờ ngủ. Nàng chưa tìm được
cách để ở lại. Nàng chưa có một kinh nghiệm
nào của một người tình. Nàng chỉ biết giả vờ
ngủ, giả vờ nằm im để ở lại.

Căn phòng tối lơ mờ. Không khí lắng đọng.
Chàng đã đi ra. Chàng đang nói chuyện gì với
người bạn của chàng ở ngoài phòng khách?
Chắc chàng và bạn đang nói đến nàng. Đến
đứa con gái điên cuồng đến nhà chàng trong
một buổi chiều mưa gió, nó không chịu về,
nó muốn ở lại, mãi mãi bất chấp mọi chuyện
động trời có thể xảy tới.

Lại một khoảng thời gian nữa trôi qua.
Thúy từ từ ngồi dậy. Bộ quần áo ngủ mặc trên
người rộng thùng thình. Một bộ quần áo ngủ
của đàn bà. Của người đàn bà nào đây? Bao
nhiều đàn bà đã đến đây, nằm trên giường
này, được chàng ôm chặt trong cánh tay khỏe
mạnh?

Cửa mở. Trường trở vào.

Thấy Thúy đã ngồi lên, Trường vui mừng hiện ra nét mặt:

– Cô có làm sao không?

Thúy ngồi yên nhìn Trường không chớp mắt.

Trường hỏi, thân mật hơn:

– Thúy thấy trong người thế nào?

Thúy vẫn ngồi im. Trường lại gần:

– Tại sao Thúy đứng ngoài mưa như thế?

– Không biết.

Trường bật cười:

– Đừng nên bao giờ đứng ngoài mưa như thế. Nếu cô đau có phải là tại tôi làm cô đau hay không? Bây giờ cô thay áo đi. Người bạn tôi là anh Lâm đó. Tôi đã bảo anh Lâm chờ để đưa cô về.

– Em về một mình.

– Không được. Tôi không yên tâm chút nào nếu cô về một mình. Nghe tôi nhé. Để anh Lâm đưa cô về.

Câu nói nào của Trường cũng dễ nghe, dễ thương, nó thấm lắng vào Thúy, ngọt ngào như một dòng suối mát. Những câu tầm thường nhất cũng hình như hàm chứa một ý nghĩa đặc biệt. Thúy vừa muốn nghe lời chàng lại vừa muốn nằm mãi trong chăn đệm ấm áp. Thúy gạt chăn sang một bên, bước ra khỏi giường.

Trường đưa áo cho Thúy:

– Còn hơi ẩm một chút, mặc được không?

Thúy đáp, yếu ớt:

– Dạ được.

– Buồng tắm ở trong kia.

Thúy ngoan ngoãn đón lấy áo, đi vào buồng tắm. Nàng khép cửa buồng lại sau lưng, đứng lặng trước tấm gương lớn treo trên tường. Một sự đổi thay lớn lao đã hiện hình trên khuôn mặt Thúy. Sự đổi thay đó, Thúy nhìn thấy nó, cảm thấy nó, thật rõ rệt. Trong cái nhìn. Trong khöhe mắt. Mái tóc Thúy vẫn vậy, mà hình như mái tóc cũng có một cái gì đổi thay. Vành môi nàng vẫn thế. Mà hình như ngấn môi cũng phảng phất một vẻ gì khác trước. Người con gái Thúy nhìn thấy trong gương, người con gái đó đã hóa thân, vừa được khai sinh. Sự mới lạ đột ngột này làm Thúy bối ngỡ. Đôi mắt mở lớn, toàn thân im phắc, Thúy bàng hoàng ngó mình. Rồi những gió bão sẽ nổi dậy. Rồi trên một vòm trời phảng lảng, những sấm chớp sẽ ùng ùng nổi dậy, Thúy nhìn nàng và biết như thế, sẽ như thế. Chắc chắn sẽ như thế. Nàng hất mái tóc ra phía sau. Ánh mắt nàng ngời lên một thoáng thách thức. Thách thức ai chưa rõ. Nhưng đã rõ lắm là thách thức với chính nàng.

Căn buồng tắm nhỏ nhắn, lát gạch men màu xanh nhạt, sáng láng, sạch sẽ dưới ánh đèn. Như ở ngoài buồng ngủ, dấu vết đời sống thân mật của Trường ở đây cũng đầy rẫy. Cái khăn mặt kia, cái lược chải đầu kia là những đồ dùng của chàng, mỗi buổi sáng.

Chúng có một linh hồn, một đời sống. Chúng là chàng đó một phần nào. Thúy lấy lược chải lại hai bên mái tóc. Đoạn nàng cởi bỏ khỏi mình bộ đồ ngủ. Cái áo ngắn rút xuống, hai bờ vai tròn hiện ra. Lần đầu tiên Thúy để ý da thịt đến thân thể nàng và rợn lên một niềm xúc động. Đặt nhẹ những ngón tay trên làn da dầy thì trước ngực, và miết miết ngón tay trên một hình đôi mơn mớn, Thúy rùng mình, nhắm mắt lại. Nếu những ngón tay nàng là những ngón tay của Trường? Ý nghĩ táo bạo, đột ngột, liều lĩnh làm Thúy đỏ bừng mặt. Một hơi lửa tràn ngập cùng khắp. Một xúc động ngất ngất mê đắm.

Một lát, rồi Thúy mở mắt. Nàng thở một hơi dài, dồn đuối ra khỏi nàng sự thảng thốt kỳ lạ làm nàng chóng mặt. Thúy mặc nhanh cái áo dài lên người mở cửa bước ra.

Trường vẫn đứng đợi Thúy ở chỗ cũ. Chàng nói:

– Mưa đã tạm ngớt. Cô về được rồi. Nhưng tôi vẫn phải đưa cô mượn cái áo mưa cho chắc ăn. Anh Lâm sẽ cầm về cho tôi.

Trường lấy áo mưa ở trên mắc, ra hiệu cho Thúy lại gần. Chàng không ngờ chàng đã làm một cử chỉ nguy hiểm, Thúy đến đứng trước mặt Trường. Nàng đứng im để Trường vòng tay về sau lưng, khoác cái áo lên vai. Bất chợt, Trường nhận thấy chàng và người con gái đã đứng gần nhau quá. Gần như mặt sát mặt. Gần như đã cảm thấy hơi thở của nhau.

Cánh tay Trường vòng qua người Thúy. Với Trường cử chỉ này, vô nghĩa, nhưng với Thúy, nó không vô nghĩa một chút nào hết. Sự

đụng chạm cho dù là hờ hững, đã là một vết ve nồng cháy.

Thúy rùng mình như nàng đã rùng mình trong buồng tắm khi cái áo mặc trên người được cởi ra. Nàng nhắm nghiền mắt lại, rơi thật sâu vào một trạng thái ngây ngất. Nàng đứng không vững nữa, chàng đã bao trùm lấy nàng và dắt hăng đi dưới chân Thúy, mọi vật quay cuồng chung quanh Thúy.

Trước khi Trường kịp có một phản ứng, Thúy đã ngã vào ngực chàng. Và thế là, trong một khoảng khắc, Trường đã ôm Thúy trong tay.

– Thúy.

Trường gọi nhỏ. Thúy vùi đầu vào ngực Trường, không đáp. Cái áo mưa từ trên vai Thúy, rớt xuống, cùng một lúc với Thúy từ từ ngẩng đầu lên. Cái cử chỉ âu yếm của tình yêu, cái cử chỉ đầu tiên, Thúy học được ở đâu?

Trong những trang tiểu thuyết nàng đã đọc? Hay đó chỉ là cái cử chỉ muôn thuở phải có, mãi mãi, ở bất cứ một người con gái nào, và như thế không cần chỉ dạy, không cần kinh nghiệm? Không rõ. Chỉ biết Thúy đã mạnh dạn vòng tay lên gáy Trường, vít đầu chàng xuống.

Người hoang mang kinh ngạc lại chính là Trường. Lần đầu tiên trong đời, chàng trở thành một người thụ động. Chàng muốn đẩy Thúy ra. Thành thực là trong giây phút bất ngờ, phản ứng của Trường là muốn đẩy Thúy ra. Người con gái thật không có một điểm trùng hợp nào với những người con gái cùng tuổi với nàng. Sự liễu lĩnh của Thúy cũng khác với mọi sự liễu lĩnh.

Cái hôn vụng về điên cuồng và hấp tấp. Trường nới lỏng vòng tay ôm, và Thúy cũng buông cánh tay xuống. Nàng lùi ra một bước. Hai tia nhìn bắt gặp nhau. Trường chịu đựng

cái nhìn của Thúy, cố gắng không tỏ lộ một thoáng tình cảm nào ra ngoài nét mặt. Một phút im lặng căng thẳng.

Cuối cùng Trường đặt nhẹ tay lên vai Thúy:

– Bây giờ Thúy nên đi về.

Thúy lắc đầu. Trường nhìn Thúy dăm dăm. Chàng định giữ nghiêm trang. Nhưng cuối cùng, chàng bật cười lên thành tiếng. Đừng làm trầm trọng một trường hợp gì hết. Mặc dầu Thúy đang đẩy Trường vào một trường hợp khá trầm trọng. Kinh nghiệm về đàn bà dạy cho Trường biết là mọi trường hợp gay cấn chỉ có thể hòa giải bằng mọi thái độ đùa cợt.

– Thúy không muốn về?

– Không.

– Nhưng anh Lâm đang đợi Thúy.

Thúy nhoẻn miệng cười:

– Anh muốn em ra khỏi nhà anh ngay bây giờ?

Trường muốn giữ trang nghiêm mà không được. Lần thứ nhất, chàng nhìn thấy nụ cười tươi tắn hồn nhiên nở đẹp như một bông hoa trên khuôn mặt thiếu nữ. Nàng không lăm lỳ, nàng không dữ dằn căng thẳng nữa.

Nàng đã vui, nàng đã mỉm cười. Nụ cười của Thúy đem trả nàng trở lại với tuổi mười bảy của nàng. Trường như một lớp mây nặng trĩu vừa rút đi cho một nền trời xanh biếc hiện ra. Tưởng như buổi chiều lất phất mưa bay chợt có ánh nắng vàng rực rỡ. Trường gật gật đầu:

– Như thế mới đúng.

Thúy ngơ ngác:

– Như thế?

– Cô vừa cười và tôi vừa nói như thế là mới đúng. Trang nghiêm thở than, khóc lóc, là để cho những người già nua tuyệt vọng. Cô còn trẻ. Như chưa một người nào có thể trẻ trung như thế. Tuổi mười bảy phải nhìn đời bằng cái cặp kính màu hồng. Phải thấy cái hào quang, cái cảnh tượng mùa xuân của đời sống. Tôi yêu cô những lúc cô vui cười. Đừng làm trầm trọng một chuyện gì hết.

Trường đổi giọng thân mật hơn:

- Thúy nhớ chưa?
- Nhớ.
- Bây giờ Thúy về đi.

Thúy gật đầu ngoan ngoãn và thần phục. Nhưng Thúy không đi ra phòng khách nơi Lâm đang đứng đợi mà Thúy từ từ tiến sát vào Trường. Mái đầu cúi xuống, Thúy hỏi thật nhỏ trong tóc rủ lò xò:

- Bao giờ em đến?

Trường chợt nghĩ đến Phụng. Làm thế nào bây giờ? Phụng sẽ lại bất cứ lúc nào và Thúy thì hỏi chàng là bao giờ chàng cho Thúy trở lại? Hai cô cháu đụng độ với nhau thì làm sao đây? Trong Trường có hai niềm hối hận cùng một lúc. Hối hận vì đã để cho Phụng làm chủ cái chìa khóa và không có một thái độ quyết liệt, cứng rắn với Phụng từ đầu. Hối hận vì đã đưa Thúy đến một ngộ nhận tai hại. Trường biết Thúy đã yêu chàng. Yêu bằng cái lối yêu bông bột không suy nghĩ của một người con gái lần đầu yêu. Phụng. Thúy. Hai cái đầu khác biệt, trái ngược của hai hình thức đam mê khốc liệt.

Trường thấy chàng đứng ở giữa. Giữa hai luồng điện. Giữa hai cơn lốc. Giữa hai sự giằng kéo cùng mãnh liệt như nhau, Phải ra khỏi cái tình trạng hiểm nghèo này, Trường nhủ thầm. Nhưng phút này, chàng chưa thể có một thái độ dứt khoát. Với Phụng và với Thúy cũng vậy. Chàng có thể nói với Thúy một lời tàn nhẫn thế là xong.

Vậy mà Trường không nói được. Chàng không có được can đảm ấy. Thúy đang tươi như hoa, lòng nàng đang dạt dào yêu đời, yêu người, yêu mình, và Trường thấy nếu chàng chặt đứt nguồn hạnh phúc ấy là chàng đã làm một tội ác. Một tội ác. Đúng như vậy. Không hơn không kém. Thôi đành để đến một lúc khác.

Trường làm một con toán rất nhanh trong đầu. Không thể cấm Thúy đến được. Cấm Thúy cũng đến như thường. Trường đã có một bằng chứng mà. Vừa rồi, mới chiều nay đây thôi. Như thế, đã không giải quyết được gì hết còn nguy hiểm hơn gấp bội. Chàng đáp liêu:

- Cuối tuần đi.
- Lúc nào?
- Buổi sáng tiện hơn.

Thúy hỏi, đầu vẫn cúi xuống, giọng vẫn rất nhỏ trong lò xo mái tóc:

– Chiều anh bận sao?

Trường gật đầu:

– Đi vắng luôn.

Thúy đứng im một lát. Như suy nghĩ. Đoạn, nàng ngẩng đầu lên.

– Trước khi em về, anh cho em hỏi anh một điều.

– Được, Thúy cứ hỏi.

– Anh có giận em không?

Trường cười vui vẻ cho Thúy an tâm:

– Làm gì có chuyện đó.

Hai người nhìn nhau. Phút từ già không ngờ mà nhẹ nhõm và dễ chịu. Cũng sẽ chẳng có chuyện gì ghê gớm xảy ra đâu, Trường nghĩ thầm. Để tự trấn an, Trường muốn cho rằng hành động bông bột của Thúy chỉ là một hành động bông bột nhất thời. Ra khỏi nhà chàng

rồi Thúy sẽ quên ngay. Qua Thúy, Trường muốn hiểu và muốn tin về tuổi trẻ nơi những thiếu nữ dậy thì như thế. Thúy tìm đến với chàng nhưng rồi Thúy sẽ có một người tình khác, cùng một lứa tuổi với nàng và Thúy sẽ lãng quên chàng dễ dàng và cũng hồn nhiên như khi Thúy đến.

Thúy theo Trường ra phòng khách. Phút này nàng mới nhận thấy sự hiện hữu của Lâm. Trường giới thiệu:

– Cô Thúy, đây là Lâm. Bạn thân của tôi.

Thúy lễ độ:

– Lạ anh ạ!

Lâm đưa mắt nhìn Trường, tủm tỉm cười:

– Không dám, chào cô. Thế nào, cô còn muốn ra đứng dưới trời mưa nữa không?

Thúy mỉm cười bối rối, hai gò má phơn phớt hồng một e then lúng túng rất đáng yêu. Cái nhìn mà Lâm ném cho Thúy là một cái

nhìn đầy trắc ẩn. Với Trường, ngoài Xuyến, không có một tình yêu lâu bền vĩnh viễn nào. Tình yêu đến với Trường nhưng Trường thì không bao giờ chịu giam thân Trường trong cái thế giới màu hồng huyền ảo đó.

Nghệ thuật ràng buộc Trường vào một giam cầm mê đắm, ở nhiều người đàn bà đã tới một mức độ tuyệt hảo. Ấy thế mà lần nào và bao giờ Trường cũng thoát tròng vây. Lâm vẫn thầm phục Trường về điểm đó. Cho nên bất cứ một người đàn bà nào đến với Trường, Lâm đều nhìn thấy như một nạn nhân. Nạn nhân càng trẻ trung càng vô tội bao nhiêu, Lâm càng thấy đáng thương bấy nhiêu. Như Thúy đang là một người con gái đáng thương, trước cái nhìn đầy trắc ẩn của Lâm. Và Lâm thấy cần phải ngọt ngào, phải tử tế với thiếu nữ.

Lâm cười hỏi lại:

– Thế nào?

Thúy khép nép:

– Thôi ạ.

Lâm đùa cợt:

– Thế là tốt. Cô đến đây, cô đứng dưới trời mưa. Cô đau là cô làm khổ anh Trường tôi. Mà tội gì đứng dưới trời mưa. Cô tới, cứ việc vào, cứ việc gõ cửa. Bốn phận của anh Trường là phải mở cửa cho cô. Mời cô vào. Đón tiếp cô cẩn thận. Bây giờ cô về chưa?

– Dạ!

– Nào mời cô ra. Ngọt mưa rồi.

Trường hỏi Lâm:

– Trở lại không?

Lâm làm bộ trợn mắt:

– Tại sao không? Tôi trở lại để anh phải mời tôi đi chơi, đi ăn, đi uống rượu, đi nghe nhạc. Tôi đưa cô Thúy về thế này là cho anh.

Bộ cho tôi sao. Anh phải thưởng công cho tôi.

Thúy quay lại Trường, ngập ngừng:

– Em về.

– Thúy về nhé.

* * *

Còn lại một mình Trường ngồi xuống ghế, thờ người một lúc thật lâu. Căn buồng độc thân, sau những giây phút kinh động ồn ào đã trở lại với cái không khí lặng lẽ và buồn bã hằng ngày. Trường pha cho chàng tuần trà cuối cùng. Chén trà uống một mình trong lúc bên ngoài buổi chiều dần xuống mang tất cả ý nghĩa hình ảnh một cuộc đời cô độc gói tròn trong một nếp sống cách biệt.

Như phù hợp với tâm trạng Trường, buổi chiều, sau cơn mưa chợt tối hẳn lại. Cái lưới đầu hu của buổi chiều đã giăng kín. Căn buồng không sáng đèn nhờ nhờ những phiến bóng

tối lằng đằng. Trường cũng dần dần trở thành một cái bóng bất động. Như thế, không biết bao nhiêu lâu.

– Bật đèn lên.

Tiếng Lâm vang lên, kéo Trường ra khỏi dòng suy nghĩ miên man quên lằng thời giờ. Lâm đã trở về, vui vẻ đẩy cửa bước vào:

– Báo cáo: công tác đã xong.

Trường đứng lên bật đèn, gọi Lâm:

– Vào đây rồi chúng mình đi ăn.

Lâm ngồi xuống ghế:

– Không hỏi đưa em về như thế nào?

Trường giơ tay lên trời trong một dáng điệu chán nản:

– Hỏi làm gì?

– Xem chừng mới gặp mà đã nặng lắm rồi nhỉ! Con gái mới lớn mà.

Những ánh đèn đã sáng lên trong những căn nhà khi đôi bạn ra khỏi ngõ. Sau trận mưa lớn, trời cao vút, nhẹ thoáng. Những vì sao sáng lấp lánh giữa hai chiều tưởng như một niềm vui mừng gặp lại. Không khí thanh thang tràn đầy. Những vũng nước lấp lánh.

Lâm hỏi:

– Xe lấy được chưa?

– Được rồi đấy. Nhưng cứ để ở garage. Cũng chẳng muốn lấy về.

Lâm cười:

– Vậy mời ông công tử ngồi đằng sau xe tôi vậy. Có xe phải lấy về mà đi, mà chở đào của ông chứ.

Trường buông thông:

– Chẳng chở ai hết. Cho rơi hết. Thôi hết.

– Đã nói hằng nghìn lần như thế. Nhưng với anh, từ lời nói đến việc làm, bao giờ cũng

cách nhau xa lắm.

– Tôi nói gì là làm. Anh đã thấy tôi nói gì mà chưa làm chưa?

– Có, bảo thôi đàn bà, nhưng đàn bà của đủ mọi lứa tuổi vẫn kéo đến nhà như nước chảy. Thế là thế nào?

– Là nạn nhân.

– Của ai?

– Chẳng của ai hết. Của chính tôi. Cái số của tôi nó như thế. Muốn yên thân mà chẳng được. Càng tránh xa hệ lụy, hệ lụy càng tìm đến mình. Tôi đang định bán xe đây. Anh biết ai mua xe không?

– Bán xe?

– Tôi vừa nói với anh mà.

– Đi bằng gì?

– Đi bộ. Hay là không đi đâu hết. Phải tìm

kiếm hàng tháng tôi mới tìm được căn nhà khuất nẻo trong cái ngõ hẻm khuất nẻo này. Tưởng được yên thân. Ngờ đâu lại rơi vào cái tình trạng rắc rối nhất của những tình trạng rắc rối nhất. Hừ, cả người cô lẫn người cháu. Anh có thấy cái cảnh ngộ tôi hiện giờ tức cười và kỳ dị chưa. Tôi có muốn như thế đâu. Tôi không muốn. Không định gì hết. Tôi chỉ muốn yên thân. Chuyện này, mà ầm lên, thiên hạ chửi tôi bằng thích. Với mọi người, tôi sẽ là một thằng sở Khanh, một thằng khốn nạn. Oan còn hơn oan Thị Kính. Bán xe thật đấy. Có cái gì bán hết. Sang hết. Căn nhà này nữa, có ai muốn sang tôi cũng sang liền.

Trường leo lên xe Lâm. Chiếc xe hai bánh băng băng vượt qua cầu Khánh Hội. Sang qua cầu, Lâm hỏi Trường muốn đi đâu, Trường tỏ ý muốn đến một quán ăn nào vắng vẻ.

Năm phút sau, Trường đã được như ý. Tiệm ăn có phòng lạnh trang hoàng thật lịch sự, nhưng chỉ có mấy người khách ngồi thưa

thốt trên hai ba bàn. Người chủ tiệm là bạn của Lâm. Cũng quen Trường. Lâm bắt tay người chủ tiệm, nói đùa:

– Anh Trường đang muốn có một chỗ yên tĩnh.

Người chủ phá lên cười lớn:

– Và anh đã đưa anh Trường tới tiệm của tôi,

– Tử tế quá. Điệu này, tiệm tôi sớm muộn cũng đóng cửa, phải anh nghĩ như thế không?

Lâm gật đầu, giọng đùa cợt tiếp tục:

– Đúng thế.

Người chủ tiệm quay sang Trường:

– Lâu nay không thấy anh.

Trường điềm đạm:

– Vâng, tôi không hay đi đâu.

– Thảo nào, Sài Gòn ban đêm hồi này không còn là Sài Gòn ban đêm nữa. Anh phải tái xuất giang hồ cho các em nó mừng chứ.

– Tôi hết thời rồi. Bây giờ là thời của các anh, Người nào cũng chỉ có một thời. Thời của tôi đã qua và đã hết.

Lại bàn ngồi, Trường gọi rượu. Lâm mới chỉ nhắm một vài ngụm, Trường đã uống cạn ly của chàng.

Lâm gật gù:

– Được lắm. Uống vẫn hằng lắm.

Trường chép miệng:

– Đã đành.

Chàng nói và gọi cho chàng ly rượu thứ hai.

Đang buồn, Trường muốn chìm nỗi buồn vào men rượu. Câu chuyện bỏ dở lúc mới ra khỏi nhà lại tiếp tục.

– Những lời tôi nói với anh lúc nãy là nói thật. Bán xe. Sang nhà. Đi ở một chỗ khác. Tôi muốn như thế. Thật mà. Anh đừng cười. Đừng tưởng tôi nói đùa. Thành phố này không ở được nữa. Anh biết ai muốn mua xe, muốn sang nhà bảo họ lại tôi.

– Đừng có phần.

Trường trùng mắt:

– Phần với anh ăn cái giải gì?

– Tôi muốn nói là anh đừng có phần với chính anh. Sống lúc nào với anh cũng như có một vấn đề cần giải quyết. Anh sống tự nhiên bình thường như tôi không được sao? Mặc nó, chuyện gì phải xảy đến cứ để cho xảy đến. Đã biết không tránh được, còn cố tìm cách né tránh làm gì. Không ở đây nữa thì đi đâu.

– Thật xa.

Lâm cười:

– Ra ngoại quốc?

– Nếu tôi có tiền, tôi đã ở ngoại quốc từ lâu, không cần đợi anh nói vậy. Nhưng ở trong nước này cũng không thiếu những chỗ xa khuất nghìn lần hơn cái ngõ hẻm của khu Khánh Hội. Xuống dưới tỉnh. Ra ngoài Trung chẳng hạn. Không ai nhìn thấy tôi nữa. Tôi ra khỏi cuộc đời. Mọi người sẽ coi như tôi đã chết.

– Rồi một ngày kia, anh sẽ trở về.

– Có thể.

– Như thế sẽ chẳng có gì thay đổi hết.

– Có chứ. Khi đó những người đàn bà như Phụng đã tái giá và những người con gái như Thúy đã lấy chồng. Khi đó họ sẽ quên tôi, để cho tôi được yên thân. Khi đó, không một ai còn nhắc nhở đến tên thằng Trường này nữa.

Lâm cười. Giao du với nhau đã lâu, Lâm hiểu rõ tính bạn. Mấy năm nay, Trường sống với một xung đột nội giới thường trực. Trong Trường có hai con người. Mỗi con người tiêu

biểu cho một khía cạnh trái ngược. Con người thứ nhất muốn bỏ đi. Con người thứ hai còn luyện thương một nếp sống dẫu đã đem lại không biết bao nhiêu phiền hà, nhưng lại có một sức quyến rũ lạ lùng không đành rũ thoát. Trước sau thì đàn bà vẫn làm nên đời sống của Trường, cho dù là Trường muốn thế hay không. Đàn bà làm khổ Trường nhiều. Nhưng Trường sẽ còn phải sống với đàn bà, vĩnh viễn.

Đã tới ly rượu thứ ba. Bồi bàn mang đồ ăn đến. Trường đẩy đĩa đồ ăn ra xa, nhìn Lâm ăn ngon lành. Có một đời sống như Lâm cũng là một chuyện hiếm có. Ngày xưa Lâm cũng chơi bời lắm chứ. Có khi còn chơi bời lầy lừng hơn Trường nhiều. Vậy mà, đến một tuổi nào đó Lâm đã đoạn tuyệt được hoàn toàn với quá khứ, sống hẳn một đời sống khác.

Đồng hồ trên tay Trường chỉ đúng chín giờ khi đôi bạn đứng lên. Trường đã say lắm. Chàng vịn tay vào Lâm, lão đảo bước ra khỏi quán ăn. Gió chạy dọc theo hè đường. Đôi

bạn lững thững đi một quãng. Lâm gửi xe lại trước tiệm ăn cho thằng nhỏ đứng mở cửa cho khách ngoài cửa tiệm.

– Bây giờ chúng mình đi đâu? Lâm hỏi.

– Anh muốn đi đâu?

– Tùy anh.

– Chúng mình vừa ra khỏi một nơi chốn vắng vẻ nhất. Bây giờ làm ngược lại. Phải tìm đến một nơi chốn ồn ào nhất. Đâu cũng được. Nhưng bắt buộc là phải ồn ào nhất.

– Đồng ý. Anh định đi đến sáng?

– Không biết chừng. Điều cần thiết là phải đi nữa. Chưa có thể về nhà lúc này được. Tôi không có can đảm. Anh đi theo tôi được không?

– Không đi cũng không được.

Trường vỗ mạnh vào vai Lâm, cất tiếng cười lớn. Tiếng cười vang động làm cho nhiều

người chung quanh phải quay đầu ngó lại. Lâm nhìn sang bạn, biết rằng một phần nào của con người cũ nơi Trường vừa sống lại.

Cái con người ấy tưởng là đã chết. Kỳ thực nó chỉ nằm im, nhắm mắt, ngủ vờ trong một thời kỳ. Trường chưa thôi được. Trường còn đứng giữa đời. Sống với những nhan sắc diễm lệ, với những khối da thịt nồng nàn bỏng cháy, với những cuộc tình duyên phiền hà rắc rối. Trường còn phải sống trong cái thế giới ướt đẫm tình cảm này, ít nhất cũng trong một thời gian nào đó. Trường chưa thôi được, Lâm nhủ thầm, và cuối cùng vẫn là một cái tặc lưỡi, một cái nhún vai, cầm bằng cho gió đưa đi.

Đêm đã khuya, khi Trường từ trong một quán rượu ở đường Tự Do đi ra. Ly rượu cuối cùng chịu không thể nhớ là ly thứ mấy nữa. Trường chỉ mang máng cảm thấy là suốt buổi tối, rượu đã chảy qua cuống họng chàng, rót vào thân thể chàng như rót vào một thứ bình không đáy. Ngồi ở một góc quây với Lâm bên

cạnh, Trường sống một cảm giác chập chờn, nửa hư, nửa thực. Chàng nhìn những đầu người lơ nhố chung quanh, những vệt khói thuốc bốc lên, những cái ly vơi và những cái ly đầy xếp thành một hàng dài trước mắt. Những ánh đèn lẩn chìm bằng nhiều độ ánh sáng đậm nhạt trên những vì tường.

Cơn say rót xuống một tấm lưới khói vô hình. Cảnh trí trở thành hư ảo. Những mái đầu chung quanh biến thành những hòn đảo lăng đăng trên một vùng biển sương. Trường uống rượu, uống một cách sượng sần và u uất. Lâu càng ngán, Trường càng uống thêm. Bỗng một người đàn bà đi qua. Trường nhường mắt nhìn, gọi lớn “Xuyến”. Không phải Xuyến. Người đàn bà đứng lại, ngó Trường mỉm cười “Ông nhầm rồi”. Và nàng đi mất sau đó vào cái rừng đầu người. Hình ảnh một người đàn bà phảng phất giống Xuyến làm Trường tỉnh táo lại được khoảng khắc. Chàng gõ thành ly xuống mặt bàn làm nhịp lăm lăm gọi nhỏ một mình:

– Xuyên, Xuyên.

Có lẽ vẫn chỉ là Xuyên. Trước sau vẫn chỉ có Xuyên. Xuyên là cơ hội duy nhất. Có lẽ thế. Sau Xuyên, Trường tuyệt nhiên không còn một cơ hội nào khác, cái cơ hội tạo dựng một đời sống gương mẫu, đứng đắn với một người đàn bà. Người ta không làm lại cuộc đời mình, một mình, mà phải với một người nữa, như một bạn đường. Trường thường nhủ thầm với chàng hàng trăm hàng nghìn lần như thế, mỗi khi trí nhớ chàng bất chợt lại có hình ảnh Xuyên hiện lên.

Không ở được với Xuyên chừng như không còn ăn đời ở kiếp được với ai nữa. Mất Xuyên là kéo dài thêm mãi một cuộc sống độc thân buồn rầu. Trở lại với Xuyên? Cũng không được. Cái đã tan vỡ không thể hàn gắn lại.

– Uống hết ly này thôi.

Lâm giữ lấy tay Trường khi chàng đưa tay ra hiệu cho người barman đưa đến cho chàng

một ly rượu mới.

Hình ảnh Xuyên bị cắt đứt. Trường giận dữ quắc mắt:

– Cái gì thế?

Lâm ôn tồn:

– Uống vừa thôi. Còn để phần rượu cho người khác.

– Tôi không có quyền say?

– Đành rằng có. Nhưng không nên áp dụng cái quyền ấy đến cùng.

Trường lớn tiếng:

– Anh là cái thứ đàn ông hạng bét. Không dám thế này. Chỉ dám thế nọ. Mà anh về đi. Không uống, ngồi ở quây rượu này làm gì.

Lâm vẫn ôn tồn, sự ôn tồn lần đầu tiên làm Trường khó chịu:

– Tôi chờ đưa anh về.

- Không cần.
- Anh không có xe mà.
- Đi bộ. Say quá ngủ lại đây có chết ai đâu.

Lâm nhìn đồng hồ tay. Chỉ còn nửa tiếng nữa là đã đến giờ giới nghiêm. Lâm biết chàng có muốn ở lại với bạn cũng không được nữa. Nhà Lâm ở xa. Cửa đóng từ sớm. Vợ đang mong. Con chờ cha chưa ngủ. Thôi Trường say thì mặc Trường. Lâm phải về. Và Lâm đã bỏ về lúc nào Trường cũng không hay. Một lúc nào đó, Trường quay sang không thấy Lâm đâu nữa. Chàng nhún vai, buông một tiếng chửi thề rồi lại uống nữa. Cơn say tiếp tục, choáng váng. Trường cố gọi lại hình ảnh Xuyên, để được đắm chìm trở lại với một mơ màng về cũ. Nhưng không được. Cái hình ảnh gọi lại nhòa nhạt, không trọn vẹn. Xuyên đã xa, đã mất, hoàn toàn. Cuối cùng, Trường lão đảo đứng lên, gọi bồi trả tiền và lão đảo đi ra.

Mặt đường vắng tanh. Trường bước những bước chập chờn siêu đồ trên hè đường. Cái bóng chàng đôi lúc hiện ra dưới ánh đèn, đôi lúc mất vào cái bóng chạy dài của những hàng hiên. Tóc xõa xuống, thân thể lạnh buốt, tâm thể chán chường, Trường đi dần về phía cầu Khánh Hội.

CHƯƠNG

7

Đồng hồ trên tay Trường chỉ đúng tám giờ ba mươi. Đã đến lúc Thúy phải có mặt ở nhà nàng, nếu không là quá muộn, Trường nắm lấy tay Thúy đưa nàng ra cửa. Chàng cho Thúy biết địa chỉ tiệm nước chàng hẹn nàng tới hai ngày sau.

Cũng may, ra tới đầu ngõ, Trường vẫy ngay được một chiếc taxi vừa chạy ngang qua. Thúy dùng dằng luyến luyến với phút tạm biệt. Nhưng Trường đẩy ngay Thúy vào xe. Không muốn làm Thúy buồn rầu, chàng ngọt ngào:

– Không có từ biệt gì hết. Chúng mình còn gặp nhau nữa. Nhiều lần.

– Anh...

– Nghe anh, về nhà đi, kéo bà Phụng ở nhà nóng ruột. Nhớ địa chỉ anh vừa dặn. Nhớ đến đúng giờ đừng để anh chờ đợi.

– Em nhớ.

Trường nắm tay người con gái, cúi xuống, mỉm cười với nàng. Khuôn mặt Thúy sung sướng, rạng rỡ.

Chiếc xe phóng nhanh ra ngoài đường lớn. Trường thở ra một hơi dài. Quay vào. Chàng khép cửa lại, đi thẳng vào buồng ngủ. Dấu vết sự có mặt của Thúy còn nguyên vẹn, với khoảng trống của thân thể nàng trên mặt đệm đêm qua và bộ đồ ngủ vắt ở đầu giường. Trường làm lại giường, trải lại đệm, tự tay gấp bộ đồ ngủ lại, cất vào tủ. Buông tay, Trường cảm thấy mỗi mệt lạ thường. Đêm qua chàng đã mất ngủ. Tối qua chàng đã uống rượu quá

say, cổ họng vẫn còn bùng bùng đắng chát. Phải ngủ. Phải ngủ một giấc thật dài để lấy lại sức khỏe và cũng là để quên đi những chuyện dồn dập vừa xảy ra. Trường thay quần áo, tắt đèn, đặt mình nằm xuống. Chăn gối còn toát lên một mùi thơm phảng phất. Đó là mùi da thịt dậy thì của Thúy.

Giấc ngủ đến dần. Thần trí Trường mơ màng. Sau bao nhiêu năm lặng lẽ, mặt biển Trường lại ầm ầm nổi sóng. Người cô vừa gặp, người cháu chột đến. Trường yếu đuối quá với đàn bà và thêm một lần nữa, chàng lại nhận, nhận hết, không từ chối được. Thúy còn trẻ, mười bảy tuổi, nàng chưa từng biết đến tình yêu.

Bây giờ chàng đã trở thành người đàn ông thứ nhất của đời nàng. Cũng tại mình say rượu quá. Trường còn đủ sáng suốt ấy trách chàng như thế. Nhưng chuyện không nên xảy ra đã xảy ra. Thật tình là tôi không muốn thế. Thật tình, thật tình là cây muốn lặng nhưng

gió chẳng muốn ngừng. Biết làm thế nào bây giờ? Những lời đã hứa hẹn với Thúy bây giờ phải giữ. Cần buồng riêng cho Thúy tới đó. Cuộc hẹn hò ở quán nước. Bữa ăn với nhau. Một cuốn phim xem cùng. Tất cả phải được thực hiện, vì cái lễ gián dị là Trường đã hứa. Chàng chưa từng thất hứa với một người đàn bà nào. Chàng không muốn thất hứa với Thúy.

Cặp mắt lim dim, Trường nói thầm với chàng hoang mang, buồn rầu:

– Làm thế nào bây giờ?

Hỏi và Trường tự trả lời:

– Hãy ngủ một giấc đã.

Giấc ngủ, hiện tượng của một quên lãng hoàn toàn của một ngừng nghỉ chốc lát, giấc ngủ đã trở thành bằng hữu của Trường, từ lâu nay. Nó trở thành một cần thiết, một phương thức giải quyết ổn thỏa lý tưởng. Trường muốn làm cho ngừng lại mọi ý nghĩ miên man trong đầu. Chàng kéo chăn đắp lên ngực, nhắm mắt

lại, giấc ngủ lảng vảng đầu đó. Nó chập chờn trong đầu óc Trường tối đen.

– Anh có nhà không anh?

Tiếng Phụng vang lên, lạnh lạnh làm Trường giật mình mở mắt. Chàng ngồi vụt lên. Cánh cửa buồng ngoài chỉ khép hờ mở toang ra. Phụng, theo sau là Oanh, nhanh nhẹn bước vào. Rất tự nhiên, Phụng, vượt qua buồng khách, vào thẳng buồng ngủ, đứng lại trước đầu giường.

– Anh còn ngủ đấy à?

Trường gục đầu xuống. Thân thể chàng là một sự mỏi mệt cùng cực.

– Mới ngủ.

Phụng kêu lên:

– Mới ngủ? Nghĩa là anh thức suốt đêm qua?

Trường biết chàng lỡ lời:

– Không. Vừa thức, muốn ngủ lại. Tưởng Phụng đi đánh bạc?

Phụng quay lại nói với Oanh đứng ở thêm cửa:

– Anh ấy nói tưởng tao đi đánh bạc? Là không?

Quay lại với Trường. Phụng gật đầu:

– Đúng em đi đánh bạc với Oanh suốt đêm. Vừa tan sòng, rủ Oanh lại bắt anh đưa chúng em đi ăn sáng đây. Làm sao biết em đi đánh bạc?

Trường lại biết chàng lỡ lời một lần nữa. Cũng may, Phụng không căn vặn chỉ tỏ ý ngạc nhiên. Riêng Oanh thì hình như sự lỡ lời đến lần thứ hai của Trường đã làm Oanh lưu ý. Oanh đứng đó, im lặng, không tỏ một thái độ nào. Nhưng Oanh đã nghi ngờ, Trường nghĩ thầm. Tránh cái nhìn lạnh lẽo soi mói của Oanh. Trường vừa bước xuống giường vừa trả lời Phụng:

– Đoán thế.

Phụng quay lại Oanh, làm bộ lè lưỡi:

– Anh ấy bắt nạt tao đấy mày ơi. Nhưng mà anh Trường khỏi phải bắt nạt. Xin khai ngay: Đúng là chúng em đi đánh bạc suốt đêm bây giờ về, nhớ anh, tạt qua vào rủ anh đi ăn sáng đây. Mặc quần áo đi.

Trường lắc đầu:

– Chịu, mệt lắm. Cũng không thấy đói. Hai người đi với nhau cho tôi được ở nhà.

– Anh không đi thật à?

– Không.

Phụng cau mày:

– Chúng em nói chuyện về anh suốt đêm ở bàn bạc. Anh chơi bởi lấy lòng thật, không ai là không biết. Nhưng mà em thích thế. Thích có một người tình thật lịch duyệt, thật thạo đời như anh. Tuy vậy, có một điều người

ta ca ngợi anh ghê nhất thì bây giờ em lại thấy không đúng chút nào.

Trường cố nhường cao hàng mi nặng trĩu:

– Điều gì vậy?

– Chúng nó khen anh chiều đàn bà một cây. Bắt khoan bắt nhặt thế nào anh cũng chiều tất. Riêng em, em chưa thấy anh chiều. Chỉ thấy anh khó. Rủ đi ăn sáng anh cũng không chịu. Gặp nhau như miễn cưỡng. Mà thấy thế không Oanh?

Oanh gật, đáp cho qua:

– Thấy.

Trường đưa hai tay ôm lấy đầu gối, gục đầu xuống:

– Đang buồn ngủ, xin từ chối mọi chuyện. Thiên hạ khen bậy đó. Thằng này không có biết chiều đàn bà.

Phụng cất tiếng cười lớn, ngồi xuống thành

giường. Mặc dầu có Oanh lặng lẽ đứng nhìn, Phụng cũng đặt một bàn tay thân mật lên đầu gối Trường. Không có Oanh chắc chắn Phụng còn đi xa hơn nữa, với những cử chỉ thân mật hơn nữa. Sau một đêm thức trắng đánh bạc, Phụng không thấy mỗi một chút nào. Trong cái thân thể hồi xuân của người góa phụ còn muốn ôm lấy cuộc đời bằng những vòng tay ghì chặt, nhựa sống đầy ắp. Một đêm thức, hai đêm thức với Phụng không có nghĩa lý gì hết. Ở nhà người bạn gái ra về Phụng đã tắm nước nóng, đã trang điểm lại. Đến với Trường dù chỉ là năm bảy phút ghé qua bao giờ Phụng cũng bắt buộc nàng phải lộng lẫy đầm thắm. Đàn ông không thích ôm trong tay một người đàn bà mỗi một. Hoan lạc đòi hỏi mãi cho hoan lạc một ngọn lửa nhiệt tình nồng nàn. Kinh nghiệm dạy cho những người đàn bà như Phụng và Oanh biết rõ bí quyết đó.

Gặp Trường ở nhà, Phụng hơi tiếc đã rủ Oanh cùng đi. Biết thế bỏ rơi Oanh, hay bao nhiêu. Rủ chàng đi ăn sáng không xong, thì ở

nhà với chàng càng thích. Chăn đệm kia, đã sẵn sàng cho ân ái. Mừng màn đó, đã mời vào ái ân. Chỉ cần tắt đi một ánh đèn, khép lại một khung cửa. Chỉ cần một cái áo trút xuống cho ngã xuống một thân thể. Thế là mặt đệm đã đón lấy, gió bão đã nổi lên, hoan lạc đã thành hình. Lỡ có Oanh rồi, Phụng không biết làm thế nào, đành miễn cưỡng hỏi:

- Anh không đi thật hả?
- Để lần khác. Xin lỗi Oanh nhé!

Oanh cười:

– Vẽ vờ. Em bảo để cho anh ngủ. Nhưng nó cứ đòi đến. Nó cũng như anh, định làm cái gì là làm bằng được à. Trời cản cũng không nổi. Ý của ông Trường, ý của bà Phụng là ông Trời. Kinh khủng lắm.

Thấy Oanh bảo mình cùng một loại người với Trường, Phụng sung sướng, tươi cười như hoa nở.

– Em ở lại với anh vậy nhé.

Trường vội vã gạt đi:

– Anh đang mệt thật mà. Cho anh ngủ một lát.

Thấy Trường có vẻ mệt mỏi thực sự, Phụng đành đứng lên:

– Chiều em đến vậy.

Trường gật đầu, ậm ừ:

– Được. Chiều.

– Chiều em lên, sẽ có một quà tặng cho anh. Đúng anh là thần tài của em. Tao nói đúng không Oanh, dạo này tao vừa đánh bạc vừa nghĩ đến anh Trường, canh bạc nào cũng lấy hết tiền làng.

– Đúng. Đỏ tình, còn đỏ bạc luôn. Thôi chúng em đi, anh Trường.

Trường ném cho Oanh một cái nhìn cảm ơn, và ngó theo hai người đàn bà đi ra. Phụng ra khỏi, căn buồng còn thơm lừng mùi nước hoa hảo hạng. Đợi cho Phụng đi một quãng xa. Trường mới ra đóng cửa và khóa chặt lại.

Thật là hú vía. Nếu Phụng đến sớm chừng dăm mười phút, Phụng và Thúy sẽ chạm trán nhau ở đây và một tấn bi hài kịch chắc chắn sẽ xảy ra. Một tay bưng lấy cặp mắt nặng trĩu, Trường lão đảo nằm vật xuống mặt đệm. Sự mệt mỏi choáng váng đã đến tới cùng độ. Nó như một trái núi lớn. Trái núi đẩy Trường ngã sấp xuống. Trường ngủ thiếp đi.

CHƯƠNG

8

Căn biệt thự nằm trên dãy số lẻ của con đường Hồng Thập Tự. Một bức tường cao ở phía ngoài che khuất, nhìn vào chỉ thấy một gờ mái thấp thoáng, sau những lùm cây. Một cái cổng sắt màu xanh khép hờ, cho nhìn thấy một phần con đường lát đá cuội trắng dẫn từ cổng vào nhà chứa xe đóng kín.

Buổi trưa nắng lớn. Cái nắng mội lả, chói chang, thiêu thiếp. Căn biệt thự như đắm chìm trong một giấc ngủ nặng nề không ra thoát. Nắng vàng tươi trên những bờ tường. Một vài chiếc xe lăn qua. Sau bức tường mang hình ảnh một ngăn cách nghiêm, nặng, căn

biệt thự thu hình vào một yên lặng hoàn toàn.

Thúy xuống xe. Trả tiền. Chờ cho chiếc taxi mất hút sau một ngã rẽ rồi nàng mới tiến lại, đẩy nhẹ cánh cửa sắt, lách mình bước vào. Nàng cẩn thận khép cánh cổng lại như cũ, đoạn, nhẹ nhàng tiến bước trên lối đi trải cuội trắng. Tiếng chân Thúy lạo xạo vang lên. Căn nhà vẫn nín thính như chưa phát giác được sự có mặt bất ngờ của Thúy. Cái bóng Thúy đổ dài trong nắng. Từ mặt tiền của căn biệt thự ngủ say, Thúy đi hết con đường trải cuội, vòng về phía sau. Một dãy nhà phụ thuộc một tầng hiện ra, với ba căn buồng nhỏ nối một đầu là nhà chứa xe với đầu bên kia là khu nhà bếp. Mặt sau nhà cũng lặng lẽ, cũng hiu quạnh như mặt trước. Thúy ngừng lại ở căn buồng chính giữa. Cánh cửa căn buồng này đóng kín và được khóa lại bằng một khóa đồng rất lớn.

Thúy mở sắc tay ra, lấy chiếc chìa khóa, thận trọng tra vào ổ. Bỗng Thúy ngừng tay lại. Cánh cửa buồng bên cạnh mở ra. Một người

nào trong căn buồng đó đã nghe thấy tiếng chân Thúy đến và tiếng chìa khóa tra vào ổ. Đó là người chị hai. Chị ta béo mập và đứng tuổi. Chùng như chị ta vừa ra khỏi giấc ngủ. Cặp mắt chị người làm hấp hay ngó Thúy. Thúy mỉm cười:

- Chào chị. Tưởng cả nhà ngủ.
- Cô Thúy đấy à? Cô đến một mình?
- Phải, tôi đến một mình.
- Ông Trường đâu?
- Chưa đến.
- Ông Trường không đến sao?

Thúy gật đầu. Nàng đã mở xong cánh cửa, cất lại chiếc chìa khóa vào sắc tay:

- Có chứ, lát nữa.
- Cô đến sớm làm gì?
- Tôi thích đến sớm.

– Thế à! Cô thích đến sớm. Sợ cô đến một mình thế này cô buồn chớ?

Thúy cải chính:

– Tôi không có buồn đâu chị hai.

Người chị hai ngẫm nghĩ rồi hỏi:

– Cô cần gì không?

– Tôi muốn có một ấm trà, thế thôi.

– Được tôi sẽ pha trà, tôi sẽ mang sang cho cô ngay.

Thúy mở sắc, lấy ra tờ giấy bạc năm trăm, đưa cho chị người làm. Nàng cười thân mật và bè bạn:

– Biếu chị hai đó. Để chị hai uống nước.

– Tôi không dám lấy đâu.

– Biếu chị mà.

– Ông Trường biết ông Trường không

bằng lòng. Ông Trường đã cho tôi đầy đủ rồi.

– Không sao đâu? Có là bao nhiêu. Tôi phiền chị nhiều chứ.

– Đâu có, thỉnh thoảng cô mới tới đây mà.

Thúy cười:

– Không chừng rồi tôi sẽ tới luôn. Tôi thích tới đây. Ngày nào cũng muốn tới, chị hai biết như thế không?

Cánh cửa sổ được mở ra. Ánh sáng dịu dàng chảy vào qua sự ngăn lọc của một tấm kiếng cửa mỏng, màu tím nhạt. Thúy đứng lặng trong một phút xúc động mãnh liệt, ngắm nhìn căn buồng, cái thế giới bé nhỏ, cái thiên đường ấm cúng của nàng bằng một cặp mắt chan chứa yêu thương, Trường đã đưa nàng đến đây sau mấy lần hai người gặp nhau ở một tiệm nước khuất vắng. Và căn buồng trở thành vật sở hữu đầu tiên của nàng.

Hôm mới đến, Trường đã dẫn Thúy lên

nhà trên giới thiệu Thúy với người chủ nhà. Đó là một góa phụ đứng tuổi. Người đàn bà đó thật dịu dàng, thật phúc hậu. Thúy có cảm tình ngay với bà ta. Mái tóc bà ta đã có những sợi bạc. Ngày xưa, còn trẻ, chắc bà ta cũng xinh đẹp lắm, Thúy nghĩ thầm. Trường đã kể qua cho Thúy hay về những nét lớn của cuộc đời nữ chủ nhân. Chồng bà ta đã bỏ mình trong một tai nạn máy bay, lúc ông ta đang trên đường sang Âu châu thực hiện một dự định kinh doanh bạc triệu.

Người chồng chết, để lại cho nữ chủ nhân ngôi biệt thự và một gia tài đồ sộ. Những đồn điền trà và cà phê ở Đà Lạt, ở Kontum. Những cơ sở kinh doanh thương mại ở Lào. Yêu chồng, người góa phụ sống với hình ảnh và kỷ niệm của người đã khuất. Để trông coi những việc của chồng ngày trước, nữ chủ nhân phải đi luôn. Bà ta bay sang Lào như cơm bữa. Tháng nào cũng lên Đà Lạt một lần.

Khi Thúy được Trường giới thiệu, người

đàn bà tuy khuôn mặt tuổi tác đã đầy đặc những nếp nhăn, nhưng ánh mắt còn tươi sáng, đã nhìn Thúy từ đầu đến chân, đoan, gật gù:

– Xinh đẹp lắm.

Bà ta bảo Thúy:

– Tôi bây giờ là một cụ già sắp chết. Người ta ai cũng một lần phải chết, điều đó chẳng làm sao. Nhưng có một thời tôi cũng trẻ trung, cũng xinh đẹp lắm, cô biết thế không?

Thúy khép nép:

– Thưa bà anh Trường có nói như thế về bà.

Nữ chủ nhân cười:

– Trường còn nói gì nữa không?

– Dạ không.

– Cô yên tâm. Tôi đã coi Trường như em

traí, tôi cũng muốn coi cô như thế. Tôi thích Trường ở cái lặng lẽ, kín đáo, riêng biệt, sống mình biết riêng mình, không có tọc mạch vào chuyện người khác. Nhưng tôi ghét Trường một điều, đó là y có một cái tội lớn. Tội làm khổ đàn bà. Cô nhỏ, cô coi chừng à. Kéo trở thành một nạn nhân của thằng em nuôi tôi. Ngôi nhà trên này thiếu gì phòng trống. Trường muốn dùng một căn trên gác không? Tùy đấy, thích căn nào cứ lấy. Dùng lâu không?

Trường nhìn Thúy, ngập ngừng:

– Không biết được chị ạ. Chừng một hai tháng gì đó.

Người chủ nhà:

– Thôi được. Tùy đó, để tôi bảo người làm đem xuống đó một ít đồ đạc, bảo nó quét vôi dọn dẹp lại cho sạch sẽ. Hai người thường đến đây vào buổi trưa hay buổi tối? –

Buổi trưa. Trường đáp.

– Có ở lại đêm bao giờ không?

Trường hấp tấp trả lời:

– Không.

Nữ chủ nhân mỉm cười, nụ cười mang ý nghĩa một hoài nghi khó hiểu.

– Không? Thế thì chị già, chị lỗi thời rồi chị lại cứ nghĩ đêm là thời gian lý tưởng cho những cặp tình nhân.

Thúy đỏ mặt trong khi Trường giải thích:

– Thúy phải về nhà. Không thể vắng nhà suốt đêm được.

– À ra thế. Thôi xong rồi. Chìa khóa đây tôi phải trao cho ai?

Trường hất hàm ra hiệu cho Thúy nhận lấy. Thúy ngạc nhiên khi nhìn thấy trên tay nàng không phải một mà những hai chìa khóa. Người chủ bật cười trước sự ngạc nhiên của Thúy:

– Cô nhỏ này chắc chưa ở riêng bao giờ. Chắc những chiếc chìa khóa này là những chiếc đầu tiên?

– Dạ bà nói rất đúng. Những chiếc đầu tiên.

– Thì đó, một chiếc dùng để mở cổng, một chiếc dùng để mở phòng.

Thế là Thúy đã có một căn buồng riêng. Chưa từng bao giờ nàng bị kích thích và thấy sung sướng như vậy. Suốt trong mấy ngày cuối của tuần lễ trước, Thúy đã sống với căn phòng của nàng, mê đắm và tận cùng. Nàng dành hết tâm trí và thời giờ cho nó. Thúy muốn căn phòng mang tất cả những dấu tích của hai người và nếu không được như thế ít nhất cũng của nàng. Căn phòng phải mang hình ảnh Thúy. Phải ấm cúng, phải riêng tây, hết như Thúy đã tưởng tượng cho nó ở trong đầu.

Thái độ này của Thúy làm Trường cũng phải ngạc nhiên. Họ hẹn nhau ở căn buồng

mới lần đầu tiên cũng vào một buổi trưa. Năng rất lớn bên ngoài. Nhưng trong căn phòng là cái mát mẻ của bóng tối mờ mờ trong những khung cửa đã đóng lại. Bài trí của căn phòng hôm đó còn hết sức sơ sài. Trường không muốn lạm dụng lòng tốt của người nữ chủ nhân đã nói là Trường và Thúy cần gì thiếu gì cứ việc tự do lên lấy trên biệt thự. Đồ đạc nhiều vô kể. Toàn những thứ quý hiếm. Nhưng Trường đã căn dặn Thúy không được lấy gì thêm ở nhà trên, Thúy tỏ vẻ không bằng lòng không đồng ý. Nàng thấy căn buồng tiêu tụy và nàng muốn nó lộng lẫy đẹp:

– Mượn chứ có lấy đâu anh.

– Cũng thế, không nên.

– Anh cần thận quá.

– Cần thận cho em. Bà chủ nhà với anh thân thiết và tự nhiên như anh em ruột. Nhưng có em, liên lạc phải khác đi. Mọi lạm dụng có thể đưa tới hiểu lầm và coi thường ngay.

Chúng mình chỉ cần có nhau là đủ. Thế này cũng là mang ơn bà chủ rồi. Cũng là chuyện bất đắc dĩ mà anh phải mượn buồng hẹn em ở đây. Vả lại cũng chỉ mượn tạm trong một thời gian mà thôi. Sửa sang nhiều mà làm gì. Em phải hiểu là chúng mình không thể dùng nơi này làm một chốn hẹn hò vĩnh viễn.

Xem chừng Thúy không chịu nghĩ như thế. Khác với Thúy, Trường chỉ xem cuộc tình duyên bất ngờ đưa đến những hẹn hò và ái ân với Thúy là tạm thời mà thôi. Căn phòng này cũng vậy. Chỉ là tạm thời, không thể là mãi mãi. Trường vẫn giận chàng, giận vô tả sự yếu đuối của chàng. Đáng lẽ phải dứt khoát với chàng như với Thúy, thì Trường đã lẩn lữa, cái lẩn lữa của việc có thể làm được hôm nay nhưng để lại đến buổi sáng ngày mai.

Hơn một tuần lễ rồi, thời gian của Trường đã chia làm hai phần đều đặn. Một phần cho Phụng. Một phần cho Thúy. Không hẳn là tất cả thời giờ, nhưng tâm trí chàng bận rộn quá

thành ra chàng có cảm tưởng như toàn vẹn thì giờ của chàng đã bị hai cuộc tình song hành chiếm đoạt. Mình không hề muốn sống như một thằng khốn nạn vô liêm sỉ, không lương tâm, không tự trọng, Trường nhủ thầm. Nghĩ rằng thêm một lần nữa chàng sẽ bị dư luận ngọ nhận và gay gắt kết án. Chàng không tìm kiếm, không hề. Chàng chỉ muốn sống yên thân, như hình bóng. Bằng chứng cụ thể nhất là Trường rút lui ra khỏi những đại lộ của đời sống, và ẩn thân trong đáy cùng một ngõ hẻm ngoại ô.

Nhưng chàng không muốn mà người khác đã muốn, đã tới, đã bằng mọi cách đòi đột nhập vào đời chàng. Làm thế nào được. Trường chưa hề biết từ chối, biết tàn nhẫn với đàn bà. Trước nhan sắc và những lạc thú mê đắm của chăn gối, Trường đã thua. Đã nhận. Đã chịu. Cũng là cái số mình chó má như thế, Trường lại tự nhủ thầm. Có điều là Trường không muốn cho một cuộc tình nào kéo dài, tuyệt nhiên không. Sau Xuyến không còn

người đàn bà có thể đi sâu vào đời chàng được nữa.

Qua ý nghĩ đó, thái độ “ăn đời ở kiếp” của Thúy làm Trường lo lắng. Thái độ đó rõ rệt khi Thúy muốn trang hoàng căn buồng thật đẹp, thật đầu ra đó. Như là Thúy muốn ở đó, lâu dài, vĩnh viễn. Trường không thể chiều ý nàng vì thế.

Buổi trưa hôm đó, sau một giờ tình tự với nhau. Trường tỏ ý muốn về. Chàng nói chàng có việc bận. Mà Trường có việc thật. Lâm đợi chàng ở nhà. Hai người phải đến gặp một người bạn khác. Trường ngạc nhiên không thấy Thúy tỏ ý muốn giữ chàng ở lại lâu hơn.

Nàng nói:

- Vâng, anh về đi.
- Em ở lại?
- Em cũng đi bây giờ. Em cũng có chút việc.

Việc của Thúy buổi trưa hôm đó không ngoài những điều nàng muốn thực hiện cho căn buồng. Bằng bất cứ giá nào. Không chậm trễ. Dù Trường muốn hay không. Trường vừa về, Thúy cũng đi ngay. Nàng ra phố sắm đồ.

Suốt buổi chiều hôm đó, Thúy đi đi về về căn buồng nhiều lần như con chim nhiều lần trở lại tổ. Chim bay đi tha về từng cọng rơm cho cái tổ của nó ấm áp, êm đềm, thì Thúy cũng tha về đủ thứ cho căn buồng nàng, từ một khoảng trống trơn tiêu tụy trở thành một cái tổ uyên ương.

Một chiếc khăn trải giường thêu đăng-ten. Gối xanh nhạt trên đệm trắng muốt. Một bàn phấn nhỏ, mặt bàn đặt một cây đèn ngủ, một tấm thảm trải dài dưới chân giường. Thêm một lọ hoa đặt gần thành cửa sổ, và căn buồng đã thay đổi hẳn. Nàng còn đòi bằng được của Trường một tấm hình lớn. Thúy đưa hình nàng đến nữa. Thế là trên tường, trong cái khuôn lồng kính óng ánh, đã có hai khuôn mặt tình

yêu tươi cười bên nhau. Treo hình xong, Thúy đòi Trường cùng đứng ngắm với nàng.

Trường khen một câu cho Thúy bằng lòng:

– Đẹp lắm.

Thúy ngả đầu vào vai người tình:

– Ai đẹp, anh hay em?

Trường chỉ tay lên tấm hình của Thúy:

– Em chứ. Cái đẹp rực rỡ, tận cùng, gần như một kiêu hãnh rõ ràng. Cái đẹp của mùa xuân của tuổi mười bảy. Thứ anh thì đẹp gì. Anh già rồi. Cái đẹp không còn nữa với những người già nua.

– Em chỉ thấy anh đẹp nhất vào lúc này. Anh bây giờ mới thật là anh. Nét mặt của anh bao giờ cũng có những nét buồn phảng phất. Anh cách biệt thế nào ấy. Hình như anh không vui cả những lúc anh cười. Nhưng em lại yêu anh như thế.

Trường đời gỡ tấm hình chàng xuống chỉ để hình Thúy mà thôi. Cố nhiên là Thúy không chịu và Trường lại đành chịu thua. Căn buồng dần dần có đời sống và kỷ niệm dấu vết cặp tình nhân để lại ở đây sau mỗi lần gặp mặt làm bền vững thêm sợi dây liên lạc của họ với khoảng diện tích bé nhỏ này.

Và Thúy hình như đã gắn liền với căn buồng làm một. Hoàn cảnh chưa cho phép Thúy, chứ hoàn cảnh cho phép dù chỉ là một phần thôi, Thúy đã dọn đến nơi này. Nàng đã bỏ nhà. Đã xa Phụng, đã xem thường dư luận, đã trở thành người vợ trẻ trung liêu lĩnh của Trường cho dù đó là một cuộc hôn nhân thầm kín, không đám cưới, không hôn thú. Trường chỉ cần nói một câu: “Đến ở đây với anh” là Thúy nhắm mắt nghe theo lời chàng không nghĩ ngợi. Tình yêu không dẫn nhập những người con gái như Thúy đi ung dung bình tĩnh trên một mặt phẳng nào. Với Thúy, tình yêu không hề là cái hình ảnh đó của một dòng sông chảy êm đềm theo dòng tháng ngày. Mà

hơn thế. Phải hơn thế. Nghìn lần hơn cái hình ảnh êm đềm của một dòng sông. Nó phải đỏ như lửa, mạnh như bão. Nó phải cao ngất và trắng xóa đổ xuống như một ngọn thác trời long đất lở.

Tình yêu đến và đời sống Thúy không ngừng lại được nữa. Chưa gây tai tiếng, chưa tới tan vỡ, chưa hẳn là một thoát ly công khai, nhưng thực ra nó là một đổi thay lớn lao, một đổi thay hoàn toàn cho đời sống và tâm hồn Thúy. Tình yêu đến khi Thúy vừa mười bảy tuổi. Nàng không bớt đi một tuổi nào. Cũng không thêm lên một tuổi nào. Nhưng có cái điều này là: Thúy vẫn mười bảy tuổi nở thơm như đời hoa, mà trên một khía cạnh nào, chùng như hàng tram mùa xuân đã tới.

Trong Thúy, là đầu óc tươi hồng vang động tiếng chim ca hát không ngừng. Thúy là suối, Thúy reo những tiếng ngọc. Thúy là rừng. Rừng muốn búp xanh vừa đồng loạt chồi lên. Thúy là biển. Tình yêu trong Thúy

là một nghìn sóng đập. Thúy là trời, bầu trời đêm mùa hè, ấm áp và óng ánh muôn sao.

Bây giờ Thúy lại được có riêng cho nàng một căn buồng. Được tới bất cứ lúc nào. Hạnh phúc của Thúy toàn vẹn rồi. Sống là hạnh phúc này. Không thể khác được.

Thay áo dài bằng bộ đồ ngủ lấy ra từ cái tủ áo nhỏ, Thúy treo áo dài lên mắc nằm xuống giường. Nàng duỗi thẳng tay chân, nhắm mắt lại, thở ra khoan khoái. Ở Thúy là một cảm giác mỗi mệt vô cùng dễ chịu. Phụng tưởng Thúy đang ở nhà một người bạn gái chứ. Phụng đâu có ngờ Thúy đang có mặt tại căn buồng kín đáo này. Thúy nói dối cô hơi nhiều. Nó dối một cách thản nhiên không ân hận. Như ban nãy, Thúy vừa nói dối.

- Đi đâu đó Thúy.
- Cháu lại nhà chị Tuyết.
- Hôm kia đến chị Tuyết rồi mà,

– Hôm nay con đến nữa.

– Làm gì thế.

– Chị ấy hẹn tới.

– Biết rồi. Tao hỏi tới để làm gì?

Thúy cười không bối rối chút nào:

– Chuyện riêng, cô không biết được.

– A con nhỏ này hồi này kỳ cục. Chuyện gì mà tao không biết được.

– Tuổi chúng cháu có những chuyện riêng của chúng cháu mà những người ở tuổi cô không tài nào biết được.

Câu nói của Thúy chừng như có làm Phụng giận, Phụng mím môi nhìn Thúy đăm đăm. Thúy nói như thế có khác gì là bảo Phụng già rồi, già trước những người con gái như Thúy đã lớn.

Thúy biết những lần đi vắng liên tiếp đã

làm Phụng ngờ vực. Xưa nay Thúy vâng lời Phụng không có đi như con thoi như thế bao giờ. Nhưng Thúy không cần. Đã có lần Thúy nảy ra cái ý tưởng liêu lĩnh. Là làm cho Phụng biết. Cho biết Thúy là người tình của Trường. Đặt Phụng trước chuyện đã rồi. Sự kinh ngạc chắc sẽ làm Phụng té ngã. Một người nữa chứ, Duyệt, người bạn trẻ của Thúy, đang yêu và đang theo đuổi Thúy. Bác Oanh nữa, bác Oanh mà chuyện gì Thúy cũng tâm sự nhưng lần này thì không. Nghĩ thế nào, Thúy lại nín khe không nói. Không phải Thúy còn sợ cô như ngày trước. Cô có cuộc đời của cô phải sống. Cô đi suốt ngày suốt đêm, Thúy cũng thế mà, đời sống của Thúy còn nguyên vẹn như buổi sáng, nó còn đáng sống gấp nghìn lần. Điều làm Thúy không dám nói toang ra, cho bí mật hết là một bí mật, là Thúy chỉ sợ Trường không bằng lòng.

Rõ ràng là Trường không muốn cho ai biết. Thúy đã có bằng chứng về chuyện này. Hôm đó, Trường đưa Thúy đi ciné. Cuốn phim tuyệt

hay. Chuyện phim có những chi tiết phảng phất giống với chuyện vừa xảy ra cho cái tâm hồn mới hé cánh và cho cái tuổi mười bảy của Thúy. Nhân vật cuốn phim cũng là một người đàn ông đã đứng tuổi như Trường. Vậy mà tình yêu đã tới, lấp kín cái hố thẳm của tuổi tác cách biệt.

Ra khỏi rạp chiếu bóng, Trường hỏi:

– Em thích không?

Thúy gật:

– Hay quá hả anh?

– Điều anh không thích mấy là người con gái trong phim chưa có đủ cái sắc đẹp cần thiết để chinh phục. Phải đẹp như em mới được.

Thúy nghe và Thúy đã sung sướng. Trường cũng vui lắm. Ít khi Thúy thấy chàng trẻ trung và tươi cười như buổi chiều hôm đó. Vậy mà ngay sau đó một phút, nét mặt Trường đã

nghiêm trang hẳn lại. Chàng lăm lì ra điều suy nghĩ và gọi xe đưa Thúy về ngay. Nguyên do chỉ tại Thúy gặp một người quen của Phụng. Người quen đó nhìn Thúy ở xa, gọi Thúy và tiến lại. Không làm sao tránh được. Thúy cũng chẳng cần. Gặp một người quen, cho dù là bạn của Phụng thì đã sao. Vậy mà Trường hình như lúng túng lắm. Chàng hỏi nhỏ nàng:

– Ai thế?

– Bạn của cô.

– Thân lắm không?

Thúy đáp, thật tình:

– Thường thôi.

Chàng lại hỏi:

– Liệu người ta có biết anh không?

Thúy ngẩn ngừ, nhún vai:

– Em cũng không biết. Có sao đâu?

– Đã đành là không sao. Nhưng đừng giới thiệu anh nhé.

Người quen tới bắt tay Trường, nhìn Thúy, ý chừng là chờ Thúy giới thiệu. Nhưng Thúy không dám làm trái ý chàng. Khi người quen của cô bỏ đi rồi, Thúy quay nhìn Trường, thấy chàng cau mặt và nhíu mày lại. Khuôn mặt chàng hiện rõ một vẻ trang nghiêm trầm trọng.

Thúy ngạc nhiên:

– Anh làm sao thế.

– Đáng lẽ anh không nên đưa em đến những chỗ đông người. Gặp người quen, phiền quá thể.

– Lỡ mà anh.

– Mình phải tránh những cái lỡ đó.

Thúy không hiểu nên đành phải hỏi:

– Có sao không anh?

– Tất nhiên là phiền.

Thúy nũng nịu:

– Em chẳng thấy phiền ở chỗ nào hết. Bộ từ nay anh không bao giờ đưa em ra phố nữa sao?

– Có chứ. Nhưng không gặp ai quen vẫn hơn. Người bạn của Phụng, chúng mình vừa đụng đầu đó có thể về nói lại cho Phụng biết lắm chứ.

Thúy bật cười thành tiếng. Trường lo cho nàng nhưng cái điều Trường chưa biết là từ nay chàng hết cần phải lo. Nàng đã không sợ cô nữa thì không có lý do nào khiến Trường phải lo sợ.

– Tưởng gì. Nói cũng không sao. Cô biết thì biết. Em lớn rồi mà!

– Nhưng mà anh không thích thế.

Trường gắt lớn, giận dữ, khiến Thúy không dám nói thêm nữa, Thúy chỉ còn đành đi tới cái kết luận này là Trường còn muốn giữ kín chuyện hai người ở trong vòng bí mật. Và Thúy cũng phải thế. Giữ bí mật, cho đến hết một thời gian nào đó, cho thay đổi một tình thế nào đó.

* * *

Buổi trưa yên tĩnh kéo dài. Thúy nằm nghỉ ngơi miên man một lúc rồi ngủ thiếp đi. Nàng không biết Trường tới.

Đến trước cánh cổng sắt đóng hờ, Trường cẩn thận nhìn trước nhìn sau rồi mới đẩy cánh cổng lách mình vào. Sự mệt mỏi rã rời làm nặng trĩu những bước chân, muốn mạnh khỏe, muốn nhanh nhẹn. Một bên vai Trường lệch hẳn xuống. Cái đầu cúi thấp, hai cánh tay buông thõng. Mặt sỏi lòa nắng thoang thoáng cái bóng Trường quán quýt với bước chân. Trưa nay Trường đã hẹn Thúy tới đây. Trưa

nay là buổi trưa của ngày thứ tư trong tuần. Hai người gặp nhau một tuần lễ hai lần. Ngày thứ tư và ngày thứ sáu. Nếu chiều Thúy, hai người ngày nào cũng phải gặp nhau. Không biết chừng là còn hơn nữa. Chiều Thúy, cuộc tình duyên sẽ có một ngọn lửa cháy bùng, đốt cháy hết mọi giai đoạn. Chiều Thúy, hai người đã chung sống với nhau, đã trở thành vợ chồng, và có thể, Thúy đã ở trên đường trở thành một người mẹ. Bao giờ ở Trường, về Thúy, cũng là một nỗ lực cản ngăn lại một dòng thác lũ. Thúy muốn đi tới, Trường muốn đứng lại. Giằng co như thế một biết chừng nào. Riêng Thúy đã là một vấn đề lớn. Lại còn Phụng nữa, cũng còn nguyên vẹn là một vấn đề làm Trường điên đầu.

Chiều hôm qua, Lâm đến rủ đi ăn cơm tiệm. Trường đã nói hết cho Lâm nghe về chuyện chàng với người cô và người cháu.

Làm cười:

– Chẳng sao.

Trường lắc đầu:

– Với anh hình như tất cả không quan trọng.

– Không phải với tôi. Chuyện gì với tôi cũng cực kỳ quan trọng. Nói là nói cho anh. Anh phải nhìn đời như thế. Cuộc sống vĩnh viễn với anh phải là một trò đùa, một canh bạc. Đánh bạc phải có vốn.

– Anh không có vốn sao?

– Nhiều khi cái trường hợp canh bạc lớn quá.

– Như trường hợp này? Phụng là người đàn bà lão luyện, từng trải, Phụng không chết vì anh đâu, đừng lo.

– Nhưng không phải chỉ có Phụng.

– Anh lo cho cô Thúy?

– Anh không thấy sao?

– Thấy làm quái gì. Tôi là tín đồ của chủ thuyết tự do muôn năm. Ai làm gì kẻ đó nhận chịu lấy mọi trách nhiệm. Bộ tôi còn phải dạy anh cái sự thật sơ đẳng ấy nữa?

– Không. Nhưng tôi muốn hỏi ý kiến anh. Lần đầu tiên trong đời tôi lúng túng trước một vấn đề không làm sao tìm được cho nó một giải quyết êm đẹp, một lối thoát thỏa đáng.

– Triết lý cũ đâu?

Trường trùng mắt:

– Triết lý gì?

– Anh vẫn có một thứ khuôn vàng thước ngọc cho riêng anh, đã hàng chục năm nay. Tôi chịu cái khuôn vàng thước ngọc ấy của anh lắm.

Trường ngẩn người, nhìn Lâm, nghĩ Lâm nói đùa. Nhưng Lâm không nói đùa. Lâm cười, nhưng không đùa. Không đùa một chút nào.

– Triết lý của tôi? Sử dụng nó từ hàng chục năm nay? Là thật? Thế mà tôi không biết đấy.

– Đó là: chuyện xảy ra để mặc cho nó xảy ra.

Trường xưa tay lia lịa:

– Tưởng gì. Nhưng lần này không thể như thế được nữa.

– Tại sao? Ai cấm anh.

– Tôi. Tôi muốn cấm tôi.

Lâm trùng người xuống, làm điệu khiếp hãi:

– Thế thì trăm trọng thật.

– Tôi sắp hỏi anh câu này, anh trả lời hay không tùy anh.

– Trả lời chứ, hỏi đi.

– Tuổi tôi, một người như tôi còn yêu được không? Còn nên yêu không?

– Chịu. Nhiều người tưởng mình yêu, kỳ thực chỉ là một lầm tưởng.

– Tôi cũng đang muốn tin như thế. Chỉ sợ đó là sự thật, không phải là lầm tưởng.

– Sự thật hay ảo tưởng?

Thành thật là Trường không rõ, chàng đã hết làm chủ được tình cảm và những hành động của chàng. Hình ảnh Thúy hiện lên, tươi mát, hồn nhiên, vô tội, thơ ngây một cách lạ thường khiến Trường bất chợt thấy bàng khuâng xao xuyến. Trước sự hồn nhiên vô tội, của người con gái, mọi vũ khí phòng thân của Trường đều trở nên vô ích. Lần đầu tiên trong đời, trước một người con gái đến với chàng bằng con đường thẳng và ngắn nhất của tình yêu, Trường hết đường đối phó. Chàng vừa nói với Lâm về sự hoài nghi của chàng là chính con người và tâm hồn chàng. Tôi còn yêu được không? Tình yêu còn gõ cửa tôi, một cánh cửa tưởng đã một đời đóng chặt? Tôi còn gì để cho? Lấy gì để nhận? Trong tôi là nắng cháy

trên mênh mông sa mạc đau buồn. Trận mưa cuối mùa nào đã đổ xuống? Trường muốn trả lời không cho tất cả mọi câu hỏi trên, những câu hỏi mà Trường càng muốn đuổi dạt khỏi đầu óc, càng chất đống trong đầu.

Thúy đến, thật không giống với sự đến của mọi người đàn bà Trường đã gặp. Thúy đến, cũng không như Xuyến đã bỏ đi. Xuyến là một gắn bó đặc biệt. Khi sợi dây đứt rồi làm xa cách nhau, Trường có đau đớn. Bây giờ chàng còn đau đớn. Nhưng chàng vẫn là chàng. Không thay đổi. Đàng này, với Thúy, Trường cảm thấy chàng đang thay đổi. Thúy làm cho chàng trẻ trung hẳn lại. Cũng là điều mà Trường không muốn chút nào.

Người chị hai hiện ở đầu thềm. Chị ta lễ độ chào Trường. Trường bước lên bờ thềm, vào trong bóng rợp.

– Bà chủ đi vắng?

– Dạ. Cô đã tới.

– Lâu chưa?

– Chừng mười lăm phút. Cô bảo tôi đun nước. Nước chưa sôi. Tôi pha trà, sẽ đưa vào ngay.

Trường gật đầu:

– Không sao. Này chị hai.

– Dạ.

– Từ hôm cô Thúy đến đây, có ai đến hỏi gì không?

Người chị hai ngo ngoác:

– Ai là ai cơ ạ!

Trường khoát tay:

– Mọi người. Ai cũng được hết. Hỏi tôi hay hỏi cô Thúy cũng thế. Đã có ai chưa?

Trường móc túi lấy ra một khoản tiền.
Người chị hai hiểu ý, xua tay từ chối:

– Ban này cô cho tôi rồi.

Trường cau mặt:

– Tôi đã dặn chị thế nào?

Người chị hai cười:

– Cô bắt tôi nhận. Từ chối thế nào cô cũng không chịu. Từ nay, ông đừng cho tôi nữa là xong. Ông cho hay cô cho cũng vậy.

– Cũng vậy thế nào được. Tôi không muốn thế. Từ lần sau; chị không được nhận tiền như thế nữa. Chị phải từ chối.

– Ông bảo cô đừng cho tôi. Thế có tiện hơn không?

Lời người chị hai thật hợp lý. Trường lắc đầu thở dài, nhìn về phía cánh cửa buồng đóng kín.

– Tôi bảo nhiều khi cô cũng không chịu nghe.

Người chị hai gật đầu ra điều hiểu biết việc đời:

– Cô còn trẻ quá.

– Đúng vậy. Bây giờ chị chịu khó ra khép cửa sắt vào cho tôi.

– Dạ.

Trường nhìn theo cái bóng người chị hai nhanh nhẹn đi trên lối đi cuội trắng. Chờ cho chiếc khóa cổng được đóng lại chàng mới mở cửa buông bước vào. Bóng tối lờ mờ làm hoang mang tầm mắt trong khoảng khắc. Rồi những hình thể trong căn phòng sáng, rõ dần dần. Chiếc quạt máy quay từng vòng êm ái. Hướng gió tỏa rộng, tập trung trên một mặt đệm. Và trên mặt đệm đó, là người con gái mười bảy tuổi đang bần bật ngủ say.

Trường bước nhẹ lại gần, hai tay buông thõng. Trong một yên lặng hoàn toàn, gần như là một trạng thái cách biệt khác thường và toàn vẹn với đời, trên mặt đệm trắng muốt, Thúy

nằm đó, trong giấc ngủ ngon lành và thư thái. Thúy nằm thật yên, Thúy ngủ thật đẹp. Nàng nằm hơi nghiêng, quay mặt vào tường, bờ vai tròn lắn theo đường tóc óng ả chảy xuống một đường lưng thanh thoát. Một cánh tay Thúy co lên. Chân nọ chống nhẹ lên chân kia. Trường không nhìn nhưng cũng đoán thấy bộ ngực dậy thì của người con gái lên xuống đều hòa theo nhịp thở.

Sự xúc động đến với Trường như một dòng suối ngọt ngào tràn lan trong thân thể. Chàng ít khi thích nhìn một người đàn bà đang ngủ. Giấc ngủ thường xấu lắm. Giấc ngủ nào cũng co dúm, lệch lạc, thảm thương. Người đàn bà ngủ là lúc họ hiện rõ nguyên hình không che đậy. Những mái tóc bù rối. Những khuôn mặt đã nhọt nhọt son phấn, làm lộ ra một đường nhăn, một khoảng trống mỗi một, một hàng mi nặng trĩu, một đuôi mắt chán chường. Thúy khác. Giấc ngủ của Thúy là một cảnh tượng dịu dàng mà Trường bắt gặp chàng đang mãi mê nhìn ngắm. Điều khiến Trường mãi mãi

ngạc nhiên là ngờ đâu giấc ngủ hiền hậu kia lại chứa giấu trong nó một tâm hồn đông bão. Ngờ đâu những dáng điệu trẻ thơ kia đã muốn trở thành những dáng điệu của người lớn. Ngờ đâu, những ý định, những mộng tưởng ở những người con gái đồng tuổi chỉ là ý nghĩ thầm kín, ở Thúy đã biến thành hành động.

Trường nhớ lại những phút ân ái với nhau, Thúy vụng dại, Thúy bỡ ngỡ, nhưng Thúy đã hiến dâng, đã trao gửi đến tận cùng. Không một phút nào Thúy thêm bận tâm với những hậu quả có thể xảy đến cho một người con gái như nàng sau khi đã thất thân với người yêu. Nhiệt tình này đã làm cho Trường cảm động. Trường ngồi xuống thành giường, khẽ gọi:

– Thúy.

Thúy tựa mình, quay trở lại. Tròng mắt lim dim còn nặng trĩu giấc ngủ. Hình ảnh Trường mờ mờ. Nhưng Thúy đã thấy chàng. Trông thấy chàng đang ngồi cạnh nàng, khuôn mặt chàng dịu dàng cúi xuống. Nàng chỉ cần

có thể. Chàng ở đó, bên cạnh, chàng đứng đi khỏi, và chỉ cần sự hiện hữu của chàng, nơi nào Thúy sống cũng là một góc nhỏ của thiên đường. Thúy duỗi tay, đặt trên đùi Trường. Nàng lăn lại gần Trường, ghếch một bên mái tóc lòa xòa lên đầu gối chàng.

– Ngủ nữa đi.

– Em vừa thiếp đi một lát. Em định nằm chờ anh đến đấy chứ. Nhưng cả đêm qua em không ngủ được. Thành ra thiếu ngủ quá.

Trường hỏi:

– Làm gì mà cả đêm qua không ngủ?

Thúy cười, tiếng cười nhỏ, róc rách trong cổ họng:

– Nhớ anh.

– Không được thế. Phải ăn ngủ tử tế. Tuần nào chúng mình cũng gặp nhau mấy lần rồi. Em không giữ gìn cẩn thận, bà Phụng nghi ngờ thì sao?

– Nghi rồi.

Trường giật mình:

– Như thế nào?

– Hỏi dò, bắt nọn em hoài. Bảo em đã có nhân tình. Lắm lúc em muốn nói toang ra cho xong. Lắm lúc em muốn nói em có tình nhân, có người yêu, như cô Phụng cũng thế.

Trường đập nhẹ vào vai Thúy:

– Bậy.

– Thật mà.

Thúy vùng ngồi lên. Nàng tựa hẳn một bờ lưng vào vai Trường. Giấc ngủ giữ lại hơi nóng. Thân thể Thúy ấm áp, hơi nóng từ người nàng truyền sang, thấm vào Trường:

– Cô Phụng em có nhân tình mới thật mà.

– Bây giờ em chưa biết. Nhưng thế nào rồi em cũng biết. Cô Phụng có một người tình, một người tình bí mật.

Trường lại giật mình một lần nữa. Chỉ chừng nửa giờ trước đây thôi, chàng vừa chia tay với Phụng, Trường gượng cười, làm bộ bông đùa:

– Anh thì anh biết từ lâu rồi.

Thúy tò tò thành thật:

– Ai thế anh?

– Trước.

– Ông Trước mà anh gặp hôm sinh nhật em?

– Còn ai vào đây nữa. Ông Trước là nhân tình của Phụng. Cả làng đều biết chỉ em không biết mà thôi.

Thúy bật cười thành tiếng:

– Đốt anh đi, Nói chuyện cổ tích không à. Đúng, cô là người tình của ông Trước. Nhưng năm ngoái năm kia. Bây giờ thôi rồi.

– Sao em biết?

– Ông Trước đến nhà, cô Phụng đuổi đầu có cho gặp nữa. Hôm nọ em còn nghe thấy hai người cãi nhau. Ông Trước trách cô có mới nói cũ. Cô bảo ừ đấy. Thế là cô đã có một người tình mới. Đạo này cô đi suốt ngày suốt đêm. Nhiều đêm đến sáng mới về, và em biết chắc không phải là đi đánh bạc. Đi đánh bạc phải có bác Oanh mà cũng không trang điểm và làm dáng như thế. Em đang muốn tìm hiểu xem người tình mới của cô Phụng là ai đấy.

Không muốn kéo dài câu chuyện, Trường đứng lên. Thúy hỏi:

– Anh đi đâu thế?

– Chẳng đi đâu hết. Thay quần áo. Ngủ một giấc. Buồn ngủ quá thế.

Thúy nhảy xuống đất. Nàng chạy đến tủ áo, mở tủ lấy ra cho Trường bộ đồ ngủ. Bộ đồ ngủ mới ủi, thơm tho, phẳng tấp, chính Thúy

đi chọn hàng vải, đưa đến tiệm may, lấy về cho Trường.

– Dép anh đây.

Thúy bắt Trường ngồi xuống ghế, đặt dép vào tận chân cho chàng. Sự chiều chuộng và săn sóc quá độ của Thúy làm Trường mất tự nhiên và hơi ngượng. Nhìn Thúy ngồi dưới chân đặt dép vào chân mình, bằng một liên tưởng vừa cảm động vừa tức cười, chàng nghĩ đến những người đàn bà Nhật Bản của một thời quá khứ. Sách vở và những điều Trường đã nghe và được nghe kể lại vẽ lên hình ảnh người đàn bà Nhật Bản như khuôn mẫu lý tưởng của một người vợ hiền thực, thờ chồng nuôi con, coi chồng như thần thánh, như mặt trời. Chiều chuộng chồng, từ những cái lớn đến những cái nhỏ, đó là người đàn bà Nhật.

Một năm, vào dịp lễ Giáng sinh, Trường sang du lịch Nhật trong hai tuần lễ. Hồi đó, một người đàn bà đã gây cho Trường khá nhiều phiền lụy. Trường không tìm được

phương pháp giải quyết ổn thỏa nào khác là đi xa một thời gian. Để người đàn bà giận dữ nguôi đi. Cho chàng được yên thân. Sang tới đất Nhật, Trường có cơ hội nhìn thấy người đàn bà Nhật tận mắt. Đi vào đời sống của họ.

Người đàn bà Nhật của thời đại mới vẫn nhu mì, hiền hậu, rất dịu dàng, và rất Á Đông. Nhưng bảo họ coi chồng như thần thánh thì không còn đúng nữa. Người đàn bà Nhật bây giờ cũng có tự do và đời sống của họ. Cũng ly dị. Cũng ngoại tình. Đủ hết. Cũng có những người đứng tuổi mà còn ngùn ngụt lửa đam mê như Phụng. Cũng có những người con gái mới sống theo sức xô đẩy vũ bão của tâm hồn như Thúy.

Trường rút chân lại, khiến Thúy ngược mắt, ngơ ngác:

- Sao thế?
- Bạn sau em đừng làm như thế nữa.
- Làm gì mới được chứ?

– Cái gì em cũng tranh lấy. Em mặc áo cho anh. Chải đầu cho anh. Lấy nước cho anh rửa mặt. Cái gì em cũng làm hết.

– Em thích thế mà.

– Không được.

– Anh không thích?

– Đàn ông sinh ra để chiều chuộng đàn bà. Em làm trái ngược lại. Người ta thấy người ta cười anh không biết bảo em.

Thúy chẳng thấy ai là “người ta” hết. Căn phòng này sáng chiều đóng kín. Nó là một thế giới hoàn toàn cách biệt với cái thế giới người đời. Nó là một nơi trú ẩn khuất lánh và êm đềm của riêng chàng và Thúy. Làm gì có kẻ thứ ba lọt vào ở đây khiến Thúy phải giữ gìn ý tứ ở đây. Thúy muốn Thúy được hoàn toàn tự do để biểu tỏ với chàng thế nào là những điều Thúy muốn biểu tỏ với người yêu.

Thúy yêu, muốn làm cho chàng hài lòng

và sung sướng. Thúy sẵn sóc chàng, từng ly, từng tý một. Một người vợ hiền thực? Tại sao Thúy lại không như thế? Thúy nghĩ Thúy có thừa ước muốn, thừa quyết tâm để trở thành một người vợ hiền. Cốt nhất người đàn ông phải là người Thúy yêu và coi người đàn ông ấy như cái lẽ sống tuyệt đối của Thúy. Thúy cười, đứng lên:

– Anh kỳ thật. Lúc nào cũng người ta hoài.

Tiếng gõ cửa buồng. Người chị hai bung vào một cái khay trên để hai cái ly và một cái bình nước bốc khói.

Thúy rót nước trà từ ấm ra ly, khi người chị hai đã vội vã lui ra và đóng cửa buồng lại. Trường đón lấy ly nước, uống một ngụm và nhăn mặt kêu là nóng quá. Thúy lo lắng:

– Chết. Nước sôi. Bỏ ly thôi không anh?

Trường gạt đi:

– Không sao. Nhưng buổi trưa nóng nực

thế này giá có nước ngọt uống thì hay hơn.

– Như?

– Một ly nước cam chẳng hạn.

Thúy đề nghị liền:

– Em nhờ chị hai ra phố mua về cho anh uống nhé.

Trường xua tay:

– Đừng làm phiền người ta nhiều quá.

Thúy quay trở vào lảng lảng lấy áo, định mặc vào người.

Trường kêu lớn:

– Em đi đâu thế?

Thúy thản nhiên tươi cười:

– Ra phố mua đá và nước ngọt.

Trường nắm vội lấy tay Thúy, giữ nàng lại:

– Thôi.

Thúy, hai tay buông thông, chỉ ly nước nóng bỏng:

– Anh uống làm sao?

– Chờ nguội rồi uống.

– Anh vừa kêu khát lắm mà.

– Hết khát rồi.

– Tại sao mỗi lần em đi đâu anh cũng cấm đoán. Anh sợ gì?

Trường lớn tiếng:

– Con gái cứ đi nhông suốt ngày ngoài đường, em tưởng thế là hay lắm sao?

– Nhưng cứ nằm bẹp suốt ngày trong một căn buồng đóng kín cũng chẳng hay gì hết.

– Anh nói em có chịu nghe không?

Trường đã tức giận thật sự, sự mỗi một

của buổi trưa càng làm gia tăng sự tức giận này. Chàng chỉ muốn được ngủ. Muốn phút này, mọi người để cho chàng được yên thân, kể cả Thúy. Thúy hãy để cho chàng được yên thân.

Nhưng mong ước giản dị thế mà không được toại nguyện. Đâu đâu cũng hết chuyện này đến chuyện khác. Cuộc đời bốn phía dồn đuổi. Đàn bà và những đam mê, những chứng tật kỳ lạ của họ tám hướng bao vây. Trường có cảm tưởng giá chàng có muốn chạy trốn cũng không chạy đâu cho thoát.

Riêng có một nơi chốn duy nhất chàng tìm được sự yên tĩnh cần thiết cho tâm hồn. Nơi chốn đó là cái thế giới nhỏ bé dịu dàng của Xuyến, cái thế giới thật xa ngoài những vang động, những sóng gió điên đảo của cuộc đời. Nơi chốn đó là nơi bao giờ cũng phảng phất tâm hồn và bản chất đôn hậu của Xuyến, với những cử chỉ thanh thoát và khuôn mặt Xuyến, khuôn mặt lúc nào cũng trầm buồn

như mặt nước hồ thu. Với Xuyến, riêng với Xuyến, mọi đụng chạm dữ dằn, mọi phiền hà khó chịu đều được bỏ lại ở ngoài khung cửa. Với Xuyến, tất cả đều trở thành dễ dàng. “Anh đến lúc nào cũng được. Làm gì thì làm. Anh muốn đi lúc nào tùy ý anh”, Xuyến như thế. Người đàn bà duy nhất tôn trọng tự do của Trường. Hiểu những lúc nào nên để mặc cho Trường sống những phút giây yên lặng của chàng. Tại sao hồi này Trường không hay tới Xuyến? Đứa con của chàng và của Xuyến ra sao? Trường thật có lỗi.

Nhưng chàng lại nghĩ chàng còn có quyền gặp lại Xuyến nữa hay không. Câu trả lời hình như là không. Xuyến đã xa chàng rồi. Bây giờ là mỗi người đi trên một con đường riêng, phải để cho Xuyến được tự do xây dựng lại đời nàng, với một hạnh phúc mới và một người đàn ông khác. Phải như thế. Phải để cho Xuyến được yên. Phía chàng, chàng lại lao đầu vào những lệ lụy vây bọc chẳng chịt như một mớ chỉ rối, và bây giờ sự săn sóc của Thúy làm

chàng tức giận. Thúy đứng ngăn người vẽ mặt nửa hờn giận nửa sợ hãi. Nàng không muốn làm mất lòng Trường. Trái lại, chỉ tìm cách làm vui lòng chàng cho chàng ở luôn bên cạnh nàng. Thúy chỉ muốn thế. Nhưng chừng như mọi sẵn sóc lại làm Trường khó chịu, Thúy bàng hoàng không hiểu được sao lại như thế.

– Ô hay? Đúng đó sao?

Thúy phụng phịu muốn khóc:

– Em phải làm gì bây giờ?

Trường lắc đầu chán nản:

– Nằm đó. Trên giường. Như trước khi anh đến, không làm gì hết.

– Hồi này anh hay mắng em. Anh lại giận em rồi đấy sao?

Tự nhiên cơn giận dữ của Trường, như một ngọn lửa đang bùng bùng bốc cháy bỗng dịu hẳn xuống. Trường thấy chàng vô lý, tàn ác và khả ố. Thâm tâm, chàng muốn đối xử thật

ngọt ngào, thật tử tế với Thúy. Ít nhất cũng trong khoảng thời gian hai người ở gần nhau. Thế mà tại sao cử chỉ và hành động chàng, như lúc này, trái ngược hẳn lại. Lòng tràn đầy hối hận, và xúc động trước đáng dấp tội nghiệp của Thúy, Trường ôn tồn:

– Lại đây anh bảo?

Thúy chỉ chờ có thế. Nàng xà vào lòng Trường. Vòng tay ôm lấy lưng chàng. Vùi đầu thật sâu vào khoảng trống nơi bờ vai chàng.

– Anh đừng mắng em, tội nghiệp.

Trường cãi, yếu đuối:

– Đâu có.

– Em nghĩ anh đang giận em. Đừng làm em khóc.

Trường ôm lấy cái thân hình bất chợt mảnh dẻ, yếu đuối như một tơ liễu, lặng người đi một lúc thật lâu. Đêm say rượu lại hiện về trong trí tưởng. Một trận mưa đêm rào rào

trên mái. Một giờ giới nghiêm cắt đứt đường về. Một phút mê cuồng thiếu tự chủ. Chuyện ghê gớm xảy ra gần như trong một trạng thái mê mẩn không hay biết. Và bây giờ trong thức tỉnh bàng hoàng với thực tế không trốn chạy được nữa, phút điên cuồng của một đêm kia đã trở thành vấn đề trầm trọng.

Bây giờ, ôm Thúy trong tay Trường mới khám phá được nhiều điều. Về đàn bà. Và chính chàng. Cuộc đời như thế, đầy đặc những tình cờ không bao giờ đoán được. Những người đàn bà đã đến. Mỗi người là một trường hợp hoàn toàn khác biệt. Xuyên đến, không giống ai. Phụng tới không như Xuyên. Và Thúy là một trường hợp duy nhất.

Trường thấy thái độ, phương pháp chàng đã sử dụng, xuôi lọt và tốt đẹp với một người đàn bà này lại không thể đem ra áp dụng lại với người đàn bà khác. Và Thúy là một trường hợp hoàn toàn mới lạ. Phương cách đối phó, giải quyết trường hợp Thúy, Trường đã loay

hoay bao nhiêu đêm rồi mà chưa tìm ra.

- Nằm xuống.
- Nước nguội rồi, anh uống đi.
- Ủ nguội rồi. Em uống không?
- Em không khát.

Ly nước làm Trường tỉnh táo lại phần nào. Mỗi mệt vẫn còn nhưng là mỗi mệt thư thái. Trường đặt ly, kéo Thúy nằm xuống. Chàng duỗi thẳng cánh tay cho Thúy gối đầu. Hai người cùng im lặng. Buổi trưa đoán thấy chói chang ở bên ngoài. Biệt thự ngủ kỹ. Những cánh cửa đóng chặt. Những bậc thềm thêm thiếp không một tiếng động.

- Anh ngủ đấy ư?

Tiếng Thúy sát gần mà Trường nghe như một âm thanh xa xôi mơ hồ. Chàng thở một hơi thật dài.

- Anh đang nghĩ gì thế?

– Nghĩ đến chúng mình.

Thúy lăn vào Trường gần hơn. Hơi thở ấm áp của người con gái mơn man trên gò má.

– Thế nào anh?

– Anh cũng không biết. Để anh nằm im một lát.

Người con gái muốn tìm một chuyện gì đó để nói, để phá tan cái không khí im lặng đang vây phủ lần lần. Nhưng hình như từ ngày đầu yêu Trường và nghĩ mình đã thuộc hẳn về chàng, ngoài chuyện tình yêu, Thúy không còn có chuyện gì để nói. Cô Phụng đã xa vời trong ý nghĩ. Bác Oanh cũng vậy. Những cuốn tiểu thuyết ngày trước là đam mê lớn nhất của Thúy, những cuốn tiểu thuyết cũng đã bị Thúy hắt hủi vì Thúy đã ngập chìm vào một đam mê nghìn lần lớn lao hơn.

Điều làm cho Thúy lúc nào cũng vẫn vương lo sợ không đâu là Trường vui rất ít mà buồn ở chàng hình như là một dòng suối buồn vô

tận. Đôi mắt của chàng buồn. Sự im lặng của chàng cũng buồn. Trong tiếng cười của chàng, hình như cũng có một vẻ buồn phảng phất. Như lúc này, chàng đang buồn. Chàng đang suy nghĩ về một chuyện gì đó mà Thúy không hiểu được. Điều duy nhất mà Thúy linh cảm thấy là mỗi lần chàng đắm chìm trong suy nghĩ riêng tây, chàng như xa Thúy hơn. Sự xa cách bất ngờ này, với Thúy là lo âu lớn nhất.

– Anh à?

– Anh đã bảo em ngủ đi. Để cho anh nằm yên một lát.

– Anh đang buồn lắm phải không?

– Sao em biết?

– Anh yên lặng là anh đang buồn.

– Tình trạng này không thể kéo dài. Anh chưa biết tính toán cho anh cho em như thế nào. Hay là chúng mình tạm ngưng gặp nhau trong ít lâu. Em nghĩ sao?

– Em không chịu.

– Anh biết. Là em không chịu. Nhưng sự bí mật không thể kéo dài mãi mãi.

Câu chuyện quanh đi quẩn lại không đi đến đâu. Những câu hỏi đặt ra nhưng không câu nào tìm được trả lời. Đã có lúc, một ý nghĩ táo bạo bất chợt nảy sinh trong đầu óc Trường. Tại sao không lấy Thúy, sống thành vợ chồng với Thúy. Coi thường mọi dư luận và điều tai tiếng? Tại sao không? Chỉ có một cách trả lời không là bỏ rơi Thúy, đoạn tuyệt tức khắc với nàng. Điều này chàng biết rõ là chàng không thể làm được. Không nỡ và cũng không muốn.

Có thể như thế được không? Lấy Thúy làm vợ, bằng tuổi trẻ và tình yêu của nàng xây dựng lại cuộc đời trên một bình diện mới? Câu trả lời cũng là không được. Một quá khứ đè nặng, đầy tai tiếng. Những người đàn bà đã đi qua đời, dấu đã đi qua nhưng dấu tích họ còn để lại. Xuyên nữa và thẳng nhỏ nữa. Ngân ấy thứ là ngân ấy trở lực. Nhưng mà những

trở lực hiện hình trong đầu óc như những cản
ngăn to lớn ấy còn là những trở lực nhỏ. Trở
lực lớn nhất, Trường thấy chính là chàng.

Tuổi tác chàng. Cuộc đời chàng. Tôi già
rồi. Những ngày tháng cuối cùng của đời tôi
không xa nữa, tôi đã nhìn thấy chúng. Thấy
hoàng hôn tôi tím thắm, thấy buổi chiều tôi
tàn tạ thấy đêm tôi đêm đen đêm tăm tối
không cùng.

Phía bên kia, phía đối diện, Thúy còn trẻ
trung. Nàng mới mười bảy tuổi. Nếu mình có
con lớn một chút, chỉ lớn một chút thôi, con
mình bằng tuổi Thúy rồi. Trường luôn luôn có
cái ý nghĩ đó. Không được. Và còn hằng ng-
hìn chuyện không được khác. Mấy năm nay,
Trường nghĩ chàng đã tự ý rút lui ra ngoài
cuộc sống.

Rồi từ một nếp sống lánh khuất, chàng đã
gần như tạo được cho con người chàng một
tâm trạng riêng, Tâm trạng ấy Trường còn

ngĩ là dầu muốn, muốn hết lòng, chàng cũng không thay đổi được nữa. Sự chênh lệch về tuổi tác với Trường không phải là một vấn đề đáng kỳ, nhưng với Thúy chàng lại thấy nó quan trọng vô cùng. Nó là một vực thẳm. Và Trường không vượt qua được nó.

Trường quay lại ôm người con gái. Thân thể Thúy thu nhỏ lại nằm gọn trong tay. Trường hôn nhẹ lên miệng Thúy. Trường thì thầm:

– Anh sắp chết rồi em không biết sao?

Thúy muốn vùng ra, nhưng Trường giữ chặt.

– Anh nói nhảm.

– Thật đấy. Anh bao nhiêu tuổi rồi em đoán được không?

– Không đoán.

– Chúng mình khác biệt nhau bằng một nghìn khác biệt.

– Anh nói nữa, em la lớn em khóc âm lên bây giờ.

Nước mắt ở Thúy là vũ khí sắc bén và hữu hiệu nhất. Thúy biết như thế. Chàng không muốn nàng khóc chút nào. Bao nhiêu lần chàng cấm không cho Thúy khóc. Thúy dọa khóc là chàng phải thua liền. Trường thở dài.

– Anh mệt quá.

– Anh ngủ đi.

– Em cũng thế nhé?

– Vâng.

Tiếng quạt đều đều. Không khí đặc và quẩn. Buổi trưa chìm thật sâu vào thiêm thiếp lim dim. Ngoài vườn tiếng của một chiếc lá vừa rụng xuống.

Tối năm giờ chiều. Trường mở bừng mắt dậy. Thúy cũng đã thức nhưng nằm im. Nàng muốn thời gian kéo dài mãi mãi với Trường nằm bên cạnh nàng, như thế này cho đến khi

bóng tối phủ đầy căn phòng. Trường nhìn đồng hồ, ngồi lên.

– Đi về, em.

Thúy vươn vai, mím cười. Nàng vừa ngủ được một giấc thật ngon. Những mẫu chuyện trao đổi giữa hai người trước khi chìm vào giấc ngủ, Thúy đã quên hết.

– Máy giờ rồi anh?

– Năm giờ.

– Còn sớm mà.

– Không sớm đâu. Anh có việc phải đi. Và em cũng phải về, kéo bà Phụng ở nhà nóng ruột.

Thúy miễn cưỡng ngồi lên. Hai người vào buồng tắm, trở ra, cùng mặc áo, trong yên tĩnh. Trường mở cửa, ánh chiều vàng vọt lùa vào. Ngoài vườn người chị hai đang quét lá rụng. Thúy đến đứng sau lưng Trường, tỳ mái tóc vào vai chàng.

– Anh có đưa em về không?

– Không.

– Em đưa anh về vậy.

– Cũng không.

Thúy vùng vằng nững nịu:

– Cái gì anh cũng không.

– Phải tránh đừng cho ai thấy mới được.
Thôi, xong chưa, anh ra gọi xe cho.

– Bao giờ anh lại tới?

Trước mỗi lần chia tay không bao giờ
Thúy lãng quên lần hẹn sau. Điều đó thật quan
trọng. Nàng hỏi và trả lời thay cho Trường.

– Trưa mai anh nhé!

Trường bật cười:

– Quên rồi à! Một tuần lễ anh chỉ có thể
đến với em nhiều nhất là hai lần. Phải giữ gìn

một chút không thì phiền phức lắm. Hôm nay thứ ba hả? Thứ sáu chúng mình gặp nhau.

Thúy nhìn lại căn buồng mà Thúy sắp phải tạm biệt bằng một cái nhìn đầy lưu luyến. Ý nghĩ phải trở về làm Thúy nhăn mặt. Đời nàng ở đây, không phải ở dưới mái gia đình cũ. Nàng chỉ mong cho lần hẹn sau chóng tới.

Thúy theo Trường đi ra, cẩn thận khóa cửa buồng lại. Nàng chìa chiếc chìa khóa cho Trường nhìn thấy trước khi cất vào sắc tay:

– Báu vật quý giá nhất của đời em đó.

Trường làm bộ thò tay ra cướp lại. Chàng cướp hụt.

Thúy đã đóng miệng sắc tay lại.

– Trả anh.

– Không bao giờ.

– Em định giữ chiếc chìa khóa đó suốt đời?

- Đúg thế.
- Nhà này đòu phải nhà chúng mình.
- Nhưng chiếc chìa khóa là của em.

Hai người cùng cười và quên đi chuyện chiếc chìa khóa. Nắng đã nhạt, trải thành một giải lụa mềm mại trên thảm cỏ mượt óng. Người chị hai đứng ở đầu thêm mỉm cười và cúi đầu chào Trường.

Sánh vai Trường, Thúy ung dung bước giữa ánh nắng chiều. Nàng đang sống những giờ phút hạnh phúc nhất. Phải, hạnh phúc. Chưa bao giờ Thúy được hạnh phúc như vậy. Nàng thấy nàng đi bên Trường, sánh vai chàng và hình như quãng đường ngắn ngủi từ đầu thêm đến cổng cũng đủ cho mọi người nhìn thấy niềm hạnh phúc tràn đầy mà Thúy muốn chia sẻ với tất cả chung quanh.

Tôi đi bên cạnh người yêu tôi. Buổi chiều lộng lẫy đẹp. Tôi có tình yêu trong lòng và đời sống là một thiên đường. Tôi đang là người

con gái sung sướng nhất, giàu có nhất. Trong tôi có một kho tàng châu ngọc, có ánh sáng, hoa thơm, trời xanh và mùa xuân. Tôi muốn hát, tôi muốn múa, tôi muốn cười thật lớn với buổi chiều vàng và mọi buổi chiều khác chắc hẳn cũng sẽ lộng lẫy như buổi chiều này.

– Em cười gì thế?

– Không.

– Có mà!

– Anh nhìn thấy em đang cười sao?

– Thấy. Nhưng về nhà đừng có cười như thế này nữa.

– Tại sao?

– Kỳ lắm, bà Phụng lại hỏi.

– Anh đận em nhiều thứ quá.

– Và em chẳng nhớ gì cả.

Hai người cùng bật cười thành tiếng.

Trong một khoảng khắc, tiếng cười của Thúy tươi sáng giòn giã đã có cái hiệu lực truyền thấm kỳ diệu vào Trường. Chàng thấy chàng trẻ trung hẳn lại. Chàng nắm lấy tay Thúy, cử chỉ biểu tỏ một cách đường hoàng này của Trường làm Thúy vừa ngạc nhiên vừa xúc động. Nàng thầm ao ước Trường luôn luôn dành cho nàng những biểu tỏ như thế, không phải là ở đằng sau một cánh cửa đóng kín, mà còn ở ngoài trời, ở những chỗ đông người.

Hai người ra tới cổng. Trường vừa mở cổng, đã đóng vụt ngay lại. Chàng vừa nhìn thoáng thấy ngoài đường một chiếc taxi chạy qua. Trên xe rõ ràng là khuôn mặt Oanh. Nhưng Thúy thì không nhìn thấy. Cử chỉ bất thường của Trường làm Thúy ngạc nhiên.

– Gì thế anh.

Trường nói nhỏ:

– Có người quen.

– Ai, đâu?

– Oanh. Nếu anh nhìn không lầm.

Thúy ngơ ngác:

– Làm gì có ai?

– Em không nhìn thấy một chiếc taxi vừa chạy qua sao?

– Không ạ! Anh có chắc là bác Oanh không?

– Tám phần mười là chắc.

– Bác Oanh có nhìn thấy anh?

– Hình như có, hình như không. Anh không rõ.

Trường thở dài nói tiếp:

– Mong là không?

Thấy Thúy định mở cửa cổng bước ra, Trường ngăn lại:

– Chờ một lát đã.

– Chiếc taxi chạy qua rồi mà.

– Nó có thể trở lại.

Sự im lặng, một im lặng lúng túng, khó chịu kéo dài sau cánh cổng đóng kín. Phút tươi vui ngắn ngủi biến mất. Thúy ngược mắt nhìn Trường, thấy gương mặt chàng đã nghiêm trọng hẳn. Nàng không dám nói một lời nào. Chắc chắn là nếu có Oanh ở trên chiếc taxi, chiếc taxi ấy cũng đã đi xa, Trường mới thận trọng mở hé cánh cổng nhìn ra. Con phố vắng tanh, Trường ra hiệu cho Thúy bước ra theo. Phải chờ đợi đến năm phút dưới gốc cây, năm phút dài vô tận mới có một chiếc cyclo từ đầu phố lững thững lần tới. Trường vẫy chiếc xe dừng lại:

– Em về đi.

Thúy nói nhỏ:

– Thứ sáu anh nhé!

–Ừ, thứ sáu.

– Anh đừng để em chờ.

– Không, anh sẽ tới.

* * *

Chiếc xe chở Thúy khuất bóng ở một đầu phố, Trường bước chậm chạp trên lề đường. Đầu óc chàng ưu tư trĩu nặng thành một khối buồn phiền ngây ngất. Cái bóng Trường đổ dài trên mặt nhựa. Con đường trước mặt vô định. Những bước chân Trường trôi dạt, lang thang. Vậy mà lúc này là lúc phải quyết định, phải đi tới một lựa chọn. Tình trạng khác thường này Trường biết rõ không thể kéo dài mãi mãi. Phải đoạn tuyệt. Phải chặt đứt. Nhưng đoạn tuyệt với ai đây? Với Thúy. Với Phụng? Hai là với cả hai? Câu trả lời đến với Trường: với ai cũng được hết.

Nhưng phải mau chóng, tức khắc, minh bạch và quyết liệt. Một lựa chọn muôn màng, khi những chuyện đáng tiếc, những phiền

phức đã xảy ra, không giải quyết được gì hết.

Trường lâm bầm:

– Phải gặp Phụng, nói rõ hết với Phụng.

Như để đáp lại câu nói của Trường, một tiếng gọi lớn ở đằng sau lưng làm Trường lạnh người.

– Anh Trường.

Trường sửng sốt quay lại. Chiếc xe mà Trường định ninh đã ở thật xa trong một khu phố nào khác, từ từ chạy tới. Trường không nhìn lắm chút nào. Người đàn bà ngồi trong xe đúng là Oanh. Oanh không cười. Và lời nói của Oanh, lần đầu tiên, Trường nghe như một mệnh lệnh:

– Anh lên đây.

Trường nhìn thẳng vào mặt Oanh để bắt gặp cái nhìn của Oanh nhìn thẳng vào mắt chàng, cái nhìn nó! là mọi giả bộ, đóng kịch

đều vô ích và không đúng lúc. Oanh đã thấy.
Thấy chàng và Thúy.

– Em bảo anh lên đây mà!

Trường nhún vai, lảng lảng mở cửa xe,
bước lên, ngồi xuống bên cạnh Oanh. Chiếc
xe phóng vụt đi.

CHƯƠNG

9

Quán nước thừa thớt người. Tiếng nhạc rời rạc, đứt quãng. Người con gái ngồi sau cái quây cao ngất yên lặng nhìn ra bóng nắng đã ngả màu trên con đường thật xa, phía bên ngoài. Oanh ngồi thẳng, nét mặt nghiêm lặng, khép kín. Bên này, Trường đốt lửa, châm một điếu thuốc. Không nhìn, Trường cũng biết Oanh đang ngó chàng đắm đắm. Thở một hơi khói thật dài, Trường ngã người vào thành ghế. Giọng chàng trầm trầm buồn bã:

– Đó đại khái là như thế.

– Anh có giấu gì em không?

Trường ngẫm nghĩ, lắc đầu:

– Không. Có thể có những chi tiết anh quên. Nhưng là những chi tiết không quan trọng. Những nét lớn Oanh có thể tin anh đã nói hết.

Oanh hỏi:

– Nếu em không tình cờ thấy anh và Thúy, chắc anh không bao giờ cho em hay?

Trường gật đầu, công nhận:

– Chắc thế.

– Tại sao?

– Cho Oanh biết cũng thế thôi. Bây giờ, Oanh biết rồi, cũng không thay đổi gì hết.

Đến lượt Oanh gật đầu công nhận:

– Có lẽ.

– Anh phải làm gì bây giờ?

– Làm sao em biết được.

Trường cười, buồn rầu:

– Không ai biết. Chuyện tình ái, chuyện đàn ông đàn bà muôn đời là thế. Không ai biết, và khi tất cả mọi người cùng biết, cũng thế mà thôi.

Oanh chép miệng:

– Đáng lẽ em phải biết sớm hơn mới phải. Cần gì phải nhìn thấy mới biết. Hồi này, con nhỏ thay đổi hẳn, em đã ngạc nhiên không hiểu tại sao. Chỉ mang máng đoán được là nó đã gặp, đã yêu một người. Đáng lẽ em phải biết ngay người đó là anh.

Cả hai người cùng ngẫm nghĩ một lát. Rồi Oanh đột ngột hỏi:

– Nó đã ăn nằm với anh chưa?

– Câu hỏi thừa, miễn trả lời.

Oanh nhìn Trường, bật lên tiếng cười ngắn:

– Thừa thật. Ngớ ngắn là đằng khác.

Trường thở dài:

– Anh quên chưa nói rõ hơn cho em biết là đêm hôm đó anh say rượu. Sáng hôm sau tỉnh thức, mới biết là mình làm gì, chuyện gì đã xảy ra.

Oanh lẩm bẩm:

– Khốn nạn cho nó là như thế.

Trường nóng mặt bất chợt. Chàng cau mặt, tức tối:

– Khốn nạn?

Oanh điềm đạm gật đầu:

– Anh đừng tức giận với em làm gì. Chẳng phải là chuyện bất hạnh xảy ra cho nó rồi đó hay sao? Phụng thì mặc xác nó. Thế chứ nữa em cũng mặc, mặc dù em đưa Phụng đến cho

anh. Nhưng Thúy nó khác, anh cũng biết thừa là như thế. Có điều này là anh đừng tưởng lầm em. Em biết, anh không phải là hạng đàn ông đốn mạt như loại thằng Trước. Nhưng chuyện ấy đích thực là một bất hạnh cho con nhỏ thì anh cũng phải công nhận với em như thế chứ.

Trường gật đầu, đành công nhận là Oanh có lý.

– Nguy lắm không?

Oanh gật đầu:

– Khá nguy, theo ý em.

Trường hỏi:

– Phụng?

Oanh nhún vai làm bộ chán nản:

– Anh thừa biết mà anh còn đóng kịch. Phụng như em. Loại đàn bà sét đánh cũng không chết. Nguy là Thúy. Và nguy là nguy cho anh.

– Không phải cho Thúy?

Trường ngạc nhiên.

– Nguy cho anh khác. Cái nguy đến với anh, anh biết trước là nó đến như thế nào, vào lúc nào, anh có thể đề phòng hay né tránh được. Thúy không thể. Nó đang ở trên mây. Nó đang nằm trong mộng. Cái nguy có gần kề, ở ngay trước mắt, nó cũng không nhìn thấy. Nguy hơn nữa là nếu bây giờ có ai như em chẳng hạn, bảo thẳng vào mặt cho nó biết nó cũng không chịu tin.

Trường nhắc lại câu hỏi chàng đã tự đặt không biết bao nhiêu lần cho chàng:

– Anh phải làm gì?

Oanh nhìn Trường dăm dăm:

– Anh không biết thật sao?

– Thú thật là không.

Lần đầu tiên giọng nói của Oanh có một vẻ gì giấu cợt chua chát:

– Bao nhiêu kinh nghiệm để đâu hết?

– Kinh nghiệm?

– Chứ còn gì nữa. Ông Trường nổi danh nhất về nghệ thuật bỏ rơi đàn bà. Đến bà Xuy-ến, ngoan hiền, tử tế như thế mà ông Trường còn bỏ rơi như bỡn. Con cháu tôi nó ngu dại, nó chỉ là một đứa con gái tầm thường, nó có đáng kể gì đâu.

Trường nghiêm mặt:

– Anh cấm em không được nhắc đến Xuy-ến.

– À. Ghê nhỉ?

– Chẳng ghê gớm gì hết. Nhưng em không hiểu. Những điều em nghĩ về anh xấu tốt thế nào, anh không cần. Nhưng em đã nói thì anh cũng nói. Anh không phải là loại đàn ông điếm đànang như em tưởng đâu. Chuyện giữa Xuy-ến

và anh có những bí ẩn người ngoài không tài nào biết được. Chuyện anh với Thúy bây giờ cũng vậy. Nó cũng có những cái không thể hiểu được. Chính anh còn không hiểu.

– Anh đừng giận. Con Thúy, em thương nó lắm. Giao du với Phụng, nhưng chính người cháu mới là bạn thân thiết nhất của em đấy. Có gì nó kể hết cho em nghe. Riêng lần này không. Con bé lạ lòng thật. Anh Trường, anh đừng để nó phải khổ sở, phải đau đớn, phải tuyệt vọng. Nó yêu anh, nhưng không có nỗi một phần nghìn sự can đảm và chịu đựng của Xuyến. Một người con gái mới lớn, tuyệt vọng cũng khác với sự tuyệt vọng của một người đã đứng tuổi đã từng trải như loại chúng em. Chúng em quen rồi, khóc mãi rồi. Uống thuốc ngủ, cắt mạch máu mãi rồi. Không chết vẫn là không chết. Thúy nó khác. Anh cũng phải công nhận là em nói đúng chứ?

Trường lặng lẽ gật đầu. Những điều Oanh vừa nói chàng đều thấy là đúng hết. Oanh thật

là một người đàn bà hiểu đời và hiểu người. Những khúc quanh, những lối tắt lắt léo nhất của tình trường muôn mặt, Oanh đều đã đi qua. Những mặt trái và những mặt phải của lòng người Oanh đều am hiểu, bằng một am hiểu tưởng tận. Nhưng riêng gì Oanh hiểu, Trường cũng hiểu như thế chứ. Có khi còn xa, rộng hơn Oanh nhiều. Duy có một điều là từ Thúy và bằng Thúy, Trường khám phá được sự thật này: nhiều khi sự hiểu biết không giúp giải quyết được gì hết. Trái lại, càng làm cho người ta hoang mang thêm.

Trường thở dài. Bên kia bàn, Oanh ngồi yên lặng. Buổi chiều xuống mau. Bóng tối lan dần bên sau chiếc quầy hàng cao ngất. Cái bóng của người nữ thâu ngân im phắc như một pho tượng lạnh.

– Anh Trường à! Em nghĩ như thế này. Anh muốn em góp ý kiến với anh không?

– Cố nhiên là muốn.

- Em bảo cho Phụng biết nhé.
- Như thế nào?
- Nói hết cho nó về chuyện anh và Thúy.

Trường ngẫm nghĩ:

- Nên không?
- Biết thế nào là nên hay không nên được. Nhưng theo em, chỉ còn cách đó. Cho hai cô cháu họ giải quyết với nhau.
- Anh có thể nói thẳng. Chớ cần gì nhờ em.

Oanh xua tay:

- Như thế ầm ỹ lên ngay. Điều cần thiết là anh nên lánh mặt trong một thời gian.
- Để làm gì?
- Để cả hai cùng quên đi. Đàn bà được cái dễ nhớ nhưng cũng dễ quên lắm. Khuất mặt là cách lòng mà.

Ý nghĩ đầu tiên về đề nghị của Oanh là Trường không thể làm theo lời Oanh. Như thế là chạy trốn, là hèn nhát. Việc riêng, chàng chưa từng nhờ ai giải quyết hộ bao giờ.

– Không được.

Oanh cười:

– Em đã đoán được câu trả lời của anh.

– Tại sao?

– Anh kiêu hãnh, anh bướng bỉnh, anh chỉ có thể trả lời không được. Nhưng anh không thực tế chút nào. Thực tế là anh phải chấm dứt với Phụng hay với Thúy em không biết, đó là cái quyền của anh. Điều mà em muốn nói với anh, anh bằng lòng hay không cũng thế mà thôi, anh không có quyền làm hại đời Thúy.

– Làm hại?

– Nhất định. Anh và Thúy có quyền yêu nhau nhưng không thể lấy nhau, anh thừa biết như thế rồi mà.

– Tại sao không?

Oanh nhìn Trường đăm đăm rồi phá lên cười.

Tiếng cười của Oanh vang động cái quán nước vắng vẻ, khiến người nữ thân ngân phải giật mình trông sang. Trường ngồi yên, chờ cho Oanh dứt tiếng cười. Tiếng cười vui thú giễu cợt, hoài nghi, khiến Trường có thể tức giận. Chàng đã muốn tức giận rồi phải thôi. Oanh hoài nghi là đúng. Chính chàng cũng nghĩ là chàng đang sống với một tình trạng không thể kéo dài với Thúy. Với Phụng cũng vậy. Lại càng không thể kéo dài với cả hai. Chính chàng cũng đã biết chàng không thể đem lại được cho một người đàn bà nào một hạnh phúc lâu bền vĩnh viễn. Để cho Thúy đắm chìm trong ảo tưởng lộng lẫy về một cuộc chung sống đời kiếp là một lừa dối, một tội ác. Chính Trường cũng biết như thế. Chàng chỉ muốn phủ nhận một sự thật, mặc dầu sự thật đó không thể phủ nhận.

– Thúy là mối bận tâm lớn nhất của anh từ trước đến nay.

Trường nói bằng một giọng trang nghiêm và trịnh trọng khiến Oanh không dám cười nữa:

– Em biết thế, biết anh đang lo lắng thành thực. Thế là con nhỏ cũng tốt phúc lắm rồi đó. Nhưng anh bận tâm cho nó hay anh coi nó như những đàn bà một đêm của anh thì chuyện đó cũng chẳng đổi thay gì hết.

Ngừng một giây rồi Oanh dẫn mạnh từng tiếng:

– Nó mới mười bảy tuổi. Anh đừng quên.

Chùng như sợ Trường chưa nhận thức được đầy đủ tầm quan trọng đặc biệt câu vừa nói, Oanh nhấn mạnh thêm:

– Nghĩa là còn vị thành niên.

Trường hất hàm:

– Em dọa anh đấy à?

– Không. Nhưng nếu anh coi thường chi tiết này, em e sẽ có người khác kiểm chuyện với anh. Kiểm chuyện hản hoi chứ không phải dọa.

– Ai?

– Anh chưa biết?

– Chưa?

– Không ngờ anh chậm hiểu như thế. Phụng.

– Phụng không dám thế.

– Ai bảo với anh là Phụng không dám? Dám mê đi.

Oanh ôn tồn:

– Em lo cho anh, cho con nhỏ về chuyện này lắm. Ban nãy nhìn thấy anh và nó từ trong biệt thự đi ra, em buồn không thể tả được.

Anh không quyến rũ nó. Nó yêu anh, nó tìm đến anh, em biết, và anh không làm thế nào khác được. Nhưng anh bảo Phụng không dám là anh chưa hiểu Phụng chút nào.

– Như thế nào?

Oanh buông thông hai tiếng:

– Khủng khiếp!

– Đừng khủng bố.

– Em mà khủng bố anh, thể không dám nhìn thấy anh thêm một phút nào nữa.

Trường đốt thêm một điều thuốc lá, nghe Oanh bắt đầu kể cho chàng nghe về sự khủng khiếp của Phụng. Qua những tiết lộ của Oanh, Trường dần dần nhìn thấy hình ảnh một con người khác của Phụng. Một con người của những thù hận phải trả đủ, những đụng độ phải thanh toán đến cùng. Trường nghĩ Oanh nói đúng khi Oanh nói ở Phụng có hai con người, hai đời sống xung đột thường xuyên

bằng một xung đột dữ dội. Về đứa cháu gái, tuy chỉ là đứa cháu khác họ, Phụng đã hằng trăm lần tuyên bố, nó là sở hữu riêng tây và hoàn toàn của Phụng, không một ai được đụng chạm tới, nếu không được Phụng bằng lòng.

– Anh xem đó, con nhỏ có một người bạn trai nào đâu. Cậu nào bén mảng tới nhà là có chuyện ngay. Em biết có một cậu đang theo đuổi Thúy. Yêu nó. Yêu ghê lắm. Nhưng mỗi lần vào được trong nhà đã là cả một vấn đề.

Trường chép miệng:

– Tại sao thế nhỉ?

– Tại Phụng nó sợ.

– Sợ cái gì?

– Sợ một anh chàng nào cướp mất cháu của nó.

– Rồi một ngày Thúy cũng phải đi lấy chồng, có một cuộc đời riêng. Ít nhất Phụng cũng phải hiểu như vậy.

– Đành là nó hiểu. Nhưng hiểu là một chuyện. Không muốn là một chuyện khác. Nó sẽ không ngăn được cái việc một ngày cháu nó đi lấy chồng. Nhưng làm chậm cái ngày đó được bao nhiêu hay bấy nhiêu. Ý định thâm kín của Phụng là như thế.

Trường hỏi:

– Phụng yêu cháu gái quá nhỉ?

– Chưa chắc.

– Thế nào mới là chắc.

– Cái trường hợp hai cô cháu nó lạ lùng lắm. Phụng không chịu cho Thúy dời xa mình dù là nửa bước, như thế có thể gọi là yêu. Cũng có thể là trái lại.

– Trái lại?

– Vâng. Trái lại của tình yêu là sự thù hận. Em chơi với Phụng đã lâu. Nghĩ mình là người hiểu nó nhất. Tình cảm của nó dành cho đứa cháu phức tạp và kỳ dị lắm. Lúc nào cũng ngọt ngào sẵn sóc thương yêu. Nhưng qua tình thương yêu, hình như có một thứ thù hận, một thứ ghen tức nào đó, tuy được che giấu kỹ lắm nhưng mà, nhưng mà em nhận thấy. Riêng em, điều này, Phụng nó không giấu em được. Em biết và nghĩ là em không lầm.

Trường giờ một ngón tay làm điệu đe dọa:

– Coi chừng, Oanh đang nói xấu bạn.

Oanh bật cười:

– Nó vắng mặt, nói xấu một tý cũng chả sao. Nói xấu lần này là một cần thiết. Anh không giải quyết chuyện này êm đẹp, em nói xấu cả anh nữa.

Trường thở dài:

– Anh xấu rồi, cả thế giới này biết là anh

xấu, anh chơi bời, anh hư hỏng, cần gì em phải nói xấu anh nữa. Nhưng mà anh không hiểu. Thật tình anh không hiểu nổi.

– Ở điểm nào?

– Điểm em vừa nêu lên.

– Thù hận?

– Phải. Làm sao có chuyện thù hận được.

– Em còn nói đến sự ghen tức nữa. Bỏ đi chữ thù hận. Ghen tức đúng hơn.

– Giải thích đi.

– Này nhé! Thúy còn trẻ. Mới mười bảy tuổi, và Phụng thì sắp hết thời rồi. Năm ba năm nữa, thêm một vài nếp nhăn và vài sợi tóc bạc, đời người đàn bà còn gì nữa đâu. Ghen tức ở đây là tuổi già ghen tức với tuổi trẻ. Có bao giờ đàn ông các anh để ý đến những người đàn bà như chúng em đâu. Đôi khi chính em còn ghen tức với Thúy.

Trường bật ra hai tiếng ngắn ngủi:

– Kỳ cục.

– Ai?

– Đàn bà.

– Bây giờ anh mới biết?

Câu chuyện kéo dài. Buổi chiều bên ngoài đã chạng vạng bóng tối. Cùng với bầu không khí mà buổi chiều nhạt nắng làm cho hắt hiu, Trường đón nhận vào trong tâm thể nỗi mỗi mệt, chán chường của một đời sống đã từ lâu không còn lửa đỏ. Trường biết chàng chẳng làm được gì cho Thúy hết, và cho Phụng, cũng vậy. Và cho chàng cũng thế. Giẫm đạp lên mọi tai tiếng, đi ngược lại dư luận, coi thường hết thảy mọi hậu quả, để chung sống với Thúy, cuộc sống ấy cũng không lâu bền không trọn vẹn.

Cuối cùng, rồi hai người cũng xa nhau, cuộc tình cũng tan vỡ, bởi hạnh phúc trước

sau vẫn chỉ là ảo tưởng mà thôi. Trường không hiểu tại sao lại như thế. Nhưng chàng biết chắc chắn là như thế. Tôi là người tình chốc lát của tất cả những người đàn bà. Tôi không thể bao giờ là của riêng của người nào. Thúy em có biết như thế không? Em yêu chẳng nhằm người và anh rất ân hận.

Tiếng Oanh từ bên kia bàn vọng sang:

- Anh nhất định chưa?
- Thúy đã lớn. Có quyền được sống. Không ai có quyền ngăn cản.
- Chính anh là người ngăn cản.
- Vô lý.
- Thực tế rồi sẽ như thế, nếu anh không chịu nghe em. Anh có nghĩ là Thúy có thể đã có mang với anh?

Trường bàng hoàng:

- Có mang?

– Có thể lắm chứ. Khi chuyện vỡ lở ra, và anh có muốn làm gì cho nó cũng không được nữa. Phụng sẽ truy tố anh về tội quyến rũ cháu gái nó. Anh chẳng làm sao đâu. Nhưng Phụng nó sẽ biến đổi vụ này thành một « sỉ-căng-đan » ghê gớm, nó sẽ đưa anh ra Tòa ra Quận, làm những chuyện anh khó lòng tưởng tượng được. Nhưng anh tin em đi. Vì tự ái, vì thù hận, người đàn bà ghen tuông và nghĩ mình bị lừa dối bởi chính cháu gái và người tình của mình dám làm những chuyện anh không thể nào tưởng tượng được. Anh thôi ngay bây giờ, may ra còn kịp. Thôi là thương con nhỏ. Anh không mất gì hết. Anh bắt cần đời và xem thường dư luận từ lâu rồi, em biết. Nhưng Thúy khác. Nó sẽ mất cả cuộc đời nó. Vì anh.

Thấy Trường chưa thua ngay, Oanh mở cho chàng một lối giải quyết khác:

– Anh Trường, em chịu trách nhiệm với anh về chuyện này nhiều lắm. Tại em hết. Khô-

ng do em mỗi lái lằm cằm làm gì có chuyện xảy ra. Anh nghe em đi. Để em giải quyết dùm anh. Một tuần lễ thôi.

– Một tuần?

– Không hơn. Bao giờ anh gặp lại con nhỏ?

Trường nghĩ cũng không nên nói dối Oanh làm gì nữa. Đằng nào Oanh cũng đã biết hết. Chàng đáp:

– Thứ sáu.

– Nghĩa là còn ba ngày nữa?

– Phải. Ba ngày nữa.

– Anh tạm sai hẹn với nó một lần đi. Có sao đâu một lần sai hẹn. Để em giữ nó ở nhà, không cho đến chỗ đó. Trong thời gian này, anh cần chấm dứt ngay với Phụng. Được chứ?

Trường nghĩ cuộc tình duyên tạm bợ với Phụng đã quá kéo dài. Thâm tâm chàng đã

muốn chấm dứt từ lâu. Chàng nhớ lại lần cuối cùng ân ái với Phụng. Hoan lạc nồng cháy vẫn còn. Nhưng ngọn lửa mê đắm chừng như không còn điên cuồng như trước. Phụng đã được thỏa mãn, Trường cũng vậy. Thôi nhau là phải rồi, là đẹp. Trường gật đầu, Oanh vui mừng:

– Thế có ổn thỏa không? Trong khi đó, anh xa Thúy một vài tuần xem sao. Để cho anh và nó cùng chịu đựng một thử thách của xa cách. Thôi được nhau thì thôi luôn. Mà nhận thấy không được, nối lại với nhau mấy hồi. Khi đó, nếu có chuyện gì, Thúy cũng không có quyền oán hận anh, anh cũng chẳng có điều gì ân hận và khi đó, anh cũng thôi Phụng rồi, Phụng không có quyền làm phiền anh được nữa.

Trường im lặng nhìn Oanh. Oanh giải quyết việc người thật tỉnh táo, thật hợp lý. Chàng hỏi:

– Giải quyết giùm cho bao nhiêu trường hợp như thế này rồi, cô à.

Oanh cười buồn:

– Có anh đấy thôi. Nhiều lúc em ghét anh thậm tệ, anh chỉ làm khổ đàn bà, nhưng em vẫn quý anh. Nghĩ cũng buồn cười. Đời em, em chẳng giải quyết được gì hết. Anh thấy thế không?

Hai người cùng đứng lên. Trường nắm tay Oanh, ngập ngừng:

– Em...

Oanh cắt ngang:

– Em biết anh đang lo cho Thúy. Em sẽ rất thận trọng rất khéo léo. Phần anh, anh lo cho xong với Phụng đi.

Ra đến cửa, Oanh hẹn:

– Tuần sau em gặp lại anh nhé.

Oanh hỏi lại:

– Anh nghĩ anh chấm dứt được với Phụng trong thời gian này không?

Trường bình tĩnh và cương quyết:

– Được.

– Tốt lắm. Mọi chuyện sẽ êm đẹp. Khi đó nếu anh thương yêu con nhỏ thật tình, ai cấm hai người chung sống với nhau. Nghĩ cho cùng chuyện ấy cũng thường. tại sao lại không là như thế.

Oanh bỏ đi rồi, Trường còn đứng lại trước cửa tiệm. Câu nói cuối cùng của Oanh vang lên trong đầu chàng. Tại sao lại không là như thế. Phải tại sao không. Đã đến lúc một người đàn ông như Trường, không cần sống cho tất cả nữa. Mà cho một người. Đây là mối tình cuối cùng của đời mình, Trường nhủ thầm. Lòng chàng chợt như trút bỏ được một gánh nặng. Cuộc sống từ chiều nay, tự nhiên Trường nhìn thấy nó đơn giản hơn. Một tuần lễ không gặp nhau cũng chỉ là một tuần lễ sẽ đi qua mau chóng. Oanh nói đúng. Lánh mặt Thúy trong một tuần quả là một cần thiết. Thôi Phụng rồi, dứt khoát đường hoàng và minh bạch thôi,

Phụng sẽ không làm gì được nữa, không thể kiểm chuyện không thể oán trách chàng phản bội, chàng lừa dối.

Trường lững thững bước đi trên hè đường. Lần đầu tiên từ mấy tháng nay, Trường thấy tâm hồn nhẹ nhõm, thanh thản. Vấn đề còn nguyên vẹn. Chưa giải quyết được gì hết. Nhưng Trường yên tâm được phần nào vì chàng đã nhìn được cho nó một lối thoát. Sau một tuần lánh mặt, mình sẽ gặp lại Thúy, giải thích cho Thúy rõ tại sao một tuần lễ lánh mặt là cần thiết. Thúy sẽ hiểu. Khi đó hai người sẽ giải quyết chuyện mình một cách hoàn toàn tự do. Như thế là phải, là tốt, là đúng.

Trường nói thầm, với cái ánh sáng buổi chiều, mà là nói với Thúy:

– Hẹn em tuần lễ sau.

* * *

Điều Trường không ngờ là không có tuần lễ sau nào hết. Điều Trường không ngờ là không bao giờ Trường còn nhìn thấy khuôn mặt mười bảy địa đàng, thơ ngây vô tội của Thúy nữa. Những biến động dồn dập đến. Thảng thốt. Khốc liệt. Ở ngoài mọi dự tính của tất cả mọi người. Như trong một cơn ác mộng. Việc tính một đảng lạc sang một nẻo. Định mạng đã nhúng tay vào chuyện của đời người. Làm cho đời người tan tành bằng một tan tành toàn vẹn.

CHƯƠNG

10

Lâm đang ngồi ăn cơm với bày trẻ nhỏ ồn ào vây quanh, khi tiếng gõ cửa nổi lên. Lâm ngạc nhiên. Ít khi có người quen tìm đến nhà Lâm. Bạn hữu thường gặp Lâm, hẹn Lâm ở những nơi chốn khác. Lâm bảo thằng Thứ là đứa con trai lớn:

– Ra mở cửa xem ai.

Thằng Thứ quay trở vào với Trường đi ở đằng sau. Trường với một cái va-li lớn xách trong tay.

Lâm giật mình, buông đũa đứng lên:

– Đi đâu đó.

– Không đi đâu hết.

Lâm chỉ cái va-li:

– Hành lý hay là chất nổ.

Trường cười:

– Hành lý.

– Thế mà bảo không đi đâu xa.

– Thật mà. Đến anh thôi.

– Đến tôi rồi đi đâu.

– Đến đây rồi ở lại đây. Nếu được.

Lâm tròn mắt. Nhưng với Trường mọi chuyện lạ lùng nhất đều có thể xảy ra.

Lâm hỏi, nghĩ đến những hệ lụy tình cảm đang có của Trường.

– Xa hết chưa?

– Rồi.

– Đến đây ở thật? Thật.

Lâm hát hàm với người vợ ngồi ở đầu bàn:

– Mình nghe thấy gì không? Anh Trường nói đến ở đây.

Lâm hát hàm hỏi sang lũ con:

– Thế nào chúng mày?

– Bác Trường vừa nói đến đây ở với bố.

– Chúng mày thích bác Trường đến ở đây không?

Bọn nhỏ biết Lâm chỉ có một người bạn thân nhất. Người đó là Trường. Chúng yêu bác Trường, lần nào gặp cũng cho tiền chúng đi coi chiếu bóng. Chúng vỗ tay reo lớn:

– Đồng ý.

CHƯƠNG

11

Do Lâm kể lại

Sáu tháng sau cái chết của Thúy, vào một đêm mưa gió, chỉ còn đúng năm phút nữa là tới giờ giới nghiêm, Trường đột ngột tới tìm tôi. Khi nghe tiếng gõ cửa nổi lên giữa tiếng mưa đổ rào rào, tôi không thì đoán được ai đến kiếm tôi vào giờ khuya khoắt và muộn màng như thế. Càng không thể nghĩ được những ngón tay gõ cửa trong mưa gió đêm tối kia là của Trường.

Trường ít khi làm phiền ai, không thích sự đột ngột, không thích gây ngạc nhiên. Càng

sống, Trường càng lặng lẽ, càng trầm tĩnh.

“Nguyên tắc sống của một người là trước hết là đừng bao giờ, đừng bao giờ gây phiền phức cho ai. Tôi chúa ghét những tự kẻ tự cho mình cái quyền được làm phiền người khác. Ngoại trừ những trường hợp bất khả kháng”. Trường hằng nói với tôi như thế. Và đã sống, đã hành động theo như lời nói.

Tôi càng không thể ngờ người gọi cửa là Trường, bởi nghĩ anh đang ở đâu đó, ngoài Trung, trên cao nguyên, xa lánh bạn bè, cắt đứt mọi liên lạc với đời sống của thành phố này.

Trường đã biến mất, không để lại mảy may dấu tích. Và như thế, từ sau cái chết bất ngờ và bi thảm của Thúy. Thúy uống thuốc ngủ. Thúy tự tử. Trong một giây phút tuyệt vọng. Phải đoán được sự tuyệt vọng ấy nó ghê gớm, nó lớn lao, nó khủng khiếp như thế nào mới cắt nghĩa được cái hành động tự hủy của người con gái mười bảy tuổi kia. Thúy đã chấm dứt

đời nàng. Tôi còn nhớ được toàn vẹn, sự chấn động ấy, khi cái chết của Thúy được tung ra. Nó là một tiếng sét cho tôi. Cho tất cả mọi người. Tôi đi tìm Trường ngay ngày hôm sau. Một người bạn gặp chuyện phiền phức cần có một người bạn, tôi nghĩ thế.

Nhưng đến nhà Trường, cửa khóa ở ngoài. Trường đã bỏ đi. Hỏi thăm hàng xóm, không một ai biết Trường đi đâu. Tôi đành trở về nhà nói chuyện lại cho nhà tôi hay. Nhà tôi ngạc nhiên:

– Cô Thúy nào?

Tôi đáp:

– Một người con gái. Một người con gái yêu anh Trường.

– Thế sao?

– Cô ấy vừa tự tử.

Nhà tôi kêu lớn:

– Tội nghiệp, sao thế?

– Làm sao anh biết được.

– Anh phải biết. Anh là bạn thân nhất của anh Trường mà.

Tôi cười buồn:

– Với anh Trường, thân hay không thân cũng có một điểm này, đời của anh ấy là một khoảng đất, một vùng trời riêng biệt, cấm đoán, canh giữ rất cẩn thận. Không một ai đột nhập nổi. Dù kẻ muốn đột nhập là bạn chí thân.

– Thật anh không biết tý gì sao?

– Không.

– Anh có gặp cô Thúy lần nào?

– Có. Nhiều lần.

– Ở đâu.

– Còn ở đâu nữa. Nhà anh Trường.

– Xinh đẹp không?

Tôi nghĩ đến những người đàn bà đến với Trường. Những người đàn bà của đủ mọi lứa tuổi, nhưng là những bông hoa kiều diễm nhất. Tôi trả lời:

– Người đàn bà nào đến với anh Trường cũng xinh đẹp. Và cô Thúy này là người trẻ trung xinh đẹp nhất.

Nhà tôi lại than:

– Tội nghiệp cho cô ta. Mà anh không hay biết một tý gì thì lạ lùng và khó tin thật. Anh Trường vừa đến ở đây một tuần với chúng mình mà

Vợ tôi nói đúng lắm. Lạ lùng thật và cũng khó tin thật. Trường đến ở với gia đình chúng tôi một tuần lễ, vừa bỏ đi buổi sáng thì buổi chiều Thúy chết. Tôi cố nhớ xem trong bảy ngày ở gần tôi, Trường có để lộ một cử chỉ, một lời nói nào cho tôi từ đó đoán hiểu được nguyên nhân cái chết của Thúy không? Chịu,

tôi không tìm hiểu được một dấu hiệu, một bằng chứng nào hết. Trường chỉ giải thích là ở nhà lúc này có nhiều người quen biết đến làm phiền, Trường muốn vắng mặt năm bảy ngày cho được yên thân. Tôi hỏi vặn:

– Phụng sao?

Trường đáp:

– Thôi rồi.

Tôi lại cười, hỏi tiếp:

– Thúy?

– Vẫn thế.

Trường nói hai chữ “vẫn thế” một cách vui vẻ, gần như có vẻ sung sướng và bằng lòng không che giấu. Tuần lễ ở dưới mái nhà gia đình chúng tôi Trường được đám con tôi yêu mến không thể nào tả được. Chúng nó quên đứt bố mẹ, chỉ bám lấy bác Trường. Trường đứng đâu, ngồi đâu là chúng nó xúm lại, đưa cầm tay, đưa nắm chân, bắt bác Trường kể

chuyện, đòi bác Trường cho tiền ăn quà hay đưa đi xem chiếu bóng, nhiều lần vợ tôi phải gắt mắng chúng nó không được làm phiền bác Trường như thế. Vợ tôi còn bảo Trường:

– Anh chiều các cháu quá. Chúng nó sinh hư hết.

Trường cười:

– Tôi chỉ biết chiều đàn bà. Bây giờ tập chiều trẻ nhỏ cho quen đi.

Vợ tôi hỏi:

– Ý anh muốn nói anh sắp lập gia đình, sắp làm cha, sắp có con.

Trường nhún vai:

– Tại sao không?

Vợ tôi lại hỏi:

– Anh nhắm ai chưa?

Trường làm bộ bí mật:

– Chưa rõ.

Rồi Trường hỏi lại vợ tôi, đột ngột:

– Chị tin tôi còn là một người chồng được không? Tôi muốn nói một người chồng tốt?

Vợ tôi sốt sắng:

– Được lắm chứ. Tốt nhất là anh thành thực yêu thương người đàn bà.

– Nhưng nếu người tôi định lấy còn trẻ quá? Mà tôi thì đã già quá?

– Tình yêu không có tuổi, yêu thương nhau là được hết.

Vợ tôi vẫn có cái lối nhìn đời đơn hậu và giản dị như vậy. Yêu thương nhau là được hết. Bất chấp hoàn cảnh, bất chấp tuổi tác. Lối nhìn đời đơn giản, dễ dàng và trung hậu của vợ tôi không bị Trường phản đối hay chế giễu. Điều này rất khiến tôi lạ lùng.

Xem chừng Trường tán thành là đằng khác. Một buổi tối, ăn cơm xong, tôi nhớ tới hôm đó Trường đã đến ở với chúng tôi được tới ngày thứ năm, tôi và Trường ngồi uống cà phê ở ngoài hiên. Xem chừng Trường có vẻ yêu đời hơn bao giờ và trẻ trung hẳn lại. Trường khen buổi tối đẹp, nói Trường mến đàn con nhỏ của tôi và nói một tuần lễ tưởng kéo dài lê thê vậy mà đi qua thật mau chóng.

– Đã tới ngày thứ năm. Ăn báo vợ chồng cậu hai ngày nữa thôi.

Tôi nói:

– Anh có thể ở lại đây tới bất cứ lúc nào anh muốn.

Trường vươn vai, châm một điếu thuốc, cười trong bóng tối mờ mờ.

– Tôi phải đi. Một tuần là đủ. Tôi chỉ định đến đây một tuần thì ở đúng một tuần.

– Anh về nhà anh?

Trường cười thành tiếng, trả lời bằng một trịnh trọng vui thú:

- Trở lại với cuộc đời.
- Nghĩa là vẫn như cũ?
- Chưa chừng. Chưa rõ.
- Có lẽ có sự thay đổi.
- Tôi muốn thế, muốn thay đổi. Không chừng tôi lấy vợ. Để cũng có một đàn con như anh.
- Anh thành thật muốn?
- Vấn đề không phải là muốn, mà tự nhiên chuyện đời nó tới và người ta không nên lảng tránh, không nên chạy trốn.

Tôi nửa đùa nửa thật:

- Chuyện đời ấy là một người con gái? Thúy phải không?

Trường hỏi lại tôi:

– Anh muốn tôi trả lời với anh thế nào?
Phủ nhận hay xác nhận?

– Làm sao tôi biết được, muốn biết nên
mới hỏi anh.

– Anh sẽ được biết. Một ngày rất gần.

Tôi được biết thật. Và đúng như lời Trường.
Một ngày rất gần. Chuyện đời đó của Trường
đích thực là Thúy. Nhưng nó đã xảy ra, ngược
hắn lại lời tôi dự đoán. Không có một người
đàn bà nào tìm được hạnh phúc bền vững với
Trường. Thúy đã muốn. Chẳng là như thế. Và
Thúy đã chết. Nhiều người khác đã muốn như
Thúy. Nhưng không chết. Thúy muốn, mãnh
liệt nhất và tận cùng nhất. Nên Thúy đã chết.

Bốn mươi tám tiếng đồng hồ sau khi Thúy
uống

thuốc ngủ tự tử, tôi nghe đâu như nhà chức
trách có mời Trường đến Quận để thẩm vấn.
Nghe đâu Trường có đến nhà xác một đêm,
một mình, ở lại nhiều giờ bên thi thể Thúy,

rồi bỏ đi, cũng lặng lẽ, cũng âm thầm như khi Trường đến. Cái chết của Thúy làm xôn xao dư luận trong mấy tuần lễ liền. Chỗ nào người ta cũng nói đến Trường. Dư luận lên án Trường nặng nề. Cho là Trường phải gánh chịu mọi trách nhiệm về cái chết thảm khốc của Thúy.

Thêm một lần nữa, Trường lại trở thành thứ mồi ngon cho dư luận răn độc. Người ta viết những bài báo đả kích. Lên án Trường bằng cái giọng kẻ cả của luân lý đạo đức. Thốt nhiên, Phụng được xem như hình ảnh cao thượng nhất của một người cô đau khổ. Hôm đưa đám Thúy, tôi không có mặt, nhưng nghe thấy người ta thuật lại Phụng đã lăn lên gào khóc. Còn chàng trẻ tuổi si tình nào đó, thì hình như đòi tìm Trường bằng được. Để thanh toán Trường. Trả thù cho người yêu.

Riêng tôi mấy hôm đó, tôi đã trở thành nạn nhân của nhà tôi. Nhà tôi hỏi đủ thứ chuyện về Trường. Sao anh ấy nhẫn tâm thế. Trông anh ấy chẳng chạc đường hoàng, mà tại

sao đối xử với đàn bà một cách ác độc và phụ bạc như thế. Tôi phải giải thích mãi, nhà tôi mới chịu hiểu rằng tấn thảm kịch nào cũng có những uẩn khúc và người ngoài cuộc không thể nào hiểu được. Một người bạn thân gặp liên lụy, người thân khác không có quyền bắt tôi phán đoán. Thiên hạ đã làm cái việc ấy rồi.

Tôi nghe phong thanh Trường đến nhà xác nhìn mặt Thúy một lần cuối cùng rồi bỏ ra miền Trung, Trường cũng chỉ còn biết hành động như thế. Lánh mặt, chịu đựng.

Lẽ tất nhiên là về cái chết đau đớn của Thúy, Trường phải chịu một phần trách nhiệm. Nhưng tôi tin cái trách nhiệm tinh thần ấy, Trường đã nhận đã chịu rồi. Và mọi lời kết tội đều thừa và vô ích lắm.

Sáu tháng trôi qua. Cái chết của Thúy chìm vào lãng quên, đột ngột trở lại với tôi đêm đó khi Trường thành linh xuất hiện. Tôi mở cửa, ngạc nhiên thấy Trường. Trường đứng đó, với phía sau lưng là đêm khuya và mưa ào ạt,

Trường mặc một cái áo mưa cũ. Cổ áo kéo cao tới gáy. Trường cầm trên tay một cái va-li nhỏ. Con người phong lưu mã thượng, đêm hôm đó đã nhường chỗ cho một con người phong trần vừa từ một chuyến tàu xa trở lại thành phố này. Nét mặt Trường lặng lẽ, khép kín. Trông Trường tiêu tụy, lang thang, nhưng không phải vì thế mà cái dáng điệu đĩnh đạc, cái phong cách khác người ở Trường đã mất. Trường vẫn giữ được cái phần đặc biệt của Trường, Chỉ có ở Trường. Cái phần đã làm cho không biết bao nhiêu người đàn bà yêu mê và đã làm chết một đời thiếu nữ.

Câu hỏi mở đầu:

– Trường đây. Là không?

Tôi cười, lắc đầu:

– Không. Chỉ bất ngờ một chút.

Trường hất hàm vào phía trong nhà:

– Vào được không?

Tôi tránh sang một bên:

– Anh nói gì thế? Nhà tôi bao giờ cũng là nhà anh. Đi đâu xuất mặt mấy tháng liền?

– Anh không cần biết.

Tôi gật:

– Hỏi thế thôi. Chứ không đòi biết.

Xem chừng Trường hài lòng về câu tôi trả lời. Nét mặt anh tươi tỉnh hơn.

– Được lắm. Cho tôi ngủ đây một đêm, nếu không có gì trở ngại?

Tôi nhắc lại câu đã nói với Trường lần trước:

– Một đêm thôi ư? Anh có thể ở đây đến bất cứ lúc nào anh muốn.

Trường xách va-li bước vào nhà. Nhìn quanh quất rồi gật gù:

– Ở đây lúc nào cũng êm ả, cũng bình tĩnh.

Một không khí lý tưởng. Tôi hằng mong được có một không khí như thế này.

Trường im lặng, thở dài, rồi nói tiếp:

– Mà không bao giờ có được.

Tôi đón lấy chiếc áo mưa Trường vừa cởi ra, vắt cái áo lên một thành ghế. Đón lấy chiếc va-li, đặt xuống một góc nhà. Bên ngoài mưa vẫn rào rào. Gió thổi mạnh vào những bờ tường.

– Các cháu đâu cả?

– Ngủ.

– Chị?

– Cũng thế. Nhà tôi và các cháu nhắc đến bác Trường luôn.

Trường nghiêng đầu, ra chiều cảm động:

– Thế ư? Còn ai nhắc đến tôi nữa không?

– Không.

– Người ta đã quên tôi?

– Có lẽ.

– Để cho tôi được yên?

– Có lẽ.

– Tốt. Tôi chỉ mong như thế.

Tôi nhìn đồng hồ. Đã hơn mười hai giờ đêm. Sợ Trường mỗi một cần ngủ, tôi giục:

– Sáng mai tôi mời anh ăn sáng rồi chuyện gì với nhau thì chuyện. Bây giờ anh thay quần áo đi. Tôi dọn giường cho anh ngủ.

Tôi bồng mấy đứa nhỏ sang buồng bên, cho nằm với mẹ chúng, khép cánh cửa ăn thông hai căn buồng lại. Trận mưa đêm ào ạt đã ngớt. Chỉ còn một âm thanh rào rào trên mái. Trường đã thay quần áo xong, lặng lẽ trèo lên giường nằm, Tôi hỏi:

– Cần gì nữa không?

- Không.
- Anh đã ngủ chưa?
- Chưa.
- Bật đèn nhé!
- Không. Tối, dễ chịu hơn.

Tiếng cười nhỏ của Trường, buồn bã:

– Đã sáu tháng nay, tôi quen với bóng tối nhiều hơn là ánh sáng. Anh tìm cho tôi gói thuốc lá.

Một que diêm bật lên. Điểm lửa nơi đầu điều thuốc mới đốt đỏ rực trong bóng tối. Tôi nằm xuống bên cạnh Trường. Bao nhiêu năm đã qua từ thời niên thiếu ấy, thời kỳ chúng tôi còn là hai gã thanh niên yêu đời. Ở chung một nhà trọ, nằm chung một giường, chia nhau một điều thuốc.

Tình yêu và đàn bà, hai thứ hệ lụy lớn nhất của một đời người đến với Trường sớm

lắm, tôi nhớ như vậy. Lên tới ban thành chung tôi còn ngây ngô như một con gà trống, chưa biết gì hết. Trái lại, Trường có không biết bao nhiêu là cuộc tình.

Nhớ nhiều đêm, Trường bắt tôi thức đến sáng, không phải để học bài mà là để Trường nói chuyện về một thiếu nữ mới gặp đã làm anh rung động, và mối tình đầu đến nay đã hoang đường như một thiên tiểu thuyết của anh.

Với chúng tôi, thế là một nửa đời người trôi qua. Tôi đã lập gia đình. Sống yên ổn, tâm thường cái đời sống phẳng lặng của một công chức.

Trường thì vẫn độc thân, cuộc đời gió bão của anh có lẽ bây giờ là lúc gió bão nhất. Có lẽ. Tôi không biết. Tôi bật cười.

– Anh cười gì?

– Mới ngày nào.

Chùng như Trường đoán hiểu được một điều tôi muốn nói về một dĩ vãng, một thời thanh xuân xa khuất nhạt nhòa thành lình được hồi tưởng lại. Anh thở dài thật nhẹ:

– Phải, mới ngày nào.

Im lặng một lúc khá lâu. Điểm lửa nơi đầu điều thuốc lá lấp lánh trong bóng đêm hoa mắt. Rồi cái điểm lửa tắt ngúm đi. Tôi nghĩ Trường không muốn nói gì thêm nữa. Anh nằm đó, bất động và lặng lẽ.

– Ngủ chưa?

– Khó lắm. Đã sáu tháng nay tôi ngủ li bì. Ngày cũng như đêm. Đêm cũng như ngày. Sáu tháng vừa qua, anh biết không, với tôi là một giấc ngủ dài.

Tôi hỏi, bất chợt bị kích thích bởi một tò mò mãnh liệt:

– Ở đâu.

Trong một căn buồng khách sạn.

– Khách sạn nào?

– Một khách sạn miền núi. Trong một căn buồng tối thăm và lạnh buốt.

Tôi nghĩ thầm: thì ra Trường đã lánh lên cao nguyên. Đà Lạt hay Pleiku. Kontum hay Ban Mê Thuột? Không đoán được, tôi hỏi:

– Đâu thế?

– Một khách sạn. Một căn buồng một giấc ngủ dài. Tôi chỉ còn nhớ được vậy.

Chừng như Trường muốn lảng sang chuyện khác:

– Bọn nhỏ nó biết tôi tới không?

– Chúng nó ngủ say như chết.

– Và giấc ngủ của chúng nó không giống như giấc ngủ của người lớn. Anh cũng đừng có nói cho chúng nó biết.

Tôi ngạc nhiên:

– Sáng mai thức dậy chúng bắt buộc phải thấy bác Trường mà!

– Không. Sáng mai tôi đi sớm trước khi chúng thức dậy.

Lại im lặng một lát. Rồi như muốn lảng tránh câu chuyện, mà không tài nào lảng tránh được, Trường hỏi, đột ngột:

– Ở đây người ta còn nói gì về tôi không?

– Ai?

– Dư luận. Mọi người ở thành phố này.

– Về chuyện Thúy?

– Phải. Về chuyện Thúy.

Có. Người ta còn nói, còn nói mãi, tôi nghĩ thầm. Để an ủi Trường, cho Trường yên lòng, tôi trả lời khác điều tôi đang nghĩ:

– Người ta quên anh rồi.

– Nhưng tôi không quên được.

Tôi an ủi Trường:

- Không phải lỗi tại anh.
- Tôi cũng tưởng thế. Nhưng không phải. Lỗi tại tôi. Thúy không thể tự tử vì lý do khác. Thúy tự tử vì thất vọng. Vì nghĩ mình bị hắt hủi, bị phụ bạc. Sự thật cuối cùng vẫn là như thế.

Tôi trở thành người luật sư biện hộ cho Trường:

- Có thể vì Phụng chứ.
- Phụng đã đuổi cháu gái ra khỏi nhà. Nhưng như thế không đủ để Thúy tự tử.

Tôi lại cãi:

- Người ta có thể hủy hoại đời mình bằng một phút điên cuồng mất tự chủ. Tôi nghĩ anh không có trách nhiệm gì hết.

Câu chuyện ngưng lại trong chốc lát. Đêm, một đêm u uất. Hình ảnh Thúy phảng phất,

thấp thoáng đầu đó trong bóng tối. Tôi biết Trường đang nhìn thấy cái hình ảnh đó. Và Trường đang xúc động, đang đau đớn.

– Tôi không thể ngờ.

Tiếng Trường thì thầm, nảo nuốt.

Tôi trả lời:

– Anh không thể nào ngờ. Tôi cũng vậy. Mọi người cũng vậy. Thế thì không phải lỗi của anh. Cũng không phải lỗi của ai.

– Không phải. Không thể như thế. Một người chết thế nào cũng phải do lỗi của một người nào. Lỗi ở ai bây giờ, nếu không là lỗi của tôi. Chẳng lẽ lại bảo Thúy chết là lỗi của Thúy?

– Thúy chết trong trường hợp nào?

– Tôi cũng không biết đích xác. Nhưng đại khái như thế này.

Trường châm thêm một điều thuốc lá nữa. Rồi bằng một giọng trầm trầm đều đều Trường bắt đầu thuật. Dõi theo những lời của Trường tôi cố hình dung, cố tưởng tượng lại những giờ phút cuối cùng của Thúy.

* * *

Buổi chiều hôm đó, chia tay với Trường rồi, Thúy trở về nhà, lòng tràn ngập sung sướng. Cuộc tình duyên, sau mỗi lần gặp gỡ, sau mỗi buổi hẹn hò, càng khăng khít, càng đậm thắm thêm. Trường không còn cách biệt như trước nữa. Mặc dầu chàng không tỏ rõ thái độ với nàng, chừng như chàng không còn muốn coi Thúy như một người tình chốc lát. Chàng đã hứa sẽ đưa nàng đi chơi, cho nàng xuất hiện bên cạnh, ở những chỗ đông người. Thúy chỉ mong như thế. Nàng không vội vàng gì. Nàng còn, nguyên vẹn, cuộc đời, tình yêu, tương lai trước mặt. Ngày vui lớn của đời sẽ đến. Thế nào cũng phải đến.

Về đến nhà, Phụng đi vắng chưa về. Thúy thay quần áo, ăn cơm, lên buồng riêng. Tâm hồn Thúy mừng vui bát ngát. Thúy muốn hát lớn, muốn nhảy múa. Đêm, Thúy ngủ một giấc thật dài, thật ngon lành, một giấc ngủ dày đặc những giấc mộng tươi cười nhất.

Buổi sáng hôm sau Thúy dậy sớm. Đúng lúc Phụng về, hỏi Thúy ngày hôm trước đi đâu một buổi chiều. Phụng tra khảo, nạt nộ Thúy. Thúy trả lời hơi lúng túng một chút. Nhưng rồi Thúy lãng được sang chuyện khác.

Đến trưa, bác Oanh đến, nét mặt nghiêm trọng. Bác nhìn Thúy bằng một cái nhìn kỳ lạ. Bác chỉ tay vào mặt Thúy:

– Ghê lắm nhé!

– Ghê gì ạ?

– Nói thế thôi.

Bác Oanh cũng chừng như có với Thúy một thái độ nghiêm khắc bất chợt. Sau đó,

bác rủ cô Phụng vào buồng nói chuyện riêng. Thúy ở phòng ngoài, cố lắng tai nghe, nhưng không nghe được trọn vẹn. Cô và bác Oanh tiếng to tiếng nhỏ, thỉnh thoảng cô lại quát lớn, ra chiều giận dữ lắm.

Thúy nghe lồm bồm:

– Tao không thể tin.

– Rồi mày phải tin.

– Nó không thể đối xử với tao như những con nhân tình cũ của nó. Ừ thì thôi nhau, nhưng tao phải bằng lòng mới được.

– Theo ý tao, nên thôi sớm là hơn.

– Đã đành. Không ăn đời ở kiếp với nhau được thì tất nhiên sớm muộn cũng phải thôi. Nhưng tao đã nói, thôi bao giờ, lúc nào, phải do tao.

– Hai đứa chúng mày nên gặp nhau.

– Sẽ gặp ngay chiều hôm nay. Nội trong ngày hôm nay.

Câu chuyện ngừng bật trong mấy phút. Rồi tiếng cô Phụng, đầy hoài nghi thắc mắc:

– Mà biết tại sao anh ấy muốn thôi tao không?

– Không?

– Mà biết, nhưng giấu tao.

Bác Oanh chối cãi yếu ớt:

– Tao thể không biết mà!

– Chắc anh ấy lại có con mèo nào mới.

– Chưa chắc.

– Còn chưa chắc gì nữa. Bọn đàn ông như thế hết. Một bọn sở Khanh khốn nạn. Có mới là mới cũ ngay. Tao còn lạ gì.

Nó là ai, « Anh ấy » là ai? Thúy cố đoán mà không hiểu được. Bác Oanh vào nói chuyện

trong buồng với cô một lúc rồi trở ra. Thấy Thúy đứng lơ ngơ ngoài phòng khách, bác Oanh giật mình, trừng mắt hỏi:

– Đứng đó làm gì thế Thúy?

Thúy đáp:

– Cháu đứng đây thì làm sao?

– Chẳng làm sao. Nhưng bác nói chuyện gì với cô, có nghe lỏm không đấy.

À, thì ra chuyện giữa cô và bác Oanh là chuyện bí mật, chuyện giấu diếm. Tự nhiên, óc tò mò muốn biết nôi dậy trong Thúy, Thúy phải tìm được cho ra cái người đàn ông cô Phụng vừa đả động tới là ai. Làm bộ buồn ngủ, Thúy che miệng ngáp, nói lên gác ngủ. Miệng nói, Thúy xăm xăm đi lại phía cầu thang.

Bác Oanh xem chừng bằng lòng như thế. Bác nói:

– Ừ, lên gác ngủ một giấc cho ngon lành.

Bác Oanh trở vào buồng riêng với cô Phụng, Cánh cửa vừa khép lại là lập tức Thúy từ lưng chừng cầu thang rón rén bước xuống. Thúy lại sát cửa buồng, lắng tai nghe ngóng. Bác Oanh yên trí Thúy đã lên lầu, không giữ gìn nữa. Câu chuyện trong buồng tiếp tục. Thật lớn. Như không phải bác Oanh và cô Phụng đang nói chuyện mà là hai người đang cãi nhau. Họ vẫn nói đến người đàn ông ấy. Một cái tên vừa được nhắc đến. Thúy rùng rờ. Thúy bàng hoàng, Thúy muốn nghĩ là Thúy nghe lầm. Không phải thế. Trời đất nào, nhất định không thể nào như thế được. Người đàn ông nhân tình với cô Phụng, đã ăn nằm hàng chục lần với cô Phụng, là một người đàn ông nào khác, nhất định không phải là người đàn ông ấy. Nhưng Thúy không nghe lầm. Tên Trường được nhắc nhiều lần.

Thúy đã nghe hết. Không sót một lời, không thiếu một chữ. Thúy choáng váng muốn ngã vật xuống, trời đất thành linh quay đảo

chóng mặt chung quanh. Thúy vùng chạy ra cửa.

* * *

Tôi chỉ hình dung được tới đó. Bèn hỏi Trường:

- Rồi như thế nào nữa?
- Thúy đã đến tìm tôi.
- Ở đâu?
- Nhiều nơi, khắp nơi, trước hết là đến nhà tôi ở bên Khánh Hội.
- Sao anh biết?
- Thúy có viết giấy lồn vào trong nhà.
- Phải rồi, tuần đó anh đi vắng. Anh đang ở nhà tôi mà. Thư nói gì?
- Không hẳn là một lá thư. Chỉ là một mẫu giấy với ba dòng chữ run rẩy, nguyệt ngoạc.

Thúy viết: « Cần phải gặp anh ngay, cần phải gặp, cho em gặp ngay lập tức ». Đại khái như thế. Không thấy tôi ở nhà, Thúy lui xe đến tìm ở căn buồng biệt thự bà bạn tôi. Nhưng làm gì có tôi ở đó.

– Anh cũng biết như thế nữa.

– Phải. Do người chị hai ở biệt thự thuật lại. Chị ta nói là Thúy mở cửa buồng vào, nằm vật xuống giường lăn lộn gào khóc một hồi lâu. Thúy còn hỏi đi hỏi lại người chị hai có biết tôi ở đâu không. Lẽ tất nhiên là người chị hai lắc đầu, làm sao chị ta biết được.

Thêm một vài phát giác mới, tôi lại tưởng tượng được ra phần còn lại của niềm tuyệt vọng điên cuồng, niềm tuyệt vọng như cuộc hành trình bi thảm vừa mở ra, đưa dần từng bước chân mê loạn của người con gái. Không tìm thấy Trường, lòng bồn chồn như lửa đốt, Thúy đi lang thang không biết về đâu và cuối cùng đã trở về nhà, gặp Phụng và hỏi Phụng. Cái tên Trường được cả hai cùng nhắc tới. Mọi

chuyện bí mật, che giấu suốt bấy lâu, trong một khoảng khắc được nhất loại phơi bày ra ánh sáng. Anh ấy là người yêu của cháu. Mà đừng có láo, anh ấy là nhân tình của cô. Đại khái như thế.

Tôi hỏi Trường:

– Giữa Thúy và Phụng tất phải có một cuộc đối diện ghê gớm?

– Phải.

– Anh cũng biết như thế?

– Sau này, Oanh có nói chuyện. Là Phụng, trong một cơn tức giận đã đánh Thúy mấy cái tát tối tăm mặt mũi và đuổi Thúy ra khỏi nhà. Thêm một chi tiết nữa.

Tôi ngạc nhiên:

– Một chi tiết nữa?

Trường thở dài:

– Một chi tiết quyết định. Và có lẽ bởi vậy mà Thúy đã tự tử. Chi tiết này mang ý nghĩa một giọt nước cuối cùng làm tràn một miêng ly.

Yên lặng một lát rồi Trường nói:

– Bị Phụng đuổi đi, Thúy không trở lại căn buồng trong biệt thự nữa.

Cái chi tiết mới mà Trường vừa nói đến làm tôi yên lặng cố lắng tai nghe. Thúy bị Phụng đuổi ra khỏi nhà. Nàng đi tìm Trường nhưng Trường biệt vô âm tín. Đến nhà chỉ còn căn nhà khóa trái. Cuối cùng, Thúy chỉ còn căn phòng nhỏ đằng sau ngôi biệt thự như một trú ẩn duy nhất. Vậy mà, đến đó, theo Trường, Thúy đã không vào được.

Tôi hỏi, ngạc nhiên:

– Tại sao lại thế? Thúy có chìa khóa buồng mà.

– Nhưng chìa khóa cổng thì không.

- Ai không cho vào.
- Người chị hai.
- Tại sao người chị hai lại không cho vào?
- Chị ta sợ.

Tôi bực tức:

- Vô lý, ăn thua gì đến chị ta đâu.
- Không ăn thua gì, nhưng chị ta sợ.
- Phải một lý do để sợ mới được.
- Tôi hỏi anh, cảnh sát đến nhà trong lúc chủ nhân đi vắng, thấy cảnh sát hỏi nhà này có chứa chấp gái vị thành niên bỏ nhà trốn đi không, như thế có đủ làm cho một người chị hai hoảng sợ không?
- Đủ. Cảnh sát đến thật sao?
- Thật.
- Đến tự nhiên như thế?

– Không. Lẽ tất nhiên là họ phải dựa vào một đơn thừa, một khiêu nại. Ở trường hợp Thúy, chính là người cô, chính là Phụng đã truy tố kẻ vô danh là chủ ngôi biệt thự đã quyến rũ Thúy tới đó.

– Phụng đuổi con gái ra khỏi nhà rồi mà.

– Nhưng đến Quận, Phụng lại khai Thúy bỏ nhà trốn đi và trốn đi vì bị người quyến rũ.

– Nghĩa là Phụng đã nói ngược lại một sự thật?

– Gần là như thế.

Còn một điều vẫn làm cho tôi thắc mắc. Tôi hỏi:

– Tại sao Phụng biết được địa chỉ ngôi biệt thự? Oanh cho biết?

– Chắc vậy. Tuy Oanh thể sống thể chết với tôi là không phải như thế. Tôi nghĩ Oanh vô tình đã lỡ nói ra một điều nào đó. Phụng thông minh, chỉ cần một sơ hở nhỏ bé để đoán

được ra. Hoặc là khi ra khỏi nhà, Thúy đã bị Phụng lặng lẽ theo dõi. Nhờ đó mà Phụng biết được chỗ hẹn hò bí mật của hai chúng tôi cũng không biết chừng.

Có thể là khác. Chỉ biết là Phụng đã tới tận công biệt thự với một người cảnh sát, Sau đó Phụng đã lớn tiếng đe dọa người chị hai nếu cho Thúy vào sẽ lôi thôi lắm. Người chị hai sợ hãi, không hiểu thế nào, lập tức khóa chặt cổng lại, ai hỏi cũng làm bộ đi vắng không ra nữa.

– Và Thúy đã đến. Đã gọi cửa. Đã không vào được?

– Thế đó. Chi tiết này tưởng tầm thường mà lại quan trọng vô cùng anh thấy không?

– Thấy.

Trường nằm im. Tôi cũng thấy chẳng cần phải hỏi gì thêm nữa. Cái chết của Thúy vẫn nguyên vẹn là một bí mật khó hiểu – cái chết tự lựa chọn, tự thực hiện nào chẳng là một

bí mật khó hiểu – những giờ phút tuyệt vọng hoang mang cuối cùng của Thúy tôi đã nhìn thấy hiện lên. Hình dung được cái cảnh tượng ấy. Lúc Thúy đứng bàng hoàng trước cánh cổng đóng kín. Chàng hẹn, chàng không đến. Chàng chưa lỗi hẹn với Thúy bao giờ. Vậy mà lần này chàng đã lỗi hẹn. Chàng hết yêu Thúy. Chàng hất hủi, chàng bỏ rơi Thúy rồi. Chính chàng đã đến trước, đã căn dặn người chị hai không cho Thúy vào. Chính chàng, không ai vào đấy nữa. Chính chàng, chỉ có thể là chàng. Thế là hết, cô đuổi khỏi nhà. Người yêu không đến. Thế là hết, gia đình đoạn tuyệt. Tình yêu vĩnh biệt. Thúy nghĩ rằng nàng không còn gì để sống nữa. Thêm vào đó là sự hoang mang dễ dàng đưa tới một hành động điên cuồng. Thúy đã chết như thế. Chết với ý nghĩ là tất cả mọi người đã bỏ nàng. Tất cả. Như thế chẳng có nghĩa gì. Nhưng như thế cũng là dư thừa để một người con gái mười bảy tuổi tự hủy đời mình.

Tôi thở dài. Trường hỏi sang:

– Sao anh thở dài?

Tôi bật cười:

– Chẳng biết nữa. Sống, chết thực ra cũng là chuyện thường.

Căn buồng trở về với yên lặng và bóng tối. Trận mưa đã ngớt. Tôi lắng nghe những tiếng rì rào, lạt sạt trên mái, cái âm thanh đó cũng đã tan nhòa vào tịch mịch. Một nhà văn nào đã nói: « Năm mộ người chết nằm trong trái tim người còn sống ». Có lẽ thế thật. Người chết là chết đi. Yên và xong. Chết là hết chuyện, cho dầu là cái chết bi thảm, đáng thương đến mực nào. Nhưng với một người còn sống, tấn thảm kịch còn nguyên vẹn. Và chỉ mới bắt đầu.

– Bây giờ Thúy mới thật là một vấn đề của anh.

– Anh nói đúng lắm. Một vấn đề lớn, vĩnh viễn không bao giờ tôi giải quyết được.

Trường thở dài, nhắc lại:

– Vĩnh viễn.

– Anh đã đến nhìn mặt Thúy lần cuối cùng.

– Phải.

– Một mình?

– Tất nhiên. Một mình. Anh có gặp ai không?

– Rất may là không. Lúc đó, xác Thúy còn ở nhà xác, chờ bác sĩ khám nghiệm. Người ta không chịu tin ngay Thúy tự tử, Thúy tự kết liễu đời mình. Dư luận đặt giả thuyết Thúy có thể bị đầu độc.

– Bởi ai mới được chớ?

– Tôi.

Tôi bật cười thành tiếng:

– Vô lý.

– Đã đành là vô lý. Nhưng cũng không

phải là một vô lý hoàn toàn. Trên một ý nghĩa nào, một sự thật nào, đích thực Thúy đã bị đầu độc chết.

– Anh nghĩ kẻ đầu độc là anh?

– Tôi. Tất cả. Cái xã hội nhỏ nơi Thúy lớn lên và chung sống. Tôi, Phụng, Oanh. Đến thẳng Trước nữa. Tất cả mọi người đã xúm nhau vào đầu độc cho đến chết một người con gái mười bảy tuổi.

Trường cửa mình trong bóng tối. Điểm thuốc lá lập lòe. Trường đã hút gần hết gói thuốc lá và đêm đã khuya lắm.

– Nhìn thấy Thúy đã lạnh ngắt, Thúy nằm đó, bất động, một mình, anh phải xúc động lắm. Lúc đó vào khoảng chín giờ đêm. Tôi đứng chờ ở bên kia đường, nấp sau một gốc cây, chờ cho mọi người về. Lúc đó, tôi cảm thấy tôi như một con ma, sợ ánh sáng, sợ đời sống. Gặp ai chắc tôi đã bỏ chạy. Chờ mãi, chờ mãi. Buổi tối lại mưa phùn. Đứng sau một gốc

cây, đầu tóc tôi dần dần ướt đầm, da thịt lạnh buốt. Nhìn sang, cửa vào nhà xác vắng tanh. Mãi mãi rồi người gác cửa mới bỏ đi, chùng như đi ăn cơm, với ý định sẽ trở về ngay vì cánh cửa chỉ đóng lại chứ không khóa.

Tôi hỏi:

– Nếu cửa khóa anh tỉnh sao? Không biết. Có thể tôi sẽ trèo tường vào như một thằng ăn trộm.

Trường ngừng lại. Tôi đoán anh đang cố gắng hồi tưởng lại, bằng hết, những chi tiết của lần gặp cuối cùng. Điềm lửa nơi đầu điều thuốc vẫn lấp lánh.

Trường hút liên miên, hết hơi thuốc này đến hơi thuốc khác. Rồi anh nói tiếp:

– Tôi đã biết thế nào là sự im lặng. Im lặng của những đêm dài thao thức không ngủ. Im lặng của một đời sống không thiếu gì những phút cô đơn như đời sống tôi. Im lặng của một hành lang khách sạn về khuya. Của một con

phổ khuất tịch lúc hai ba giờ sáng. Nhưng cái im lặng của nhà xác nó lạ lắm. Một thứ im lặng khó hiểu, khó hiểu một cách quái gở.

– Như trong một nghĩa địa?

– Còn hơn thế nữa. Chỉ biết rằng khi tôi đã lên vào được sau cánh cửa sắt, đầu óc tay chân tôi tê liệt, bàng hoàng. Tôi đứng không biết bao nhiêu lâu. Cũng may tôi nghĩ ngay đến người gác cửa có thể trở về bất cứ lúc nào. Y có thể làm âm lên, là điều tôi không muốn chút nào. Tôi cố gắng trấn tĩnh. Và bắt đầu rón rén lần bước vào phía bên trong. Anh đã tới nhà xác lần nào chưa?

– Chưa?

Tôi cười, nói tiếp:

– Mong rằng không bao giờ phải đến đó.

– Anh nên mong như thế đi. Bởi nếu phải đến, dẫu chỉ một lần trong đời, anh chẳng bao giờ quên được. Một hành lang dài thẳm mở ra

trước mặt. Những vì tường trống trơn, lạnh buốt. Ánh sáng trong nhà xác cũng là một thứ ánh sáng khác biệt. Nó trắng toát, nó im phắc một vẻ rùng rợn. Tôi bước những bước vô định giữa cái cảnh tượng nhà mồ này. Hai bên, những căn buồng đóng kín. Tôi đẩy nhẹ một cánh cửa, bước vào. Căn buồng trống không. Không một đồ đạc, một dấu vết nhỏ bé của sự sống. Tôi đi trở ra. Lại căn buồng khác hiện ra. Tôi thuận tay đẩy nhẹ cửa như đã làm thế với căn buồng trước.

Trường bất thần ngồi lên. Tôi giật mình, tưởng như vừa nhìn thấy một cái gì lạ lùng ánh lên trong bóng tối. Trường đã nhìn thấy thật. Nhưng không phải căn buồng chúng tôi đang nằm. Mà chỉ là cái nhìn của Trường đã nhìn thấy trong một hồi tưởng mãnh liệt. Ở đó, sáu tháng trước. Ở nhà xác thành phố.

– Và tôi đã nhìn thấy Thúy.

Tôi dịu dàng:

– Nằm xuống đi, cho đỡ mệt.

Chùng như Trường không nghe thấy lời tôi. Anh vẫn ngồi, vòng hai cánh tay về phía trước, ôm lấy đầu gối, đầu hơi cúi xuống. Cái bóng Trường lơ mờ trong bóng tối. Giọng nói từ buổi tối trầm trầm, buồn bã, bình tĩnh, hơi lạc đi vì xúc động:

– Phải. Thúy nằm đó một mình. Trên cái bàn sắt. Một mình. Một mình. Cảnh tượng có một vẻ gì quái đản, gần như tức cười, khiến tôi không thể tin là sự thật. Nhưng sự thật đó, sự thật cuối cùng đó, giữa Thúy và tôi, là Thúy nằm đó, trên cái bàn sắt, tôi đứng đó, tôi trân trân nhìn Thúy. Thúy đã chết rồi, và tôi còn sống, vậy mà giữa cái sống và cái chết, chỉ vồn vện có một tuần lễ trôi qua. Một tuần lễ. Khoảng thời gian này có nghĩa lý gì cho đời người? Tôi đứng đó, và tôi tưởng như một tuần lễ thực ra không có, thời gian vẫn là thời gian của tuần lễ trước.

Tiếng thở dài cắt đứt giọng nói. Hai bàn tay Trường từ từ đưa lên, ôm lấy đầu:

– Chỉ mấy hôm trước, Thúy còn sống mà. Tôi nghĩ Thúy vẫn còn sống. Phút đó, trong căn buồng để xác vắng lặng, không một tiếng động, chợt như đời sống của Thúy, một đời sống còn nguyên vẹn hiện ra trước mắt tôi. Cái tuổi của Thúy. Tiếng cười, ánh mắt, lời nói, những dáng điệu, những cử chỉ của Thúy. Và tôi đã nhớ lại được, và thật là một hiện tượng kỳ lạ, nhớ lại tất cả, từ đầu.

– Từ đầu là bao giờ?

– Buổi tối hôm ấy.

– Buổi tối nào?

– Anh không biết. Chỉ Phụng biết, Oanh biết. Đó là buổi tối sinh nhật của Thúy. Cũng là một tình cờ, một tình cờ khốc liệt.

– Bao giờ chẳng thế.

– Có lẽ anh nói đúng. Chuyện ghê gớm nào cũng xảy ra từ một tình cờ. Người ta nói định mệnh là một tình cờ. Với tôi điều đó càng nghĩ càng thấy đúng.

Tôi phát biểu một ý kiến ngớ ngẩn:

– Do vậy, anh cũng không nên thắc mắc lắm. Cũng không nên tự hành hạ anh.

Trường lớn tiếng mắng tôi, giọng tức giận thực sự:

– Không phải chuyện đó. Anh chẳng hiểu gì cả. Tôi có tự hành hạ tới, và tự hành hạ tôi như thế nào, anh cũng không thể nào biết được. Đây chỉ là tôi muốn kể lại cho anh nghe lần cuối cùng tôi nhìn thấy Thúy.

Tôi nhìn sang. Cái bóng Trường ngồi khoanh tay vẫn mờ mờ trong bóng tối dày đặc của căn phòng. Hình như tôi không nhìn thấy Trường thì đúng hơn, chỉ đoán thấy. Mọi hình ảnh trong căn phòng hình như không có nữa, mà chỉ còn cái điểm nhỏ xíu của ánh lửa đỏ

hồng đầu ngọn thuốc lá mà thôi, Trường nói tiếp:

– Phút đó, tôi biết tôi không còn làm được cho Thúy nữa. Tất cả đã muộn. Đã lỡ. Đã hết. Mọi cử chỉ điên cuồng, mọi biểu tỏ thương tiếc đều là thừa. Sự đau đớn ở tôi phút ấy có thể nói là không bờ bến. Nhưng tôi không chạy đến, gục xuống, ôm lấy Thúy, như tôi tưởng tôi sẽ làm như thế. Cũng không rỏ một giọt nước mắt. Tôi chỉ đứng tựa lưng vào tường, bất động, nhìn Thúy trần trần. Thì ra, tự một phút nào, tôi cũng đã biến thành một thứ xác chết. Đầu óc tôi tỉnh táo, nhưng tay chân không cử động được. Mắt tôi ráo hoảnh. Không có một tấm gương nào để soi ngắm, nhưng tôi cũng biết, phút đó, mặt mũi tôi lỳ lợm, lạnh tanh, không một thoáng xúc động. Duy có một điều là những giờ phút bất động đứng trước thi thể Thúy là những phút thê thảm nhất của đời tôi.

Một phút im lặng. Giọng Trường xa vắng:

– Thế là xong.

Tôi ngạc nhiên:

– Cái gì đã xong.

– Một cuộc trừng phạt đã xong. Đã xong một cuộc trừng phạt.

Trường bật cười. Tiếng cười lạ lùng. Trường nói tiếp, bằng một giọng giễu cợt:

– Anh cũng không hiểu được đâu. Không bao giờ anh hiểu được thế nào sự sợ khủng khiếp của một hành động tự trừng phạt.

Tôi phát cáu:

– Anh cho tôi không hiểu, anh còn nói chuyện với tôi làm gì?

Trường lẩm bẩm:

– Tôi vô lý thật. Xin lỗi. Tôi thậm chí vô lý. Đáng lẽ tôi không nên nói chuyện với anh. Những chuyện như chuyện giữa tôi và Thúy không thể nói cho một người thứ ba, dù người

đó là một bạn thân. Nhưng có những lúc im lặng là một cực hình. Im lặng ở đó, trong anh, dồn nén, nung nấu, biến thành một con lốc khủng khiếp. Cơ lốc ấy nổi dậy trong anh từng hồi, thành một sức tàn phá điên cuồng mà anh không tài nào chịu đựng được.

Tôi nói:

– Nhất là trong một đêm mưa gió như đêm nay.

– Đúng. Sao anh biết?

Tôi cười:

– Vì điều anh vừa nói là điều may ra tôi có thể hiểu được.

Trường biết tôi trêu lại Trường. Anh bật cười theo:

– Điều này thì anh hiểu được thật. Vì cái lẽ giản dị là tôi đã tới đây.

Ngừng một lát, Trường bỗng hỏi, đột ngột:

- Anh nghĩ thế nào?
- Về điều gì?
- Đó, chuyện tôi và Thúy. Cái chết của Thúy.

Tôi nằm im không trả lời. Tôi không muốn trả lời Trường. Tôi chỉ là kẻ đứng ngoài. Và người trong cuộc thì dù sao đã tìm cho mình rồi một kết luận.

Đời sống không làm cái việc kết án, buộc tội. Với tình yêu, luân lý đạo đức, không có nghĩa gì hết. Cái chết đã chấm dứt cho hết thảy. Trả lời cho hết thảy. Trường nằm xuống. Chúng tôi không nói thêm với nhau một lời nào nữa. Tôi nằm im, nghe đêm qua dần từng phút. Rồi tôi ngủ đi lúc nào không hay.

Buổi sáng hôm sau, lúc trở dậy, Trường đã bỏ đi lúc nào. Tôi nhìn chỗ Trường nằm

đêm qua, sự hiện hữu ấy không còn một dấu tích bé nhỏ. Và cái chết của Thúy cuối cùng đã mang cái ý nghĩa mơ hồ và lãng quên của một giấc mộng.

Suối Độc,
truyện dài của Mai Thảo,
mẫu bìa Nguyễn Đồng.
In tại nhà in riêng của nhà xuất bản,
38 Phạm Ngũ Lão, Sài Gòn 2.
Phát hành ngày 1- 12 - 1973.
Số in 3.000 cuốn. Giấy phép xuất bản
số 3297/PTUDV/KS ALP TP
Sài Gòn ngày 2-8-1973.